Biblioteca Polirom

John O'Brien

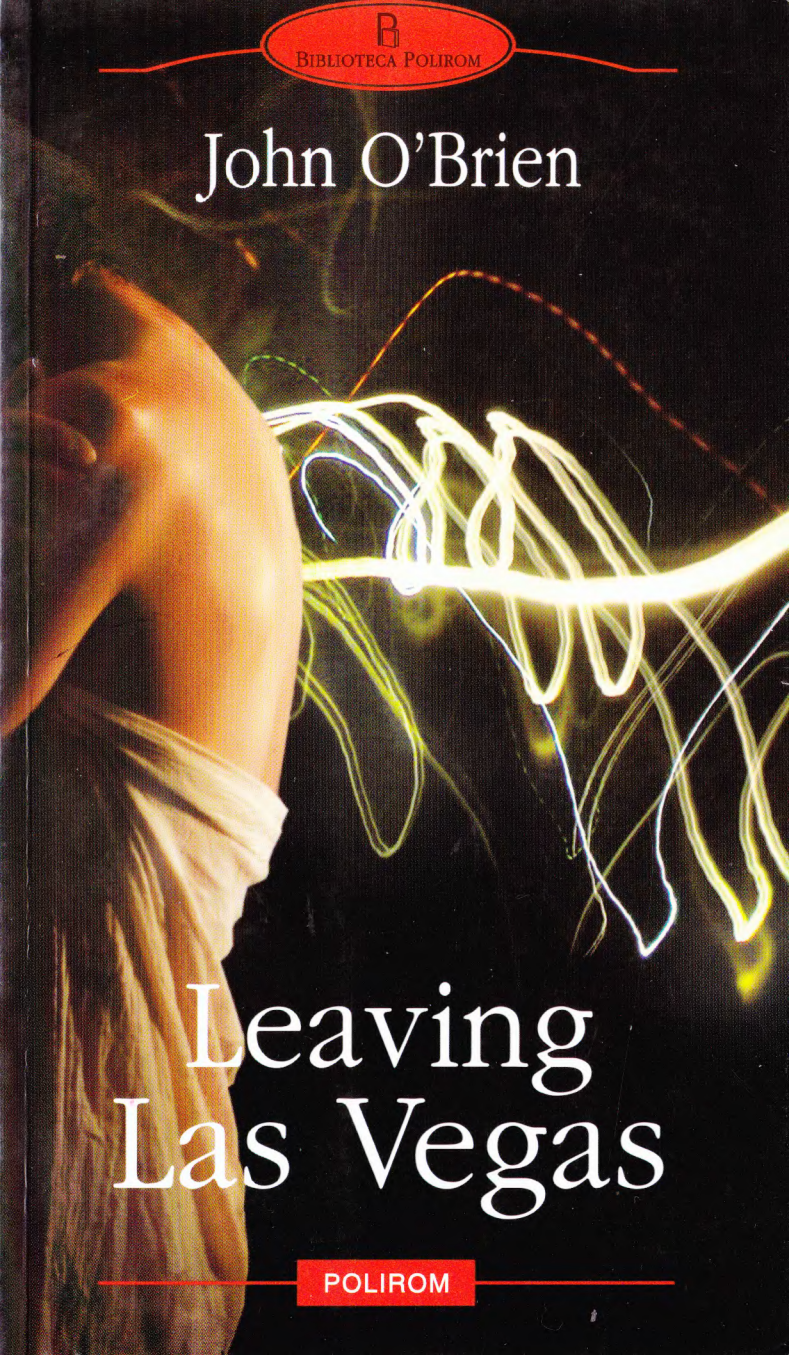

Leaving Las Vegas

POLIROM

PROZĂ XX

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

John O'Brien, *Leaving Las Vegas*

Copyright © 1990 by John O'Brien
Published by arrangement with Grove Press, a division of Grove/Atlantic, Inc., New York

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

O'BRIEN, JOHN

Leaving Las Vegas / John O'Brien; trad.: Radu Pavel Gheo. – Iași: Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0775-4

I. Radu, Pavel Gheo (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

John O'Brien

Leaving Las Vegas

Traducere din limba engleză şi note
de Radu Pavel Gheo

POLIROM
2007

Pentru Lisa,
implicată în acțiune

John O'Brien (21 mai 1960 – 10 aprilie 1994) s-a născut în Oxford, Ohio și a absolvit liceul Lakewood în 1978. În 1979 s-a căsătorit cu Lisa Kirkwood, căreia îi este dedicat romanul *Leaving Las Vegas*. În 1982, cei doi soți s-au mutat în Los Angeles, California.

Leaving Las Vegas este romanul de debut al lui John O'Brien și a fost publicat în 1990 la Watermark Press. Cartea reprezintă și testamentul talentatului autor american. Prozatorul s-a sinucis la două săptămîni după ce a aflat că romanul său va fi adaptat pentru cinematograf. După moartea lui i-au mai fost publicate două romane – *Stripper Lessons* (1997) și *The Assault on Tony's* (1996), dintre care acesta din urmă rămăsese neterminat și a fost finalizat de sora prozatorului, Erin O'Brien. John O'Brien a lăsat și un al treilea manuscris, intitulat *Better*, care încă nu a fost publicat.

Filmul realizat pe baza romanului *Leaving Las Vegas* în anul 1995 i-a avut în rolurile principale pe Nicolas Cage și Elisabeth Shue. A fost nominalizat în 1996 la patru premii Oscar și a cucerit unul – pentru cel mai bun actor într-un rol principal. Nicolas Cage a primit și un Glob de Aur pentru interpretare, iar filmul a devenit una dintre creațiile de referință ale cinematografiei ultimilor ani.

Leaving Las Vegas este o emoționantă poveste de dragoste dintre o prostituată, Sera, și un alcoolic dezabuzat, Ben, care a pierdut totul din pricina băuturii. Unul dintre ei, bărbatul, respinge viața, în vreme ce ea se străduiește să o trăiască și să o înțeleagă. Destinele celor doi oameni – atît de diferiți la prima vedere – se intersectează, iar ei ajung să formeze o pereche legată printr-o ciudată formă de prietenie, care seamănă foarte mult cu iubirea.

În timp ce soarbe cafeaua slabă
plastic al unui pahar din
verde, Sera ochește un loc unde

printr-o gaură din capacul de plastic termoizolant, roșu cu să stea jos. Se preumbla deja

prin zonă de cel puțin două ore și voia din tot sufletul să se odihnească. În mod normal n-ar fi avut curaj să se învîrtă atîta timp prin fața unui fast-food 7-Eleven, dar bordura părea înaltă și, cum pe ea fusese întins nu demult un strat proaspăt de vopsea roșie, nu era nici prea murdară. Sera se lasă să cadă greoi pe bordura rece și își încolăcește genunchii cu mîinile, strecurîndu-și capul în intimitatea micii peșteri întunecate pe care o formează brațele ei. Ochii ei urmăresc șuvoiul de lumină care i se scurge printre coapse oprindu-se în dantela neagră, expusă fără probleme de fusta ei mini din piele.

Își azvîrle capul pe spate, iar părul ei castaniu întunecat îi flutură în jurul umerilor, dansînd în

vîrtejul creat de trecerea unui autocar Sun Bus. Un profil încadrat în geamul acestuia începe să se răsucească şi apoi dispare într-un nor de fum negru. În luciul roşiatic al rujului ei proaspăt aplicat se vede o reflecţie miniaturală a semnului luminos de la local, cu scînteierea lui fluorescentă de un alb mult prea strălucitor ca să poată colora sau încălzi chipul frumos şi atrăgător de sub el. Sera îşi strînge cu discreţie genunchii, dar cînd se lasă pe spate, rezemîndu-se pe coate, sacoul negru i se descheie şi-i dezgoleşte sînii mici, ascunşi sub o cămăşuică de dantelă transparentă. Fără să facă vreun efort ca să se acopere, întoarce capul şi ochii ei verzi, întunecaţi, protejaţi de nişte gene lungi şi încărcate din greu cu rimel scanează de la un capăt la altul Las Vegas Boulevard.

De pe buzele ei porneşte o melodie neelaborată, *Ta-da, ta-da, tac-cichi-da, tac-cic, tac-cic, şi-chi-da*, care începe să curgă. Aproape imposibil de auzit, compusă neîndemînatic din fragmente auzite în trecere prin saloanele cazinourilor, pare totuşi să dirijeze circulaţia maşinilor din jur, silind huruiturile şi gemetele străzii să intre în armonie cu variaţiunile şi jocurile armonice care există în mintea femeii. Pe partea cealaltă a străzii – nu chiar printre dărîmături, dar nici printre clădiri – un şantier de construcţii, populat cu macarale scheletice care îşi înalţă turnurile adolescentine, se profilează trufaş, tăcut şi, într-un mod ciudat, aprobator. S-a îmbrăcat în tonurile de verde şi albastru ale nopţii. Nu ştie de unde vine femeia. O să-i acorde prezumţia de nevinovăţie. O s-o însoţească în lunga, greaua şi chinuitoarea călătorie cu maşina plină de şmecheraşi. Braţele Serei

sînt slabe, dar pulsul îi este puternic. Strînge tare din buze și așteaptă să apară vreun client.

Aerul cald se pornește în rafale printr-un labirint invizibil. Sera se uită la micile tornade de praf ce se înalță și se frîng, la gunoaiele purtate de curenți. Găsește în poșetă un șervețel parfumat învelit în folie, pe care îl pusese deoparte după o masă de-acum uitată, la cine știe ce fast-food. Desface folia, întinde mîna cu discreție pe sub cămășuică și își șterge sînii, iar apoi ceafa. Undeva în zare se conturează un deal sau un munte sau cine știe ce prostie supraevaluată.

Femeia privește apoi cum un bețiv care se îndreaptă spre est pe trotuarul de lîngă ea, poticnindu-se mereu, se prăvălește exact în fața ei. Omul rămîne întins acolo, nemișcat, iar Sera, ușor îngrijorată, îl strigă.

— Hei! Mai trăiești?

Bărbatul nu îi răspunde și ea își dă seama că individul probabil tocmai a mierlit-o și că acum o să trebuiască să o întindă de-acolo înainte să vină și să-l culeagă poliția.

Mai încearcă o dată:

— Hei, ai face mai bine să te ridici pînă nu apar polițaii! Vrei să te ajut?

Bărbatul mormăie ceva care seamănă cu un „Nu" și începe să se miște. Stînjenită ea însăși de starea lui, Sera întoarce capul și cînd se uită din nou înspre el, după ce a scanat strada în căutarea polițailor, bărbatul a dispărut deja.

Omul și-a demonstrat punctul de vedere și și-a continuat drumul, în concordanță cu natura superficială care în mod sigur îl mistuie cel puțin pe unul dintre ei doi. În viitorul lui, în alt loc de

pe linia asta, există o sticlă – dacă nu, poate, mai degrabă un pahar. Sera e un cerc, cu douăzeci şi nouă de ani încheiaţi.

Odinioară era o fetişcană din Est, iar acum trăieşte aici. Şi-a petrecut ceva timp în Los Angeles, dar ştie ea, foarte clar, că abia aici îi merge bine, aici îi merge cel mai bine şi îşi doreşte să stea aici, în Las Vegas, unde a sosit de destul de multă vreme ca să-i spună acestui loc „acasă" atunci cînd vorbeşte despre el. Cu perspicacitatea nealterată – ba chiar sporită de momentele grele – a venit în mod intenţionat aici şi şi-a clădit o viaţă conform propriilor ei standarde, care, accidental, se potrivesc destul de bine cu normele de trai agitat ale locului. Traiul dur şi nefericirea prostituatei ficţionale sînt acum undeva departe, în urmă – asta dacă le-a cunoscut vreodată cu adevărat. Tot ce e dur este de fapt controlabil, iar nefericirea s-a dovedit a fi un club nu foarte exclusivist. În orice caz, Sera îi poate face faţă. Poate face faţă la tot. Personaje neplăcute or să existe mereu, însă traiul ei e bun. E aşa cum şi-l dorea.

Poate să stoarcă extrem de mult de la extrem de mulţi dintre bărbaţii pe care îi *face*. Asta e partea cea mai grea, dar e în egală măsură şi cea mai bună. Nu bănuiesc nimic; mintea li se concentrează pe iminentele lor ejaculări şi rareori îşi dau seama că le-a scăpat vreo informaţie măruntă, vreo dezvăluire despre identitatea lor, vreo mostră din sinele lor. Sera e departe de definiţiile arhicunoscute, răsuflate şi arbitrare ale unei reuşite. Ea îi *vede* pe tipii ăştia în timp ce-o fut. Uneori *vorbeşte* cu tipii ăştia. Alteori tipii ăştia *vorbesc* cu ea. Asta e o chestie bună.

Se ridică şi se îndreaptă spre un tomberon de gunoi cu şervețelul parfumat – acum mînjit – oprindu-se în drum ca să culeagă o bucată căzută de celofan, golită de Twinkie-ul ei şi purtată încolo şi-ncoace prin parcarea de la 7-Eleven.

Şi ea e o chestie bună – adică e bună la chestia asta. Să fie plătită şi să fie folosită – întotdeauna se găsesc oameni dispuşi la aşa ceva. Sorţii erau în favoarea ei, fiindcă Sera strălucea cu acea inaccesibilitate captivantă a neîncetatei introspecţii. Bărbaţii se apropiau de această vînzătoare de alinări – promisiune şi nu păcăleală dincolo de chiloţi –, iar ea ducea tratativele cu siguranţa şi competenţa celui care e întru totul în stare să nimerească drept la ţintă. Indiferent cît timp trecea de cînd îşi făcuse treaba ultima oară, Sera nu se trezea niciodată lipsită de întreg arsenalul ei de tehnici specifice, fiind gata într-o clipită să îşi intre în rol şi să preia comanda fără să-i scape nici un moment. Cordelile ei se scurgeau încet, iar povara insatisfacţiei bărbaţilor se reducea suficient de mult ca termenii înţelegerii implicite, oricare vor fi fost aceia, să fie respectaţi pe deplin.

Bărbaţii care veneau la ea se deosebeau atît prin înfăţişare, cît şi prin dispoziţia lor sufletească, deşi majoritatea aveau cîteva trăsături în comun. Cu toţii erau capabili să definească o nevoie şi apoi să treacă la acţiune pentru a şi-o satisface. Fără a se pierde în îndoieli legate de masculinitatea lor, ci, mulţumiţi sau indiferenţi faţă de ea, aceşti bărbaţi ajungeau să detecteze şi să concretizeze conexiunea logică dintre bani şi pofta trupească. Puteau converti o sută de dolari într-o jumătate de oră de închiriere a unui trup

feminin și percepeau o asemenea conversie drept exact ceea ce era: o mostră de negoț și nu un comentariu profund. Mulți oameni caută combustibil pentru masturbare, excepționalism în rutină, experiențe tangibile peste care să-și suprapună fanteziile. Toți bărbații respectivi găseau plăcere în posibilitatea socializării cu o femeie pe baze sexuale și cu o inocență absolută. După ce lasă acasă toate potențialele poticneli ale actului sexual (multe dintre ele provocate chiar de ei), ajung aici într-un mediu curat, în care ceri ceva și fie primești acel ceva, fie nu, fără a pune în pericol întreg ansamblul. Ei se întreține. Ei exploatează la maximum soluția și reduc la minimum obstacolul. Ei au în general motive diferite – și în particular motive specifice – de a o întîlni. Sera se întoarce și o pornește pe stradă în urma mașinii ce încetinește, în urma salutului, în urma replicii aruncate scurt.

Îmboldită de deschiderea geamului electric, se apleacă spre mașină. Nu e înăuntru și nu e nici măcar aproape de mașină, dar, cu îndemînarea iluzionistului, îl face pe șofer să creadă că e într-adevăr foarte aproape. Furnicătura perenă din abdomenul femeii, un zîmbet de o nonșalanță controlată, după care:

— Bună.

N-o să aibă probleme cu el. Un tip în jur de cincizeci de ani, un pic nervos – un cetățean normal, cam urîțel, dar cu ochi binevoitori. Sera înclină capul, prinde în fereastra din spate reflexia verde cu roșu a reclamei de la fast-food și spune cu un chicotit neprofesionist:

— Aveți poftă să pierdeți ceva timp sau ați venit doar pentru un suguleț?

Încropind un zîmbet – deși e clar că nu la așa ceva se așteptase el – omul răspunde:

— Ăăă... da. Cît face un... un suguleț?

Vorbe însoțite de o tresărire și de un rînjet larg: tipul se străduiește să intre în joc.

Sera se hotărăște să renunțe la metaforă înainte să devină prea ridicolă. Își ţuguie buzele, ca și cum ar evalua situația, apoi șoptește, făcînd adolescentin cu ochiul:

— O sută. Maximum o oră la... ce hotel?

Bărbatul îi dă numele unui stabiliment relativ cunoscut și vulgar, bucuros că i se oferă ocazia să-l rostească. Sera ar fi putut foarte ușor să rostească acel nume concomitent cu el. Individul tușește, iarăși ușor stînjenit, și întreabă:

— Ce... asta... ce include asta? Adică ce-o să faci?

— Păi, dacă nu cumva mă înșel, cred că aș putea să fac cam aproape orice ai fi tentat să-mi ceri.

Dîndu-și seama că petrecuseră prea mult timp într-o postură atît de revelatoare, Sera aruncă o privire grăbită în jur și spune pe un ton confidențial:

— Am face bine s-o rezolvăm cît mai repede.

— Nouăzeci de dolari, icnește bărbatul – un adevărat profesionist.

Sera îl place și-i dă un zece pentru efort.

— În regulă. Atunci o să te bucuri cînd o să auzi că am să-ți dau rest la o sută.

Bărbatul se apleacă și îi deschide portiera. Sera urcă în mașină și, înainte să ajungă la hotel,

reușesc să discute despre prostituție, despre tinerele negrese și despre copiii tipului – în ordinea menționată. Cu o stradă mai la vale de 7-Eleven, într-un Mercedes galben, parcat în umbra unei rulote argintii și având niște plăcuțe de înmatriculare expirate din British Columbia, șade un bărbat cu pielea pămîntie și cu un chip extrem de însingurat.

Ajunsă la etajul al unsprezecelea din hotelul cordelilor ei după ce a supraviețuit unei tropăieli prost direcționate, provocate de o oprire neprogramată a liftului, Sera se întinde pe o saltea surprinzător de denivelată și simte în vagin acea fricțiune familiară. Se holbează la tavan, vag interesată, deși fără să vrea, și nu e în stare să-i acorde întreaga ei atenție bărbatului bătrîior care pompează deasupra ei, dar în același timp e conștientă de faptul că nici nu e genul de tip care să observe sau să-l intereseze așa ceva. O să termine în vreo două minute, după care o să o mătură grăbit din noaptea lui. Practic – și nu exagerat de insultător – e genul de individ de pe urma căruia își cîștigă ea pîinea. Totuși Sera a roșit o clipă, împotriva voinței ei, în mașină, atunci cînd omul i-a remarcat frumusețea și a zîmbit înspre ea.

Acum, în timp ce umărul lui pistruiat se pocnește ritmic de bărbia ei, Sera se gîndește la o altă cordeală, cu cîțiva ani în urmă, la colțul dintre Sunset și Western din Los Angeles. (El era tăcut și politicos și au ajuns repede la o înțelegere. Sera l-a așteptat pînă ce și-a parcat mașina, după care l-a dus în josul străzii pînă la o casă în care ea avea acces și care era ținută pentru astfel de scopuri. Cînd au intrat în ceea ce ar fi fost livingul,

l-a învățat pe tip să-i dea douăzeci de dolari mexicanului gras care stătea pe canapea și se uita la televizor. El a făcut întocmai, iar mexicanul a arătat cu mîna spre o ușă deschisă de lîngă un pătuț de copil gol, aflat în spatele lor. Sera l-a dus pe bărbat în camera alocată, ocolindu-i cu grijă pe cei patru sau cinci copilași care se tîrau pe covorul murdar, plîngînd și în diverse faze de goliciune. Camera conținea un dulap de haine și – surprinzător – un pat veritabil, nu unul de campanie. După ce a pus bine suta ei proaspătă de dolari, Sera s-a dezbrăcat. El se întinsese deja pe pat, adoptînd poziția adecvată, așa că ea i-a pus un prezervativ și, după ce i-a supt-o cîteva minute, s-a lăsat ușurel pe el. După douăzeci de minute s-a auzit în ușă bătaia ce marca sfîrșitul perioadei, iar el încă nu terminase. Femeia se simțea cumva vinovată și s-a oferit să-l mai rezolve încă zece minute, dar el i-a mulțumit și a refuzat-o. Tipul aproape că nu scosese nici o vorbă în tot timpul acesta și, după ce l-a văzut îmbrăcat, Sera l-a lăsat s-o îmbrățișeze și s-o sărute pe obraz. Bărbatul i-a dat bacșiș încă un sutar și s-a întors la mașină. Pînă la urmă ea s-a bucurat că primise bani în plus și cîtva timp după aceea n-a mai avut chef de muncă.)

Bărbatul ejaculează, agățîndu-se cu un pumn strîns, tensionat și albit de saltea, iar cu celălalt de Sera. Se rostogolește de pe ea și rămîne întins pe spate, așteptînd ca vîrtejul din trupul lui să se liniștească, cu cîțiva ani prețioși înainte de momentul în care – presupune Sera – astfel de clipe vor naște în el spaime secrete și dureri imaginare în brat și în piept. Mai vîrstnică și mai hîrșită

decît era în Hollywood, ducîndu-şi încă traiul într-o lume ce-şi joacă viaţa într-o fereastră temporală deocamdată ferită de murdăria condamnării la moarte adusă de bolile venerice, Sera nu insistă decît uneori asupra prezervativului şi se bazează pe judecata, experienţa şi instinctele ei ca să-şi dea seama cînd anume. Întinde mîna după prosopul cel mai apropiat şi, în timp ce se îndreaptă spre baie, îl ţine între picioare. Se spală, se curăţă, se îmbracă, spune la revedere şi închide uşa după ea.

Zîmbeşte înspre reflexia chipului ei în panoul de alamă, bine lustruit, pînă cînd, coborînd la parter, capătul, uşile liftului se deschid spre cacofonia perenă a cazinoului. În zgomotul acela există poezie, iar Sera nu s-a săturat încă de el. E îmbrăcată cum se cuvine şi, oricum, greşelile veritabile se întîmplă în încăperile mai mari. Aşa se face că un bărbat cu o privire oţelită şi cu unghii lungi şi lustruite ades îi blochează accesul cu musculatura lui masivă, de om bine hrănit, ţinînd ridicate două disculeţe negre. Jetoane de o sută de dolari, da, cîte unul în fiecare din mîinile lui îngrijite – discuri amăgitoare, ţinute între nasurile celor doi de parcă ar fi nişte instrumente de hipnoză. Ignorînd restul trecătorilor prin zonă, individul lasă jetoanele încet în jos şi le apasă pe pieptul Serei, cîte unul pe fiecare din sfîrcurile ei. Cu un rînjet strîmb pe chip, ea îi urmăreşte mîinile cu privirea şi continuă să se uite fix la ele pînă cînd situaţia se prelungeşte excesiv şi stînjenitor.

— Care-i problema? zice bărbatul, lăsîndu-şi mîinile jos. Faci grevă?

Chestia l-a amuzat și individul s-a îndepărtat rîzînd zgomotos, ca pentru a-i confirma oricui s-ar fi întîmplat să urmărească scena că el a fost cel care a avut permanent controlul situației.

(Ea nu s-a putut ține. Tipul cumpărase toată berea aia, iar Sera băuse mai mult decît ar fi fost partea ei. Dar tot nu s-a putut ține, fiindcă, atunci cînd i-a venit rîndul, era atît de nervoasă, încît s-a pișat direct pe mîna lui. Tipul s-a enervat și s-a uitat la ea ca și cum ar fi fost gata-gata s-o lovească, dar n-a lovit-o.

S-a oprit și s-a uitat în jur la ele, la toate prietenele ei, care rîdeau de el, apoi și-a scos mîna din chiloți și s-a întors în luminișul din fața parcului. Sera era amărîtă că stricase totul, dar și mai tare era amărîtă de privirea de pe chipul lui, în clipa cînd a plecat – de parcă omul tocmai ar fi încasat o chelfăneală.)

— Zău că ești o coardă tare drăguțică, îi spune Serei un alt șofer de taxi libidinos și politicos în clipa în care ea se lasă să cadă pe bancheta din spate.

Apoi trăncănește despre ultima lui cursă și o duce înapoi în zona din Strip[1] unde fetei îi place să lucreze.

Simțindu-se destul de relaxată, fiindcă avusese parte de încă o seară fără necazuri, ea îi răspunde

---

1. Strip sau Las Vegas Strip e o porțiune de aproape șapte kilometri din partea sudică a bulevardului Las Vegas (Las Vegas Boulevard South). Termenul, avînd valoare reprezentativă, se folosește adesea și pentru a numi întreg orașul Las Vegas.

degajată la replici. E o călătorie standard, încărcată din plin cu amănuntele simple ale vorbitului și respiratului, ale gustatului și înghițitului, ale spălatului și uscatului, ale privitului și definitului. Sera poate face asta veșnic – și o va face. Pasăre rară în specia ei, chiar și mai rară în profesia ei, ea ajunge – pînă și în clipa de față – la lucrurile după care alții se întind inutil în clipa în care le sînt inaccesibile. Da, e adevărat, s-a nimerit să fie favorita sorții, pentru ea iarba e mereu verde.

Și la iarba aceea se întoarce Sera atunci cînd se extrage din taxi și aruncă o privire de-a lungul străzii, apucînd să vadă același Mercedes galben pe care îl remarcase și mai devreme. Mașina se retrage repede din raza ei vizuală, lăsînd în urmă ecoul grăbit al cauciucului înfierbîntat pe asfalt și un claxon de protest răsărit din miezul țipătului tot mai stins al combustiei interne.

Asta era în cel mai bun caz o veste proastă, fiindcă ea cunoscuse odată un bărbat cu o pasiune pentru Mercedesuri și o înclinație spre supraveghere amatoricească, un bărbat care se furișa prin trecutul ei și, plin de speranță, se furișa oriunde altundeva. În zonă se vede doar o fată, iar mai înainte fata nici nu era aici și nici acum nu pare să fie foarte atentă. Mai mult decît atît, din cîte poate să-și dea Sera seama, imediat înainte de dispariția grăbită a mașinii nu s-a întîmplat decît un singur lucru: faptul că ea l-a observat în mod evident pe tip.

Se decide să mai arunce o privire la locul gol de lîngă rulota argintie și, după ce transferă povestea undeva în spatele creierului, își îndreaptă

iar atenția asupra afacerilor în desfășurare. La urma urmei, acel Mercedes – acel Mercedes *galben* – nu e chiar la același nivel cu extrem de costisitoarele și opulentele limuzine nemțești placate cu aur din trecutul ei, iar pentru fetele care lucrează în Strip nu-i absolut deloc neobișnuit să fie privite ore în șir de bărbați nervoși sau de masturbiști amatori de senzații ieftine.

(— Asta ești tu, Sera! Asta zic eu că ești!

Ea așteptă, aproape flămîndă, lama, metalul care să-i pătrundă carnea și apoi să-i rămînă în carne. Poate că o voia fiindcă experiența de pînă atunci îi spunea că orice are un început are și un sfîrșit. Întoarsă cu fața în jos, mușcă perna.

— Sera! boci el.

Acuma plîngea. În ochii lui erau lacrimi.

Însă ea preferă să se concentreze pe senzația dată de curgerea caldă a sîngelui. Părea lichidul cel mai simplu dintre cele două.)

Strip-ul începe să vibreze, deșteptîndu-se odată cu locuitorii Midwest-ului, care se avîntă în distracțiile pe care tocmai ce le descoperă la orele mici ale dimineții. Pentru Sera necesitatea imediată de a rămîne aici nu există cu adevărat, căci în noaptea asta cîștigase deja destul de mult ca să-și poată petrece mîine o zi întreagă la jocuri, dar se obișnuise cumva să lucreze tot timpul programului, așa că pur și simplu nu se simțea împăcată dacă se ducea acasă cu mult înainte de ora două noaptea. Se hotărăște să mai facă un număr sau cam așa ceva înainte să se îndrepte spre dușul de dimineață și chiar atunci trei puști de colegiu, toți îmbrăcați în jerseuri cu numere tricotate pe

ele și ducînd în mîini nelipsitele sticle de Heineken, se abat de pe stradă și vin spre ea.

— Cît ne-ar costa ca să te futem? spune cel mai înalt dintre ei printre chicotelile celorlalți doi.

Pe tricoul lui se vede numărul 16 – vîrsta lui minus trei, presupune Sera.

Sera dă să le întoarcă spatele, apoi se oprește și-și încheie nasturii de la sacou.

— Îmi pare rău, băieți, dar nu înțeleg ce vreți să spuneți. Și, oricum, nu ies cu mai mult de un tip o dată, zice ea.

— Ei, lasă! Avem bani. Mike, arată-i banii! zice șaisprezecele.

Face semn cu bărbia către tovarășul său, ținînd ambele mîini înfipte ferm în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

Numărul doisprezece deschide portofelul în fața femeii, expunîndu-i privirii cîteva sute din ceea ce Sera știe că sînt niște dolari prost plasați de-ai tăticilor. Desigur, s-ar putea ca acest mic episod să fie exact ceea ce avea în minte tăticuțul: *Unde-i fii-tu, Frank?* (rîsete de peste tot în vestiarul clubului) *Ce naiba, Charlie! L-am trimis pîn' la Vegas, să-nvețe singuru' lucru pă care io nu i-l pot preda!* Femeia își dă seama că e o idee proastă, dar totuși mușcă din momeală.

Plescăie din limbă – dezaprobare maternă.

— Cît vreți să cheltuiți din banii ăia, măi băieți? zice ea.

Șaisprezecele se luminează vizibil, dar se controlează: tupeul lui de mai înainte nu l-a făcut să se simtă atît de stînjenit pe cît credea că o să fie atunci cînd or să iasă la interval cu banii. Nu-s decît afaceri.

— Cît vrei? Ce zici de două sutare pentru o oră? zice el. Că adică tot nu-s banii mei.

— Da' amicii tăi nu vorbesc? zice ea, devenind fără să vrea tot mai enervată de aroganța pușta-nului.

Nu-i o idee bună: ăștia or să înceapă s-o anti-patizeze și probabil or să brutalizeze sute de femei de stradă din cauza ei.

— Zi mai bine trei sute pentru jumătate de oră.

— Trei sute pentru o oră, zise „două nule", deschizînd gura pentru prima dată și trecînd la următorul pas logic.

Greșit. Deși atitudinea femeii l-a mai deten-sionat, tînărul a auzit un tremur în propria-i voce și se hotărăște să nu mai deschidă gura.

— Trei sute și vedem cum merge, zice Sera și se întreabă dacă ar fi posibil ca toți trei să fie virgini.

Unul dintre ei este în mod sigur și femeia e gata să pună pariu că acum e vorba de un soi de ritual de care ar trebui să beneficieze acesta.

Dau toți trei din cap aprobator și doisprezecele începe să îi numere banii în mînă cu o hotărîre oarecum tristă. Nu se așteptase să meargă așa de ușor și, cu speranța că va fi absolvit de orice res-ponsabilitate, dată fiind asumarea de către puș-tiul mai în vîrstă a rolului de șef, își făcuse alte planuri cu bancnotele acelea lucioase.

Femeia îl oprește cu un gest.

— Unde aveți camera? La ce hotel? întreabă ea.

Băieții îi spun și se dovedește a fi un motelaș – nu foarte departe de locul acela. Nu e tocmai unul

de maximă siguranță pentru ea, dar Sera nu e în stare să găsească vreun motiv rațional de reținere față de cordeala asta. În fine, acum sînt cu toții impresionați de tovarășul lor – care e atît de plin de sine, încît practic strălucește – și ea nu și-ar ierta-o dacă i-ar lăsa cu ochii în soare.

— Ne vedem acolo în cinșpe minute, zice ea. Îmi puteți plăti atunci. Eu aș zice să faceți cu toții un duș cît mă așteptați.

— În cinșpe minute? scîncește doisprezecele.

— Băieți, voi stați într-un cămin studențesc sau ceva de genul ăsta, nu? Trebuie să aveți ceva experiență cu dușurile rapide, așa-i? Nu s-a întîmplat niciodată să aveți două întîlniri într-o singură seară? (Aici zîmbesc toți trei.) Și uitați ce e, n-am treabă decît cu cîte unul, pe rînd, BINE? E CLAR? (Dau toți trei din cap că da.) Atunci e-n regulă. Doi dintre voi pot să facă duș în timp ce eu sînt deja acolo.

Își strînge buzele și îi fixează cu privirea – discuția s-a terminat.

Cei trei se îndepărtează chicotind. Sera intră în magazin și își cumpără o sticlă de bere, ca s-o ajute să se hotărască dacă într-adevăr vrea sau nu vrea să facă treaba asta, dar ajunge la ușa lor exact la timp și îi deschide șaisprezecele, care are pe el numai o pereche de boxeri. Femeia simte tensiunea de cînd intră în cameră și e gata să plece, cînd doisprezecele îi întinde cele trei sute de dolari. Rămîne, în ciuda bunei sale judecăți de mai înainte, și începe să se dezbrace chiar cînd „două nule" iese din baie, întrucîtva palid.

— Cine-i primul? întreabă ea.

(Dintre toate fetele, ea ieșea întotdeauna prima la treabă. Odată s-a întors și toți stăteau încă acolo, se uitau la televizor, rîdeau, iar unii dintre ei se futeau.

— Asta fiindcă pe tine te iubesc cel mai tare, îi spunea el. De-aia îți dau voie să tragi cel mai mult.)

Puștanii s-au uitat unul la altul, s-au uitat la ea... Sera nu voia să se gîndească la faptul că-și verifică pozițiile în spațiu, dar mai fusese implicată și altă dată în scene similare. Încă nu-i venea să creadă că tipii ăștia sînt periculoși.

— Eu vreau s-o fut în cur, Jim, zise doisprezecele, uitîndu-se plin de speranță la Jim. Și tu vrei, nu?

— Poți s-o uiți, îi spune ea. Nimeni nu face așa ceva. Toți o s-o faceți normal. Și pe rînd. În schimb, dacă vreți, pot să v-o sug, dar nimic mai mult. După care am întins-o.

Da, de-acum se precipită. Simt cum se precipită lucrurile aici, în cameră, se gîndește ea.

— Jim, mi-ai zis că pot s-o fut în cur! repetă doisprezecele.

— Gata, eu am plecat, spune femeia. Vă dau banii înapoi.

— Nu! Nu pleca! zice Jim. Mike, ține-ți gura!

— Îs banii mei și io vreau s-o fut în cur, Jim! zbiară Mike.

Sera se întoarce spre el.

— Poate că vrei să-l fuți pe JIM în cur! Te-ai gîndit la asta? întreabă ea.

Iar apoi, din cîte își va aminti ea ulterior, scena începe să fie *cu adevărat* precipitată – mult prea precipitată ca să mai poată măcar să-și dea seama

cît de precipitată – sau poate că pur și simplu se comprimă, se cristalizează într-un moment complex de imagini. Provocarea aruncată de ea amuțește întreaga încăpere și femeia vede că ochii puștanilor se umplu de lacrimi. Se simte prost și încearcă să-și ceară scuze, dar e întreruptă de o lovitură care o nimerește în plină față. O jerbă de scîntei colorate o conduce în întuneric, în inconștiență. Se trezește cu dureri, cu fața pe o pernă însîngerată și cineva călare pe spinarea ei. Un țipăt și o zvîrcolire îi oferă vederii doar o imagine fugară a celui mai înalt – Jim... îl cheamă Jim – în chiloți, urmată de un întuneric și mai profund. Printre lovituri, în timp ce își pierdea și-și recăpăta cunoștința, auzea zgomote și strigăte. „Dă-i 'nainte! Hai!"... „Trage-i-o între buci!"... „Acum putem să plecăm acasă?"... „Uită-te la mine cum o fut!" Pe spinare îi curge spermă caldă, dar e prea rănită ca să-și poată da seama cu certitudine dacă și cînd anume e violată. Aude cum cineva vomită și, cînd se întoarce să se uite, e trasă tare de păr, capul îi e dat pe spate și chipul îi e expus la încă o lovitură de pumn. „Termină cu borîtul, Bobby!"... „Și ce-o să ne facă, o să cheme gaborii?"... „Ea din chestia asta trăiește..." „Nu-ți bate capul, o să-i treacă." E răsucită pe spate, se trezește cît să-i vadă pe doi dintre ei urinîndu-i pe sîni și primește o lovitură dură de picior într-o parte a capului. Apoi răsare o jerbă finală de scîntei și Sera se duce la fund, tot mai la fund, tot mai la fund...

* * *

Sîngerează din belşug, adormită pe cearşafurile bine apretate, singură în camera micuţă.

(Erau doar nişte puştani care şi-au pavat, inconştienţi, cu suferinţe drumul vieţii lor.)

Trece un camion care zguduie de-afară încăperea mută, iar huruitul lui grav îi pătrunde prin urechile adormite şi îi reverberează ciudat înăuntrul capului.

(Barele de metal erau acoperite cu sînge şi scuipat. Mîna poliţaiului a alunecat de pe rama metalică atunci cînd s-a ridicat de pe ea, iar fetele din arest s-au prefăcut că-l gonesc. I-au maimuţărit spaima din clipa în care bărbatul a sărit în sus, cu chiloţii încă agăţaţi de glezne. Sera i-a văzut pe ceilalţi poliţai rîzînd şi s-a întrebat dacă omul ăla va reuşi să uite vreodată pătania.)

Uuuuuummmmmmmaaaaaaaaaa... zgomotul se prelinge spre fruntea ei – mai întîi ca prin vis, apoi ea îşi dă seama că e un zgomot real şi începe să-şi forţeze pleoapele să se deschidă.

(Sera nu trebuia decît să arunce o privire la ele pe deasupra barului circular ca să-şi dea seama că acele costisitoare dame de companie din West Hollywood n-aveau să-şi piardă vremea cu ea şi, probabil, îşi doreau să n-o vadă prin preajmă.)

Încăperea e mai întîi de un galben incandescent, iar apoi albă, modificîndu-se în mintea ei pe măsură ce îşi recapătă cunoştinţa şi se zbate să revină la normal.

(Le-a fost frică. Le-a fost frică tot timpul cît au fost cu ea şi le-a fost frică unul cu altul. Trupurile

lor s-au mișcat prea repede, iar mintea lor n-a putut ține pasul.)

Durerea înțelege că în cele din urmă Sera s-a trezit și începe să o asalteze din toate direcțiile. Tremurînd toată, femeia își trage hainele pe ea. Știe că ei n-or să se mai întoarcă și ignoră impulsul de a ieși în goană din cameră. Bănuiește că a fost sodomizată, nu numai o dată, iar fiecare pas înspre oglindă o face să lăcrimeze de durerea care o sfîșie pe dinăuntru. Își șterge sîngele și machiajul de pe chipul tumefiat, dîndu-și seama că n-o să mai poată ieși la muncă cel puțin o săptămînă. Speră ca astăzi să aibă mai mult noroc măcar la jocuri, ca o compensație. Își găsește poșeta neatinsă, cheamă un taxi de la telefonul din cameră, acesta sosește, Sera deschide portiera cu evidentă dificultate și apoi se așază grijulie pe bancheta din spate.

— Care-i problema, păpușă? întreabă șoferul. Ai primit pe la ușa din dos vreun cadou la care nu te așteptai?

Tipul rîde de suferința ei. E un veteran. Le-a văzut pe toate. Cu mult timp în urmă, după ce-a trecut prin tot ce-a trecut, s-a dispensat de obligația de a mai fi politicos. Nici măcar n-a avut vreodată asemenea tendințe. *Chestiile astea-s la pachet cu teritoriul*, le spune el nou-veniților. Și el e la pachet cu teritoriul.

— Pari să fi fost și tîrnuită bine. Ai mai rămas cu ceva bani? Ai destui ca să-mi poți plăti cursa?

Ea scoate tăcută din poșetă o bancnotă de douăzeci de dolari și, întinzîndu-se, o aruncă pe bancheta din față.

— A, n-ai chef să vorbeşti cu mine? zice el jignit. Păi, nu-ţi vărsa nervii pe mine, că io nu-ncerc decît să-mi apăr curu'. La ce dracu' te-aştepţi dacă îţi fîţîi toate alea prin zonă, îmbrăcată ca o curvişţină? La ce dracu' te-aştepţi? Ar trebui să te bucuri măcar că javra nu ţi-a tras-o cum ţi-aş fi tras-o io! Cel puţin n-ai încasat-o aşa de tare încît să nu-ţi mai dai seama pe ce lume eşti. Zău c-ar trebui să te bucuri. Un' te duci?

Femeia îngaimă adresa printre buzele umflate.

— În regulă, spuse bărbatul, îmblînzindu-se. E-n regulă. Şi imediat vine şi restu' de bani. Ce zici? Vezi, nu-i chiar aşa de grav. Dă-o naibii, zău că n-am vrut să rîd dă tine, da' ar fi trebuit să te vezi cum te-ai pus jos: de parcă te-ai fi lăsat pe ouă. Îmi pare rău că ai luat bătaie, da' ar trebui să te bucuri, fin'că putea fi şi mai rău. Am văzut chestii mult mai nasoale. Da' acum e-n regulă. Uite-aici şi restul şi zău că putea fi şi mai rău. Vezi, nu-s un tip chiar aşa de naşpa. Acum e-n regulă, da? Ce zici?

— Mda, zise Sera. Sînt în regulă. Mulţumesc de întrebare. E-n regulă.

Taxiul e agăţat de un fluierat puternic, scos de o femeie şleampătă, care tîrăşte după ea în soarele fierbinte două sacoşe arhipline cu rufe de la spălătorie şi cu cîţiva copii în remorcă. Sera se miră de durerea femeii – sau de capacitatea ei de a o ignora.

* * *

Umbra lăsată de clădirea înaltă a hotelului tocmai s-a prelins de pe Mercedesul galben. De

fapt a părut că se tîrăşte încet peste maşină şi după aceea o tuleşte repede în zona alăturată, ca o fetiţă care îşi dă seama dintr-odată că s-a aşezat lîngă un păianjen. Geamurile au stat deschise toată noaptea, cum e şi normal în arşiţa permanentă din acea perioadă a anului. Profitînd de redirecţionarea luminii soarelui, bărbatul din maşină se uită din nou, în oglinda retrovizoare înclinată, la imaginea unui lanţ de aur singuratic, cuibărit cumva ca la el acasă în părul lui voluminos de pe piept şi strecurat prin părul rebel de pe gît. Bărbatul dă din cap – pare să fi încheiat o dezbatere interioară – şi îşi scoate de pe degetul mic un al doilea inel de aur. Acum nu mai are nici un inel pe mîna stîngă.

I-a rămas totuşi pe mîna dreaptă – pe degetul arătător – un inel, unul singur, încărcat de pietre preţioase, şi cu acea mînă, tremurînd aproape imperceptibil, el apucă acum mînerul de plastic al unui aparat de ras de unică folosinţă. Lama scîrţîie uscat pe obrazul omului, scoţînd un zgomot neplăcut, pînă cînd una dintre maşinile de întreţinere ale hotelului trece la treabă într-un spaţiu din apropierea parcării, iar periile ei mari, rotindu-se pe jos, înăbuşă cu totul acel zgomot.

* * *

În timp ce traversează peluza înverzită şi cu dale de piatră gri din faţa complexului de un singur etaj, cu apartamente de închiriat, Sera – care a uitat restul de bani în taxi – deschide poarta complexului şi şchiopătează spre uşa ei, diferenţiată

de toate celelalte printr-un *6* cursiv, odinioară negru, iar acum palid spre gri, fixat şi răsfixat mereu pe furnirul uşii cu diverse cuie şi şuruburi micuţe. Ajunsă înăuntru, închide uşa şi se simte (cum s-a simţit întotdeauna de cînd a intrat pentru prima dată în apartament) atît uşurată, cît şi ameninţată de surprinzătoarea linişte din casa ei, o linişte cumva accentuată de zumzăiala blajină a instalaţiei de aer condiţionat şi a frigiderului cu dezgheţare automată. Lasă poşeta din mînă şi îşi scoate metodic îmbrăcămintea, ţopăind greu prin casă; pune fiecare obiect personal la locul cuvenit, în dulapul sau încăperea de care aparţine, menţinînd astfel lucrurile în bună rînduială. În cele din urmă, dezbrăcată şi aşezată ea însăşi în cabina de duş, femeia roteşte manetele de crom şi dă drumul la apă, stînd ţeapănă în picioare, sub jet, pînă cînd genunchii ei tremurători cedează şi Sera se prăvăleşte peste peretele de faianţă din faţa ei. Se agaţă de porţelanul suportului pentru săpun, simte cum apa o izbeşte pe spinare şi o urmăreşte cum dispare pe canalul de scurgere.

(Pînă şi fetele de culoare erau hărţuite în mod constant. Vizitele la domiciliu, casele de toleranţă... toate le stăteau în cale Gaborilor de la Poliţie şi încercărilor lor insistente de a-i enerva pe Băieţii Foarte Răi. Singurele fete lăsate să lucreze – altele decît cele din casele de toleranţă coreene – erau drogatele disperate. Pentru Sera problemele erau şi mai acute, şi mai personale. Ea era zi şi noapte hăituită, urmărită, chinuită psihic şi uneori şi fizic de cel care o transformase în obiectul obsesiei lui. Ea era şi urma să devină ultimul său lanţ de aur, cel mai valoros, o podoabă

fără voie pe pieptul lui păros. Omul acela îi îngreunase într-un aşa hal viaţa în Los Angeles, încît la trei ani după ce sosise acolo de pe Coasta de Est, se văzuse silită să se mute, fiind nevoită să renunţe la mărunta stabilitate pe care şi-o încropise.)

Curată ca lacrima, femeia se şterge cu două prosoape şi traversează pe vîrfuri podeaua rece, faianţată, a băii, pînă la pat. În timp ce muşchii i se liniştesc, intrat fiecare într-un repaus temporar, mintea ei îi încredinţează patului moale controlul trupului şi se precipită, recapitulînd ziua trecută, săptămîna, luna – tot sublimul, toate momentele prozaic de poetice ale vieţii ei bine ritmate – pînă cînd se opreşte abrupt şi, într-un efort simplu de supravieţuire, o aruncă pe Sera, cu tot cu trecutul ei, într-un somn fără vise.

* * *

Undeva departe de oraş, în drum spre Henderson, patru sau cinci case de amanet murdăresc autostrada. În faţa uneia dintre ele stă parcat Mercedesul galben, iar proprietarul lui aşteaptă pînă ce trece o maşină de patrulă a poliţiei, care ar putea ridica obiecţii legate de plăcuţele lui de înmatriculare expirate, cu număr de Canada. A bătut atîta drum cu maşina pentru a evita să fie reperat într-o casă de amanet de cineva care l-ar putea cunoaşte, dar adevărul e că aici nu-l cunoaşte aproape nimeni.

Aerul e fierbinte şi uscat şi, deşi bărbatul de faţă este construit genetic pentru o astfel de

climă, în aceste zile nu este reglat cum trebuie la mediul său natural sau poate că pur și simplu e vulnerabil pentru prima oară în viață. Cel puțin acum are niște bani în buzunar și ceva mai puține inele pe degete.

* * *

Sera se trezește după aproximativ șapte ore, la sunetele de după-amiază ale vecinilor ei, care se întorc de la slujbele lor. Se răsucește ca să se uite la ceas, apoi se oprește înainte să-l vadă, amintindu-și că, dată fiind fața ei bătută, acum nu mai are nici un orar propriu de respectat, iar Las Vegas-ul, cu nepăsarea lui față de ore, nu are nici el unul pe care să i-l impună. Rezistînd unui nou impuls de a se uita la ceas, se ridică și se duce, în schimb, să urineze.

Oprită în fața chiuvetei din baie, se uită lung în oglindă, examinîndu-și versiunea curentă a chipului ei. Are pe partea dreaptă a feței două vînătăi distincte, multicolore, una în zona ochiului și alta în zona obrazului, iar a doua se extinde în jos pînă la buzele ei tumefiate și în sus pînă la nas, unde, combinată cu umflătura de la prima vînătaie, transformă fosta și viitoarea ei frumusețe într-o ipostază extrem de asimetrică. În mod sigur a arătat și mai rău – și poate că va mai arăta. Adevărul e că durerea se simte mai tare doar atîta timp cît te gîndești la ea și, dincolo de zvîcnetul surd și înțepător, punctat din cînd în cînd de accese ascuțite de durere, Sera se simte în primul rînd enervată la gîndul neplăcerilor create.

N-ar putea spune că nu s-a băgat singură în încurcătură – aproape că a căutat-o cu lumînarea atunci cînd și-a ignorat presimțirile, dar a încercat întotdeauna, din toate puterile, să își joace rolul corect și are senzația că, în schimbul cumințeniei sale, ar putea dobîndi dreptul de-a își duce treaba la bun sfîrșit nemolestată. Sau, dacă lucrurile nu stau tocmai așa, cel puțin știe că e destul de puternică pentru a face față la tot și că e așa de multă vreme. Uitîndu-se furioasă la ea, așteaptă să-i treacă iritarea, știind că nu e cu nimic mai întemeiată decît cele ce au provocat-o. Nu s-a schimbat nimic – n-are nici o datorie de recuperat, nici o traumă psihică de etalat. Se vede clar că lumea are de gînd să o lase să mai trăiască o vreme prin zonă. Sera știe că-i o afacere bună. Mai știe și că, în ciuda mărturiilor fizice, de-acum a trecut în mare măsură peste episodul recent. Se duce la televizor și îi dă drumul pentru știrile de seară. Își face un ibric de cafea în bucătărie și pune niște felii de pîine în prăjitor.

Hrănită, simțindu-se mai bine și – nici o surpriză! – încă în posesia celor trei bancnote din cordeala *du jour* reușită ieri, plus încă ceva bani, se spală pe dinți și pe păr, își pune blugii și un tricou și o ia pe jos pînă la stația de autobuz.

(Stătea în mod intenționat cu un pas mai în spate, așteptînd ascunsă în tufe – *pădurea* copiilor din zonă, care era de fapt doar un mic pîlc de copaci din curtea din spate a casei cuiva – fără a se ascunde întru totul deliberat, astfel încît să poată nega veridic dacă ar fi cumva descoperită. Autobuzul galben a sosit și-a plecat, lăsînd-o în

stație, singură și bucuroasă de reușita înșelăciunii ei. Aștepta în bătaia vîntului de iarnă următorul autobuz, cel cu *copiii întîrziați*, plin cu chipuri nu chiar atît de familiare, cu copii care n-aveau de unde s-o știe atît de bine, care n-aveau de unde să știe cîntecelele batjocoritoare care îi frigeau urechile din două în două dimineți.)

Ajunge în centru și face cîteva ture în susul și-n josul Fremontului înainte să intre cu pas lejer într-unul dintre cazinourile practic interșanjabile din zona aceea. După ce găsește o masă liberă de cinci dolari, întîlnind căutătura tăioasă și înciudată a dealerului, ale cărui brațe stau încrucișate în meditație și inactivitate, se strecoară pe scaunul din centru și netezește un sutar în fața ei, rotind și studiind degajată bancnota și prefăcîndu-se că așteaptă acțiunile previzibile ale dealerului. El, dealerul, rămîne imobil. Singura lui reacție este un „se fac cărțile", care îi scapă de pe buzele rigide fără măcar vreun semn politicos de exclamație, fie el și nesincer. Sera îl știe pe tip. Toți cartoforii înrăiți îl știu pe tip. El este echivalentul de Las Vegas al poștașului posomorît, care e mereu enervat de răspîndirea corespondenței în țara lui – cu diferența că există mai mulți dealeri supărați decît poștași supărați pe cap de client. Cel de aici desface cărțile în evantai în fața ei și le întoarce pe față preț de o secundă: poate să le vadă oricine. Urmează diverse manevre ritualice, pînă în momentul în care Sera se trezește că e în posesia temporară a două sutare, a zece jetoane roșii – ultimele apărute în schimbul bancnotei ei de o sută de dolari – și a două cărți – acestea în

schimbul amplasării unuia dintre jetoanele ei roșii în cercul marcat pe postavul verde dinaintea ei. După aceea ea și dealerul își petrec următoarele douăzeci de minute dîndu-și unul altuia cărți și jetoane, fără vreun transfer de avuție semnificativ sau durabil.

Sera e o jucătoare competentă și știe toate regulile jocului, dar n-a fost niciodată suficient de silitoare ca să asimileze metoda de memorare mecanică folosită la număratul cărților, un talent care i-ar oferi un ușor avantaj față de casă și, ca o consecință, cîștiguri mai mult sau mai puțin consistente în timpul în care obișnuiește să stea la masa de joc. Așa se face că acum ea are parte doar de scurte perioade de noroc sau de ghinion, iar, per ansamblu, jocul ei echilibrat alunecă într-o cumințenie plată care pare să facă fericite cazinourile, ce-i ciupesc puțin cîte puțin din bani pînă cînd nu mai rămîne cu nimic. Abia apoi, după ce și-a încheiat perioada de distracție, poate să se întoarcă și ea acasă și să se aranjeze, ca să cîștige mai mulți bani, oferiți iarăși de bunăvoie, în deplina cunoștință a faptului că sînt sacrificați, cînd se va așeza iarăși la masa de joc, în cazinourile aflate sub jurisdicția Comisiei de Jocuri de Noroc a Statului California și care (fapt contrazis de prea puține dovezi) nu are nici un fel cunoștințe pe care Sera să nu le fi asimilat cu mult timp înainte.

Un bărbat bine făcut, cu o cruce de aur atîrnată de un lanț în jurul gîtului și mirosind a colonie al cărei nume probabil că nici nu-l știa, se așază nonșalant alături de ea și începe să o împroaște cu priviri rapide, furișate și cu rînjete vulgare. Se

oferă să-i cumpere ceva de băut, iar Sera îi semnalează că, dacă și-ar fi dorit așa ceva, cei de la cazinou i-ar fi rezolvat deja cererea.

— De distracție? zîmbește arogant bărbatul, arătînd înspre miza de cinci dolari pusă de ea pe masă.

Apoi adaugă un jeton la miza lui de cinci dolari, ridicînd-o la zece.

— Ca să spargi ghinionul. Eu sînt Stephen. Poate că o să-ți port noroc...

— Sera, zise ea. De unde ai pornit-o încoace?

E din *San Diego*.

Amîndoi se ridică în picioare cînd văd un patru extras de dealer și apoi pierd pe șaptele acestuia.

— La naiba! exclamă Stephen. Urăsc afurisitele astea de douăș'una necinstite! Din Phoenix, Sarah. Dar tu?

Tipul pune încă zece dolari în cercul lui de miză.

— Chiar că par necinstite. Uite... zice Sera.

Se hotărăște să mizeze și ea zece dolari și observă că, atunci cînd face asta, tipul ridică miza lui la cincisprezece.

— Știi, cu mine nu poți să blufezi – arată ea înspre miza lui, făcînd un semn din cap. Ăsta nu-i pocher.

Sera zîmbește.

— Nu, zice și el, răspunzîndu-i la zîmbet. Zău că-s din Phoenix.

Sera dă din cap – de data asta la reacția lui –, dar renunță și își mărește miza la cincisprezece înainte să se împartă cărțile. Bărbatul ridică repede miza lui la douăzeci.

— Ce faci? întreabă Sera, arătînd spre miza lui.

— Joc și eu, ca tot omul, Sarah, zice tipul și se scarpină la ceafă cu mîna stîngă.

Dealerul trece de douăzeci și unu și cei doi cîștigă. Stephen se uită la miza Serei înainte să-și retragă din banii de pe cercul lui. Femeia lasă treizeci de dolari – la risc. Bărbatul adaugă zece la cei patruzeci aflați deja înaintea lui și apoi își șterge mîna stîngă de cracul pantalonilor. Primește doi de cinci contra asului tras de dealer: un început bun, fiindcă are un total de zece.

— Mai rău n-are cum să iasă. Separă-le, zice el, scoțînd o bancnotă de cincizeci de dolari dintr-un sul gros.

Îi face cu ochiul Serei.

Tocmai a ieșit mai rău, își spune ea fără să se uite la cartea bărbatului, știind că nesocotința lui a transformat o mînă solidă în două cărți pierzătoare.

— Miza pe bani, zice dealerul, punînd bancnota de cincizeci lîngă jetoanele lui Stephen.

Pentru prima oară dealerul devine atent și aproape înfierbîntat: trăiește cu totul jocul.

— De ce-ai făcut așa ceva, Stephen? întreabă ea cînd bărbatul pierde pe amîndouă mîinile. La naiba, dacă tot trebuia să pierzi niște bani, măcar să fi dublat miza. Ai fi ieșit mai bine!

El mormăie ceva despre încercarea care moarte n-are și apoi anunță că se retrage de la masă. Probabil că i-ar fi făcut mai multă plăcere să piardă de zece ori pe-atîta decît să pară prost în ochii unei femei. Sera își dă seama că omul n-a comis nici o crimă, îi pare rău, își dorește să-și fi ținut gura, își dorește să se descurce mai bine cu identificarea momentelor potrivite.

(— Poate că nu mi s-a părut chiar așa de plăcut... poa' că vreau banii-napoi, zice el, ridicînd teatral în aer pumnul strîns, ca să fie sigur că ea îl vede.

Sera se uită la el îndelung, ca să se prindă de poantă, dar nu era nici o poantă. Blestemîndu-și propria nehotărîre, își dădu seama brusc că penisul lui, aflat încă înăuntrul ei, se făcea flasc.

— Poate că data viitoare ai face mai bine să ți-o tragi singur, zise ea. Dă-te jos de pe mine!

Deși inima îi bătea repede, pompîndu-i frenetic înspre creier un plus de rațiune, își menținu cu fermitate tonul și atitudinea, ba chiar păru puțin plictisită și distantă.

Privirea lui coborî vreo doi centimetri, după care, deși știa că pierduse, se trădă singur. Se gîndi să o ucidă, dar se hotărî să renunțe, fiindcă se vor găsi alții care s-o facă. Se ridică în picioare, eliberînd-o. Păstrîndu-și fermitatea, femeia se duse fără grabă în baie, unde își făcu de lucru, privindu-l permanent în oglindă, privindu-i ochii sticloși. Dar bărbatul avea acum senzația că mai jucase și altă dată scena de față și simți că nu trebuie să-i acorde prea multă atenție în timp ce se îmbracă, pleacă din cameră și iese în stradă. Apusul, mieriu și viu, îl fecunda iarăși, pulverizînd asupră-i un rîs ciudat, spasmodic. Bărbatul își urmă drumul pe stradă. Scula i se întări.

Cît se uită în urma lui prin fereastra murdară, Sera, deși cuprinsă de o mîndrie instinctivă – căci supraviețuise acestui accident dintr-un pat de motel din Hollywood –, își dori să fi avut pe cineva căruia să-i spună povestea... Nu... Nu era asta. Își dori s-o asculte cineva cum spune povestea.)

Descoperă repede că e într-o pasă bună și cîștigă cam două mîini din trei. Cu mizele ei agresive pe cărți separate și cu dublările de miză, ar putea cîștiga cîteva sute de dolari cît ai bate din palme, chiar dacă mizele ei sînt relativ modeste. Mai stă o vreme prin zonă și joacă neîntrerupt, în cea mai mare parte a timpului doar ea cu dealerul, fiindcă nimeni altcineva nu s-a simțit destul de confortabil ca să rămînă pe vreunul dintre scaunele celelalte. Ele rămîn cam tot timpul goale, fiind ocupate doar temporar de jucători cărora le lipsește fie capitalul, fie sinceritatea necesare ca să facă față jocului prelungit, și care orbitează în zona mănunchiurilor de mese din orice cazinou, agitîndu-se neîncetat cu teancurile lor permanent în descreștere de jetoane de unu și cinci dolari, roșii și argintii – niciodată verzi sau negre, nu la genul acesta de jucători –, așezîndu-se brusc la cîte o masă ca și cum ar plonja într-o piscină și pierzîndu-și calmul odată cu banii în clipa în care rămîn cu doar jumătate din teancul inițial, după care, ridicîndu-se, își croiesc cu greutate drum prin încîlceala mult prea mare de scaune și se întorc la periferie, unde hălăduiesc iar printre rînduri sau, dacă au obosit să facă așa ceva, bat teritoriul mai cuprinzător al zonelor cu jocuri de noroc. Uneori scaunele din jurul Serei sînt semiocupate pentru scurt timp de tragediile disperate care stau în cîrca jucătorilor cu o hotărîre abruptă, făcîndu-i să riște ultima treime, pătrime sau cincime din banii de cumpărături sau de chirie, salariul de pe săptămîna viitoare sau rămășițele unei verighete amanetate. Nu tremură și nici nu transpiră, dar creează o încărcătură puternică

de vinovăție și persecuție. Cum norocul le este întotdeauna invers proporțional cu nevoile, întotdeauna pierd. Atunci cînd apar, Sera e tulburată și se îndepărtează – nu de lipsa de speranță a situației jucătorilor, pe care aceștia o iau mult prea în serios, ci de intensitatea suferinței lor, care îi va face să se simtă veșnic victime în propriile lor minți. În cele din urmă norocul i se schimbă, iar grămăjoara proaspăt creată de jetoane verzi, de douăzeci de dolari, e periclitată. Deja a mizat și a pierdut două mize în fața dealerului, astfel încît, atunci cînd se ridică și bărbatul rînjește, pur și simplu îi mulțumește și pleacă.

La un ghișeu un funcționar îi schimbă jetoanele în bani și Sera își dă seama că a cîștigat aproape – dar nu chiar – trei sute de dolari, ceea ce dovedește – își spune în minte, zîmbind amar în sinea ei – că deocamdată, cel puțin pentru ea, prostituția e un joc de noroc mai profitabil. Totuși, e conștientă că banii de aici sînt diferiți de banii de acolo. Banii de aici au fost odinioară jetoane și, în consecință, vor fi iarăși așa ceva. Și ea, și cazinourile știu că jetoanele sînt niște instrumente minunate și nu au nici unul din stigmatele dolarilor. Dolarii se convertesc prea ușor în ore, case, mașini, sex, mîncare sau orice altceva, ceea ce face ca pierderea unui dolar să fie o experiență mult mai tangibilă decît despărțirea de un jeton, un obiect care seamănă mai degrabă cu fel de premiu de consolare la bîlci decît cu o valoare de schimb. Pentru Sera jetoanele sînt simbolurile perfecte, căci simbolizează alte simboluri. Această formă de generare suplimentară – imaginea unei imagini – e cea care îți permite să devii complet

detașat de avuție, oricît de mare ar fi ea, golind-o de înțeles la prima privire fugară și, inevitabil, înzestrînd-o cu un înțeles dintre cele mai profunde la o analiză mai minuțioasă, asociind-o dintr-odată nu cu nimicul, ci cu totul. Femeia își vîră în portofel banii – foste și viitoare jetoane – punîndu-i laolaltă cu banii din cordeală în timp ce aranjează bancnotele. E foarte meticuloasă: toate bancnotele cu fața înainte și cu marginea din dreapta în sus, bancnotele mai noi în spate, ca să fie cheltuite ultimele, iar cele mai vechi, bineînțeles, în față, bancnotele de un dolar în fața celor de sută și așa mai departe. E atît de absorbită de procedura ce-i e așa de familiară, încît se ciocnește de un confrate jucător aflat la casierie, iar individul nu face altceva decît să-i arunce o privire furioasă în timp ce lasă la ghișeu două tenculețe multicolore de jetoane, cîte unul din fiecare pumn. Îi cere omului de la ghișeu să i le numere separat. Sera speră ca în seara asta, atunci cînd o să piardă bani, să fie din banii de la cei trei puștani, dar acum nu mai are cum să știe cu certitudine.

(— Poate că ar trebui să intri. Pentru tine ar fi soluția cea mai bună.

Vocea – cu un soi de accent – emana spectral de pe bancheta din spate a mașinii. Sera auzise de faza asta și știa că, mai devreme sau mai tîrziu, o să trebuiască să îi facă față cumva.

Singurul lucru pe care a putut să-l facă a fost să se opună impulsului de a se apleca să se uite în mașină. S-a temut că, dacă ar face așa ceva, era terminată. În schimb, zise:

— Uite ce e, n-am știut, bine? Mîine o să mă duc să muncesc în altă zonă.

Urmă șoapta unei femei:

— N-am venit aici ca să... Uită-te la mine! N-am venit aici ca să-ți spun unde să lucrezi.

Sera simți niște mîini pe spate în dreptul umerilor și atunci își dădu seama că în curînd o să fie și ea în mașină.)

— E momentul să faci pași, drăguță!

Sera simte cum o mînă autoritară o apucă pe la spate de braț. Încearcă să se smulgă, dar strînsoarea se întărește. Se întoarce și vede brațul lung al unui agent de pază de la cazinou.

— Care-i problema? zice ea. Dă-mi drumul!

— N-avem nevoie de tine aici. Asta-i problema, fir-ar a dracului! îi spune el. Și o știi foarte bine!

— Nu știu la ce te referi. Nu știu nimic, răspunde Sera.

Încearcă să-și elibereze brațul cu o smucitură bruscă și dureroasă în jos.

— Nu-ți bate capul. Dacă n-ai chef de mine înăuntru, atunci n-am nici eu chef să intru. Lasă-mi mîna în pace și o să mă car.

— Da, da, o să ieșim de-aici chiar acum și după aia o să fim amîndoi foarte fericiți.

Bărbatul o împinge, ținînd-o de braț și silind-o să meargă foarte repede. Mersul lui țeapăn o face practic să alerge, ca să nu se prăvălească. Ajung afară, pe trotuar, și, fără să slăbească strînsoarea de pe brațul femeii, el o apucă dintre picioare cu mîna liberă și îi spune în ureche:

— Data viitoare să mă ia dracu' dacă o să-ți mai fie așa de moale!

Apoi o împinge spre stradă și se întoarce în cazinou.

Sera e înmărmurită. Se uită în jur, la mulțimea de spectatori. Blocați, cu expresii de dezaprobare și nelinișteînțepenite pe chipuri, aceștia își abat privirea de la ea și mormăie nervoși unul spre altul. Merg mai departe. N-au timp pentru persoanele care sînt date afară dintr-un loc sau din altul. Ei nu sînt dați afară. Scena de acum, întărită de gîndul acesta, îi face pe toți să fie mulțumiți de ei înșiși. Sînt bucuroși că ei nu sînt dați afară dintr-un loc sau din altul. Merg mai departe.

(Un *montagne russe* îi bubui pe deasupra capului, după care hurui pe șine. Zgomotul o speriase pe Sera, care își scăpă înghețata pe rochia de vară, unde se transformă repede într-un rîu lipicios și multicolor ce i se scurse pe piept, pe burtă și pe picioare. Tatăl ei rîse și se aplecă, începînd s-o șteargă cu batista. Fetița se uita scrutătoare după mama ei, o femeie chinuită de gelozie, și, cum n-o descoperi nicăieri prin raza vederii ei, își îmbrățișă tatăl.)

Sera caută cu privirea un taxi. Uitînd pentru moment de vînătăile de pe obraz, își dorește să fi fost îmbrăcată în hainele de lucru. I-ar plăcea să prindă o cordeală ca lumea. Oricum, se îndreaptă spre Strip: băuturi mai bune și o categorie mai bine educată de agenți de pază.

— Închis pentru renovare. Mai încearcă, îi spune taximetristul.

— Nu se poate! De cînd? întreabă ea, închizînd portiera taxiului și deschizînd fereastra.

— De săptămîna trecută.

Omul o privește prin oglinda retrovizoare.

— Oricum, nu ţi-ar plăcea să mergi acolo. Ce zici de Sands?

— Ce zici de Trop? răspunde ea.

— E bine şi la Trop. Te deranjează dacă pun radioul?

Taximetristul porneşte aparatul de taxat.

— Dă-i drumul, zice ea.

Omul dă volumul mai încet la staţie şi, rotind un buton, porneşte un aparat de radio micuţ, pe unde medii, care atîrnă pe un lănţişor de oglinda retrovizoare. Cît încearcă el să prindă un post, radioul scuipă paraziţi şi fragmente de melodii.

— De obicei nu fac aşa ceva, dar pari genul de persoană care nu m-ar da în vileag, îi explică el.

— Ai dreptate, n-aş face-o, îl aprobă Sera.

„Mulţumesc, John, şi Domnul să te binecuvînteze, chiräie radioul. Mai avem timp doar pentru un singur apel. Sînteţi în direct. Alo? Părintele Phil? Mă auziţi? Da, sînteţi în direct. Daţi-i drumul! Părinte, zău că nu ştiu ce să mai cred. Vreau să zic, ce se întîmplă în oraşul ästa? Nu mai poţi să te plimbi pe Strip fără să vezi ziarele alea dezgustătoare, ştiţi care, alea pline de femei goale. Toate cazinourile au în program spectacole din acelea *topless*, ştiţi, chestiile alea franţuzeşti... Toată lumea bea pe stradă. Părinte Phil, dumneata vorbeşti de Dumnezeu, dar unde e El? Toţi oamenii äştia sînt turişti. Cum te cheamă, draga mea? Jo. Ei bine, Jo, sora mea Jo – şi zău că Iisus te-a dăruit cu un nume încîntător, Jo... Ştii că Iisus e pretutindeni. Trebuie să ţinem minte că singura cale prin care putem să ne luptăm cu răul este să ni-l scoatem din minte, Jo. Întoarce-ţi privirea dinspre rău! Întoarce-ţi privirea dinspre

pornograf! Întoarce-ți privirea dinspre jefuitor! Întoarce-ți privirea dinspre ucigaș! Domnul o să aibă El grijă de ei. Crede, Jo, ai credință: or să fie măturați cu toții din orașul ăsta! Bețivanul, prostituata nu vor trăi și nici nu se vor sinucide aici, ci or să fie măturați de pe podeaua noastră curată și vor arde în gheenă. Și atunci tu, Jo, cu mine și cu toți frații și surorile noastre vom merge iarăși fără să fim însoțiți de prezența murdară a celor care se fac părtașii răului. Da, părinte, știu, dar nu pricep. Nu pricepe, Jo. Nu trebuie să pricepi. Asta e gloria Lui. E vorba de bine sau rău, de noi sau de ei, de alb sau de negru. Crezi sau arzi în iad, Jo. Cărțile acestea sînt scrise de dreptcredincioși. Nu cuteza să pui la îndoială cele ce n-au avut niciodată nevoie de vreo îndreptare. Arca noastră plutește de mult, Jo. Urcă la bord și salvează-te. Nu e cazul să stai pe gînduri. Nu șovăi și vino doar cu credința ta! Îți mulțumesc, Jo, și Domnul să te binecuvînteze..."

— Ce-ai pățit la față? întreabă șoferul.

— M-a bătut soțul, minte ea, dar nu e întru totul vina lui. Pur și simplu nu poate face altfel. Ne iubim, așa că rămîn prin zonă. Oricum e cea mai bună marfă din oraș.

— Zău că-i păcat, surioară! Ar trebui să-i faci vînt nenorocitului ăluia. O fată așa drăguță ca tine poate cuceri orice tip are ea chef, zice șoferul.

Ea nu-i răspunde și străbat lejer tot restul drumului pînă la Tropicana, ascultînd melodii lejere de country-rock religios.

Cînd ajung acolo, Sera îi plătește șoferului și trece la asaltul multitudinii de uși de sticlă, care slujesc ca barieră eficientă numai în fața

aerului fierbinte al deşertului, şi la nimic altceva. Penetrarea primului meterez o face să aterizeze într-o ecluză improvizată în care aude sunetul înfundat al soneriilor şi clopoţeilor unei armate de aparate de jocuri mecanice, laolaltă cu nişte vagi rămăşiţe ale zgomotului maşinilor de pe stradă, toate animate de ritmul inegal, tup-vîjjj, tup-vîjjj, în care se rotesc uşile turnante. Aici aerul nu are temperatură sau are orice temperatură. Aşa că, oprindu-se doar o clipă, ca să se aclimatizeze, Sera se împinge înainte, spre al doilea meterez de uşi, şi intră în cazinoul propriu-zis, care este întotdeauna cu adevărat zgomotos.

Se îndreaptă spre bar, alegînd latura care îi oferă o perspectivă de spectator asupra meselor şi aparatelor de joc. În timp ce-l aşteaptă pe barman şi savurează delicioşii biscuiţi gratuiţi, „din partea casei", în formă de peştişor – furnizaţi cu atîta generozitate şi aici, ca şi în multe alte stabilimente asemănătoare de pe întinsul Las Vegas-ului –, Sera observă la una dintre mesele de blackjack un beţivan foarte sigur pe sine, care pare să atragă întrucîtva atenţia.

Tipul are vreo cincizeci de ani şi e împodobit foarte ţipător cu aur în absolut fiecare loc de pe propria-i persoană în care există o tradiţie conservatoare să se poată pune aşa ceva. Are aerul unei persoane care îşi risipeşte – şi îşi va mai risipi – o mare parte din seară oscilînd la graniţa raţiunii, dar fără să şi-o piardă niciodată complet, şi este evident că a doua zi dimineaţa va fi nevoie de o întreagă colecţie de chitanţe scrise de mînă în dublu exemplar – redactate chiar în clipa asta de supraveghetorul sălii de joc, cu iniţialele dealerului

şi ale jucătorului –, chitanţe ce urmează a-l ajuta pe individ să-şi refacă evenimentele în memorie, care în acest moment nu mai e demnă de încredere. Agitaţia nervoasă a angajaţilor cazinoului care se află de faţă sugerează că au de-a face cu un jucător înzestrat în egală măsură cu mijloacele şi disponibilitatea de a pierde aici, în seara asta, o grămadă de bani – o grămadă şi mai mare de bani. Omul pune mize abia inteligibile, de cîte cinci sute pînă la două mii de dolari fiecare, pe două mîini jucate simultan şi le pierde aproape pe toate încă înainte de a apuca să semneze chitanţele pentru jetoanele pierdute cu două jocuri în urmă. Supraveghetorul încearcă disperat să ţină pasul cu contabilitatea, menţinîndu-şi în acelaşi timp, răbdător, alura de maximă politeţe în faţa jucătorului cu ochi înceţoşaţi, al cărui cap căzut pare să fie gata să se lovească de fiecare teanc nou de jetoane. Bărbatul este mult prea beat ca să-şi mai aducă aminte de obişnuitul bacşiş generos pe care-l dădea chelneriţei care-i aduce cocteilul, iar ea îşi aduce aminte de ultimul pe care l-a primit şi îi e milă de el cînd îl vede cum lasă să cadă în mîna ei paharul gol şi-i spune că mai vrea un J&B.

— Un J&B şi o cafea, imediat, spune ea cu speranţă în glas, scriind comanda pe şervetul de pe tavă, ca şi cum ar putea s-o uite.

— Un *geienbi* şi un *geienbi*, îi răspunde bărbatul, ignorîndu-i vorbele.

Sera aruncă priviri în jur, ca să găsească ceva mai interesant de privit. Nu mai vrea să se uite la scena aceea. A cunoscut odată un om capabil să se

comporte astfel. Ceva aproape autodistructiv, care în cazul lui era un mod de a-şi dovedi masculinitatea în faţa... cui? În faţa lui însuşi, aşa se gîndise Sera, pentru că toate faţetele vieţii lui erau la fel de exagerate.

(Tipul se închipuia pasionat şi puternic, energic şi nesăbuit – şi, ce-i drept, în multe privinţe, deşi la un nivel superficial, chiar era aşa.

— Sînt un pirat arab! îi mărturisea el cu doar cîteva clipe înainte de a ejacula.

Deşi pe Sera o mişca tentativa lui de confesiune, se îndoia de plauzibilitatea unui asemenea concept.)

Barmanul apare în faţa ei.

— Daaaaa... îngînă el, aruncînd un şervet pe bar.

E un tip plin de viaţă.

— Bună, zice Sera. Aş vrea o tequila Herradura Silver. Dublă, te rog. Şi o bere, de oricare o fi.

— Lămîie şi sare? întreabă barmanul.

— Două J&B duble cu gheaţă! vesteşte chelneriţa de la mese prin ferestruica de serviciu.

— Nu, mulţumesc, răspunde Sera.

— Mă gîndeam eu, zice barmanul.

Îi aduce tequila şi berea, după care se duce să ia comanda chelneriţei.

Sera dă pe gît tot alcoolul şi jumătate din bere aproape imediat. Îşi împinge paharul în faţă, ca să sugereze că e gata să mai ia unul. Ca alternativă la muncă, e hotărîtă ca în noaptea asta să bea din greu. E unul dintre momentele acelea rare în care toate par să-i meargă pe dos. Nevoia aprigă de a avea un tovarăş, de obicei nedefinită, se face simţită clar şi Serei nu-i place. Se simte

straniu. Se simte mai bătrînă. Incidentul cu agentul de pază a necăjit-o mai mult decît e dispusă să recunoască. Nu poate să accepte faptul că trebuie să fie – cel puțin la un nivel profund, ascuns sau chiar într-un mod nesemnificativ oarecare – acceptată, validată ca un fel de tichet de parcare, capsată într-un fel sau altul.

Acum gîndurile încep s-o năpădească șiroaie. Îngrijorarea începe să dospească. Ar vrea ca afurisita aia de față să nu-i fi fost învinețită: la bar sînt cel puțin patru bărbați care ar plăti ca s-o fută. Unul dintre ei are cu siguranță o cameră aici. Ar fi așa de ușor... Sera se gîndește ce tichet de parcare minunat e ea, se gîndește la timpul pe care îl petrece înainte ca bărbații să termine, atunci cînd sînt plini de dorință și – fie că o știu, fie că nu – de afecțiune. Atunci totul e în regulă cu ei sau, oricum, destul de în regulă ca s-o plătească. Își strecoară în ea toată viața lor, tot ce sînt, tot ce nici măcar nu știu despre ei înșiși. La cîrma trupurilor de care dispun stă biologia. E un lucru verificat și adevărat la orice nivel. În acel moment și în acel loc – deși poate că exclusiv atunci – ea e importantă în mod absolut.

Sera simte tequila în sînge, în vene. Plămînii i se umplu cu aer – o dată și încă o dată. Încăperea e zgomotoasă, iar scaunul e tare. E flămîndă, obosită, îndurerată, pilită, sigură pe sine, frumoasă, învinețită, tînără, inteligentă, nefericită, însetată de la biscuiții sărați, conștientă că asta e și ideea. Poate să-și ia apă. Are un apartament, un ginecolog, scrisori, prăjituri și mijloacele necesare ca să-și coacă sau să-și cumpere și mai multe. Există o agenție guvernamentală care are grijă ca

prăjiturile pe care le cumpără să nu-i facă rău și treaba merge, Sera e convinsă că merge. Sera e o parte componentă a mediului ei. E încă în viață – o realizare care, dacă ia în calcul nouăzeci și nouă la sută dintre cele asemenea ei, o plasează într-o poziție mult, mult mai bună decît a marii majorități. Vînătăile și agentul de pază... astea-s nişte fleacuri dintre cele mai nesemnificative. Abateri de la normal. Nimic din chestiile alea n-o poate doborî. Nici măcar nu se pune problema.

(Sabrina era o fetișcană de șaisprezece ani din Atlanta, care fugise de acasă și care, atunci cînd s-au întîlnit, își ducea zilele muncind într-unul din motelașele de pe Strip, la capătul dinspre sudul extrem. Era cameristă. E-adevărat, fata arăta în multe feluri că are șaisprezece ani, dar în alte privințe era neobișnuit de blîndă și de sensibilă. Îi dădea o parte din salariul ei săptămînal unui mexican orb care trăia într-o rulotă abandonată, nu departe de motel. Așa se face că rămînea doar cu bani pentru mîncare și un pic în plus. În loc să scape de ea sau să-i dea o mărire de salariu, proprietarul motelului o punea să i-o sugă după ce termina de făcut curățenie prin camere, lăsînd-o în schimb să doarmă într-o cameră liberă din motel – atunci cînd rămînea vreuna goală –, cu condiția ca dimineața s-o cureţe suplimentar, folosind propriul ei detergent ca să spele cearșafurile. Cînd motelul era plin, fata se plimba toată noaptea pe Strip, iar uneori mergea pe jos tocmai pînă la Fremont, unde juca din cînd în cînd cîte o fisă de zece sau douăzeci și cinci de cenți la jocuri mecanice. Sera a întîlnit-o într-o noapte, pe cînd fata stătea pe bordură și rezolva

un careu de cuvinte încrucișate în fața unui local cu automate de jocuri. Au stat de vorbă pînă dimineața sub ochiul atent al unui clovn gigantic, îmbrăcat în neoane. Sera a descoperit în Sabrina prima ei prietenă adevărată din viață și, considerînd că fata beneficia de niște condiții de cazare prea puțin decente, s-a oferit s-o lase să folosească apartamentul ei.

Au făcut dragoste de trei ori, de fiecare dată fără să fi premeditat ceva și în mod sigur fără să fi regretat ceva. Capacitatea lor reciprocă de a face așa ceva a însemnat una dintre cele mai puternice și mai extraordinare legături pe care le-au avut. Ambele erau foarte independente din fire, astfel că n-au avut nici un fel de probleme să nu se calce pe bătături una pe alta. Au coabitat bine o perioadă, dar Sabrina era încă foarte tînără și încă nu avusese ocazia să facă vreo apreciere pe termen lung în legătură cu ea însăși, ca să nu mai vorbim de decizii. A devenit tot mai agitată și-a vrut să fugă din nou, numai că nu mai avea de cine sau de ce să fugă, asta fiind o insultă personală pe care fata o găsea imposibil de acceptat. S-a aruncat de bunăvoie în brațele heroinei, în scurt timp și-a pierdut și slujba și a început să accepte cordeli în condiții din ce în ce mai riscante. În cele din urmă a dispărut, iar Sera știa că zăcea, probabil, moartă într-un container de gunoi sau, poate, se descompunea în deșert, după ce fusese dusă cu mașina la șaptezeci-optzeci de kilometri în afara orașului, în portbagajul vreunui Cadillac.

Sera era descumpănită și șocată de repeziciunea declinului fetei. Era un sindrom cu totul

străin de ea. Era ceva din afara spațiului ce o definea.)

Clinchetul clopotelor, acele zgomote electrice inimaginabil de nenaturale care îi avertizează pe clienții cazinoului Tropicana că tocmai are loc un eveniment de o mare și trecătoare notorietate, se face auzit în public. Marea cîștigătoare este ușor enervată de întrerupere. Mai are și alte aparate de care trebuie să se ocupe. Zgomotul se stinge. Sera se uită cum cea mai proaspătă miliardară de carton a Las Vegas-ului culege cu mîna unul dintre dolarii de argint cîștigați cu greu – mai are o grămadă, toți picați din aparat – și îl introduce iar în mașinăria din care a ieșit.

Fute buha... fute *buha*... Sera devine din ce în ce mai mîndră de felul în care boicotează timpul și mecanismele ce-l definesc. Se lasă să alunece intermitent într-o transă indusă pe bază de alcool și nu-și mai dă seama de cît timp șade acolo, la bar. Cantitatea de biscuiți în formă de peștișor nu îi poate servi drept indicator, fiindcă pare inepuizabilă. Afurisiții de la cazinou s-au asigurat că nici un strop de lumină din exterior nu pătrunde pînă aici, așa că femeia n-are cum să știe cînd se luminează de ziuă. La un moment dat chelnerița de la mese va începe să ceară un număr exagerat de mare de cocteiluri de votcă cu suc de roșii sau de portocale – Bloody Mary și Screwdriver. Cum votca este o băutură matinală foarte populară, așa se va dezvălui faptul că aurora, cu degetele ei trandafirii, împrăștie lumina peste cei ale căror degete au risipit averi. Gîndul acesta născu o idee: probabil că pentru ea ar fi mai convenabil dacă în următoarele cîteva zile ar rămîne totul

întunecat, astfel încît ea să nu fie nevoită să-şi ia ochelarii de soare cu ea, fiindcă dacă ar fi întuneric, n-ar mai avea nevoie de ochelarii de soare... Uf, ce se mai plictisea!

(Familia Singer stătea într-un apartament de lîngă prima ei locuinţă din Las Vegas. Sera locuise mai întîi într-un motelaş jegos de pe partea mai poluată din Las Vegas Boulevard South, cea dintre intersecţia cu Fremont şi bucata cunoscută sub numele de Strip. Pînă la urmă, prin înşelătorii minuţioase şi eficiente, dar şi cu ajutorul unei garanţii consistente, reuşise să-şi asigure un apartament în altă parte, pe Spring Mountain Road, şmecherie deloc uşor de realizat pentru o femeie proaspăt venită în oraş şi fără nici un loc de muncă. Îşi cheltuise ultimii dolari într-un K-mart, pe un aparat de radio cu deşteptător, o mescioară şi cîteva scaune şi tocmai îşi ducea cumpărăturile în noul ei apartament, cînd Mary Singer a venit la ea în paşi de dans, avînd în mîini o cupă plină cu flori şi una cu vin alb.

— Bună, vecino! Eu sînt Mary! a cîntat femeia. Bine ai venit! Bine ai venit! Pune chestia asta înăuntru şi dup-aia hai să-i tragem un toast cu vin de Rin acasă la mine. E-aşa de bine să ai o prietenă nouă! Cum te cheamă?

— Sera.

Sera s-a văzut nevoită să se lase pradă acestui val de entuziasm, aşa că a zîmbit călduros, şi-a întins mîna şi a strîns în ea florile din mîna celeilalte femei.

— Se scrie S-a-r-a sau cumva? a întrebat-o Mary.

— Se scrie altfel. S-e-r-a. Da' nu cumva la tine se scrie M-e-r-r-y?

Au izbucnit amîndouă în rîs şi la scurt timp după aceea stăteau împreună pe canapeaua din apartamentul lui Mary şi făceau cunoştinţă mai temeinic, cu ajutorul unui vin nemţesc şi a unei salate de cartofi. La întrebarea avansată de Mary, Sera îi explică femeii că fusese chelneriţă în Los Angeles, iar în momentul de faţă nu se reangajase încă. Mary povesti despre soţul ei, Slim, şi despre cît de mult o să-i placă Serei de el şi pînă la urmă n-ar fi o idee rea dacă Sera s-ar hotărî să ia cina împreună cu ei în seara aceea. Hotărîră astfel şi discutară îndelung, aşa cum se întîmplă cu femeile cînd fac cunoştinţă.

— Nu, încă nu, spunea Sera. Am avut cîţiva prieteni, dar pînă acum n-a fost nimic serios...

— La mine de doi ani, dar mie mi se pare că de-o veşnicie, zise Mary. E un tip extraordinar, zău aşa! Ne-am cunoscut la hotel. A trebuit să mă concedieze ca să se poată însura cu mine. Aşa-i că-i o chestie tare?...

— Nu ştiu. Poate că într-o zi o s-o fac. Nu mă deranjează deloc să fiu chelneriţă. Deocamdată mi se pare OK...

— Cum, asta-i tot? Doar un prosop uscat dimineaţa? Şi arată aşa de bine?...

— Niciodată. Nu pot. Sînt alergică...

— Dacă fac aşa ceva, s-ar putea să trebuiască să mă duci pînă la pat... Ei, de ce nu?...

— La clinică. E cea mai bună soluţie. Nu mă deranjează să dau ceva bani în plus pentru asta, fiindcă nu mi-o pun chiar atît de des...

— ...A fost teribil de nasol! Slim nu-i nici el perfect, dar cel puţin îmi acordă atenţie. Înţelegi ce vreau să zic? Adică aş zice că acum, cînd ajung să termin aproape din două în două ture... ei, hai să zicem o dată din trei... bun, oricum e de un milion de ori mai bine decît cu primul meu soţ. Ăla se punea...

— O, nu mă plîng! Pe cuvînt că n-am experienţa pe care o ai tu...

— Dacă vă întrerup cumva, să ştiţi că pot să mă întorc la lucru, interveni Slim.

Încorsetat în sacou şi cravată, bărbatul stătea şi zîmbea larg din prag. Părea flămînd.

— Ei, ia te uită cine-a venit! Sera, el e Slim. Slim, ea e Sera! spuse Mary, ridicîndu-se şovăitoare de pe canapea, cu paharul de vin plin pe jumătate plutind periculos în aer.

Au făcut cunoştinţă şi au chicotit şi cina s-a scurs în mod plăcut. Slim a cîntărit-o din ochi pe Sera într-un mod nu întru totul nevinovat, ba fixînd-o, ba mutîndu-şi privirea pe parcursul întregii seri şi al întîlnirilor ce au urmat, dar pe Sera n-a deranjat-o prea tare. Nu numai că era obişnuită cu asemenea faze, dar tipul era mult prea insipid ca să se poată dovedi cît de cît periculos. Era fericită că-i cunoscuse pe oamenii ăştia şi se lăsase prinsă în relaţia de vecinătate cu ei. Făceau grătare afară împreună, mergeau la cumpărături, făceau expediţii pe Strip, îşi petreceau nopţile făcînd turul barurilor, iar Sera a avut parte şi de o unică şi benignă ieşire în patru – o întîlnire pe *neve* aranjată de Slim, cu un coleg de-al lui de birou. Slim făcea aluzii previzibile la scenariile erotice pe care îşi imagina că le-ar putea

accepta şi împărtăşi toţi trei, ba chiar se înfiinţase odată, noaptea, în uşa apartamentului Serei cu o sticlă de şampanie şi cu nişte cocaină în timp ce nevasta lui făcea baie şi, chipurile, habar n-avea de nimic. Sera a reuşit să depăşească plină de îndemînare toate aceste momente stînjenitoare fără să abordeze măcar o dată problema direct, ca să nu rişte să vatăme orgoliul bărbatului, ci folosindu-se mai degrabă de o scuză rapidă şi de un zîmbet şăgalnic şi sugestiv, cu care îl expedia pe Slim, iar el nici nu-şi dădea seama dacă fusese respins sau complimentat.

Probabil că familia Singer se considera mai apropiată de ea decît se simţea ea de cei doi, şi asta din două motive: ei erau mai puţin precauţi decît ea cînd era vorba să se deschidă în faţa cuiva şi nu pătrundeau niciodată cu adevărat mult dincolo de suprafaţa lucrurilor, astfel încît ceea ce pentru Sera însemna doar prietenie pentru ei însemna adesea intimitate. Sera se străduia cît putea să păstreze o legătură de prietenie lejeră şi, cu toate că era de fapt nesinceră în mai toate aspectele vieţii ei – lipsa aceasta de sinceritate provocîndu-i totuşi o oarecare apăsare –, simţea o afecţiune veritabilă faţă de Mary şi Slim, ca şi faţă de toată lumea – deşi în proporţii diferite.

Într-o noapte, după ce s-a întors acasă speriată şi însîngerată de la o cordeală foarte nasoală, care a mers din rău în foarte rău, a simţit că are nevoie de prezenţa unei femei şi a chemat-o pe Mary la ea. Mary s-a aşezat lîngă ea, îmbrăcată în halatul de baie, i-a luat mîinile într-ale ei şi a ascultat-o, plină de grijă maternă. O liniştea în primul rînd fiindcă o asculta fără să zică mai nimic şi, treptat-treptat, a

amuțit complet pe măsură ce povestea își urma cursul. Ceașca de ceai s-a răcit în mîinile ei în cele patruzeci de minute cît a stat așezată și a ascultat-o pe Sera spunîndu-i adevărul integral și relevant.

— Ei, draga mea, nu-ți face griji! Sînt sigură că Slim o să-ți găsească el ceva de lucru la hotel și-atunci o să poți să lași în urmă tot coșmarul ăsta, i-a zis Mary, ridicîndu-se agitată. Încearcă să dormi puțin și mîine dimineață te sun eu.

— Nu, nu, nu-i spune lui Slim! Sînt în regulă. Tu nu-nțelegi! Am avut o noapte nasoală. N-ar fi trebuit să te necăjesc și pe tine. Probabil că am exagerat un pic. Lucrurile nu stau chiar așa de rău! i-a spus Sera.

A avut totuși senzația că ceva nu era în ordine, dar starea ei nu-i permitea să-și concentreze întreaga atenție asupra problemei.

Doar că Mary aproape că ieșise pe ușă.

— OK. O să fie secretul nostru. Du-te la culcare. Noapte bună!

A traversat în grabă peluza, a intrat în apartamentul ei și a aprins lumina în dormitor, unde dormea Slim.

A doua zi Sera a fost trezită de proprietarul clădirii, care i-a spus să dispară cît mai repede.

— Cel tîrziu la sfîrșitul lunii! Și ai grijă să lași locul curat. Pricepi ce vreau să zic – curat! Fiindcă o să-l prezint la lume. Regret, dar pur și simplu așa sînt regulile la mine. Dacă mi-ai fi spus adevărul de la bun început, am fi evitat cumva toată povestea asta de-acum. Aici ai garanția pe care ai depus-o, iar eu... eu n-am văzut, n-am auzit nimic...

Omul i-a pus un plic în mînă şi a ieşit din clădire.)

Sera ar vrea să arunce şi ea nişte bani la zaruri, dar grosolănia mulţimii îi taie întotdeauna cheful. Oamenii de-acolo erau foarte orgolioşi cînd venea vorba de priceperea lor. Se considerau forţa de elită a jocurilor de noroc din cazinou, profesioniştii locului. Intelectul lor superior şi cunoştinţele de probabilistică se fac permanent cunoscute din urletele şi hăuliturile lor păgîneşti, care uneori par să pericliteze monopolul agresiunilor auriculare deţinut de aparatele de jocuri mecanice. Jucătorii respectivi lasă să se vadă foarte clar că truda lor complicată nu le permite să risipească timpul cu gesturi de toleranţă faţă de vreo făptură de rang inferior, cum ar fi un jucător tăcut de blackjack care vrea să încerce şi altceva. Dacă jucătorul acela ar fi suficient de curajos ca să pătrundă prin blindajul de trupuri, care se strînge constant şi compact, eliminînd orice orificiu şi orice fisură în structura sa, atunci se va vedea terorizat în mod constant – fapt uşor de justificat – la masa de joc. În calea mizelor pe care intenţionează să le pună vor cădea imediat nişte mîini, iar respiraţia îi va fi stînjenită de războinici gigantici, îmbrăcaţi în poliester cadrilat, care vor lansa spre el jeturi de fum, înconjurîndu-l şi fiind gata-gata să-l înghită cu totul. Agresiunile verbale şi umilinţele îl vor alunga pe invadator, iar un ultim şi sarcastic *Scuză-MĂ !* îi va biciui flancul chiar şi în calea retragerii înspre lumea lui de amatori şi diversiuni copilăreşti, fără a mai constitui un impediment în viaţa adevăraţilor jucători.

Auzul Serei se concentrează absent pe clanc-clincănitul roții norocului din cazinou, care mai întîi se învîrtește accelerat, iar după aceea se tîrăște o veșnicie pînă să ajungă să se oprească, cu fiecare clic prelungindu-se puțin mai mult în urechea ei decît cel anterior, pînă la etern surprinzătorul *țac* final, care de fapt nu face altceva decît să preceadă un altul în nesfîrșita serie de rotiri. Dealerul, exilat în colțul lui izolat de cazinou, își adaptează ritmul vorbirii la cel al roții. Pronunță opțiunile și posibilitățile existente la fel de lipsit de entuziasm și cînd e vorba de o miză mare, de cinci dolari, și pe timpul vreuneia dintre numeroasele acțiuni de rostogolire a roții. Giganticul disc se rotește redundant, mișcîndu-se mereu și niciodată, cu sumele de bani înscrise în perimetrul lui. Dolarii desenați, prizonieri ai roții, așteaptă inevitabilul moment pe care și-l vor petrece înțepeniți sus, pe culme, agățați de o bucată de plastic tare. Apoi mizele puse pe ei, dacă a existat vreuna, vor fi plătite jucătorilor.

La ceva distanță, pe o axă perpendiculară, roata ruletei desparte lumea în roșu și negru, în par și impar sau în prejudecăți numerice mult mai clar definite, de la unu la treizeci și șase. Din cînd în cînd bila argintie face ca sorții să încline în favoarea neobișnuitului zero sau dublu zero verde, adevărații aducători de ghinion[1]. Amețind privirea și învîrtindu-se pe roată, micuța sferă

1. La ruletă cifra zero, marcată în culoarea verde (uneori albă) și – în sistemul american – adiționalul dublu zero sînt zone pe care nu se poate miza, fiindcă aparțin „băncii".

își urmează cursa indecisă, în cele din urmă încetinind și coborînd tot mai jos, gata de o decizie iminentă. Se oprește o vreme într-una din fante, după care o zbughește iar din loc.

La mesele de blackjack dealerii stau în spatele altor dealeri, așteptîndu-și rîndul la făcut cărțile și la reprezentarea cazinoului în înfruntarea cu infanteria incompetentă a cartoforilor americani. Jocul se poate dovedi dificil, căci cîștigarea lui îl poate aduce pe cîte un jucător sub supravegherea suspicioasă a puterilor locale, iar cîștigurile prea mari pot face să fie eliminat cu mare tam-tam și din joc, și dinăuntrul cazinoului. Jucătorii slabi fac partide proaste prin definiție; jucătorii buni fac partide proaste din același motiv, dar numai în momentele potrivite. Cînd? De ce? Dealerii îi urmăresc în tăcere, atotștiutori. Cînd joacă pe scaunul jucătorilor, își asigură blackjack-uri. Vedeți, ei știu cum se joacă.

Nivelul redus de competență, care se simte acut în aerul din sala de pocher, o ține permanent pe Sera departe de acel loc, în ciuda telegramelor informative lansate de supraveghetorul sălii. El este pregătit să-l informeze pe un trecător oarecare din zonă că la masa doi, la pocher texan, există un loc disponibil. În sala de-acolo jucătorii înfruntă alți jucători. Băncii nu-i pasă de ce se petrece aici, oricum culege comisioane din toate poturile. Spre deosebire de mesele de ruletă, aici verdele e bine-venit. Jucătorii mai verzi, mai necopți, sînt înghițiți și digerați rapid, ca la fast-food. Jocurile continuă cu adversari mai vicleni. Banii curg pe masă, trecînd metodic de la unul la altul, apoi la cîte unul nou și înapoi la cel dintîi,

care ia și dă, trăgînd de timp în așteptarea unuia care încă nu e aici.

Balconul de bacara e foarte tăcut, foarte elegant în vestimentație și foarte rasat. Nu o dată jucătorii obișnuiți de la alte saloane, care n-ar îndrăzni în viața lor să pătrundă pe acel tărîm, aruncă priviri furișe în direcția aceea. Femei frumoase, învăluite în postav negru, evită să joace una împotriva alteia. Dacă un tip ar avea o grămadă de bani, probabil că aici ar putea să prindă un futai. Totul e cu adevărat rafinat, e cumva european.

— Mai vrei o Herradura? întreabă barmanul.

Stă cu sticla gata pregătită. Îi place de Sera și a identificat în ea o băutoare experimentată, dar care nu obișnuiește să facă excese. Pe propriul său domeniu barmanul seamănă foarte tare cu cei mai buni dealeri care, atunci cînd remarcă un jucător competent, îl tratează – sau o tratează – ca pe unul de-al casei, o persoană în care poți avea încredere că n-o să facă vreun lucru idiot sau imprevizibil, despre care poți fi sigur că știe ce vrea. Se servește încă niște Herradura.

Sera e destul de surprinsă de ataraxia care o cuprinde. Nu-i vorba că n-ar înțelege cum trăiește și care sînt implicațiile stilului ei de viață, pentru că înțelege – la fel de bine sau chiar mai bine decît restul lumii. Doar că nu se aștepta să se simtă atît de dezorientată doar pentru că nu mai poate munci o vreme. Dependența de programul ei de lucru, așa cum e el, crescuse atît de lent de-a lungul anilor, încît femeia nu o remarcase. Acum, cînd treaba s-a stricat, se gîndește că are nevoie în viață de un soi de sistem ordonat de repere

care să i-o autentifice, iar asta o șochează. Deși poate că n-are nevoie. Poate că are nevoie doar acum, în momentul ăsta.

Ca orice experiment ce este afectat de eliminarea unei variabile, situația ei impune o evaluare. Sera nu poate face totuși una, iar adevărul e că nici nu-i convinsă că e importantă. Amețită de alcool, simte impulsul straniu de a face o plimbare lungă, ca să traverseze zilele următoare. Să meargă, apoi să pornească din nou rutina, fără întrerupere. Pleacă din bar și traversează iarăși ușile hotelului. Afară e încă întuneric și e destul de răcoare pentru o astfel de plimbare. Activitatea relativ nediminuată din Las Vegas-ul dinaintea zorilor îi revigorează spiritul, îi aduce aminte de vagile gînduri care au adus-o aici prima dată. Trotuarul, lung și drept, a moștenit dispreţul specific deșertului față de distanța convențională. Sera e gata să se plimbe pe-aici ore în șir, iar cum Tropicana se află practic la unul dintre capetele Strip-ului, chiar are la dispoziţie ore întregi de plimbare.

Merge încet, meditativă, atentă la cît mai multe și lăsînd alcoolul să-i amîne pentru o vreme amărăciunea ce stătea la pîndă. Cum merge printr-un loc pe unde în mod normal nu mergea, fără să caute o cordeală pe unde în mod normal căuta, Sera se afundă în percepția activității Las Vegas-ului, fără să participe la ea. Hotelurile îi apar în depărtare ca un miraj și, cu toate că are impresia că mai e o veșnicie pînă să ajungă la ele, acestea rămîn repede în urma femeii. În scurt timp locul de unde venea începe să pară locul în care se duce, astfel că Sera parcă ar sta în fața

unei oglinzi, cu cele două opțiuni de deplasare fie identice, fie opuse una alteia.

(— Unde...? Unde te duci? șopti Sera, ca nu cumva să-l trezească.

— Undeva departe de el. Nu-mi pasă. În San Diego, poate, îi răspunde fata.

Geanta îi e umplută pînă la refuz cu articole de îmbrăcăminte, iar ea e îmbrăcată cu niște blugi informi și n-are lenjerie pe dedesubt. Era genul de fată care se poate face extrem de plăcută preț de o seară. Acea seară fusese cu mult timp în urmă, iar acum Sera era singura care-și mai petrecea timpul cu ea.

— Bun plan. Am auzit că acolo cordeala e o afacere înfloritoare.

Sera regretă că fusese sarcastică. De fapt n-o trăgea inima deloc spre conversația de acum.

— Să te fut, Sera! Doar știi că ar trebui să vii cu mine!

Picioarele ei goale călcau pe marmura rece, așa că Sera își strînse neglijeul în jurul coapselor și se așeză.

— Pur și simplu nu cred c-aș mai putea s-o iau iarăși de la capăt, zise ea.

Fata își aruncă geanta pe umăr.

— Sigur că ai putea. Știi că ai putea, Sera! Mai mult decît alții.

Apoi, șoptind repede în timp ce ieșea:

— Ai putea s-o faci de-o mie de ori.

Ca să n-o vadă cum pleacă, Sera se întoarse în dormitor și se strecură tăcută în așternut, nu cumva să trezească pe cineva.)

Se oprește ici și colo ca să folosească toaleta sau să bea niște apă. Designul din interiorul

cazinourilor dezvăluie mai clar o imagine a diferențelor subtile dintre ele. Nu e vorba de lucruri evidente, cum ar fi decorul sau uniformele angajaților – care sînt în realitate pure analogii –, ci reperele mai semnificative, ce țin de administrare și de bani. Genul de jucător poate varia considerabil de la un loc la altul, ca și genul de dealer. Sera nu s-a gîndit niciodată că și între cazinouri există aceleași diferențe ca și în cazul altor domenii de afaceri, dar acum observă că unele fac mai mulți bani, își păstrează dotările mai curate și au angajați mai veseli decît altele. De aici rezultă că nimic nu e special și nimic nu e universal.

(— Vorbește tu cu fata asta!

Maică-sa a ieșit ca o furtună din bucătărie și a lăsat-o singură cu tatăl ei.

După o lungă tăcere, după ce a așteptat respectuoasă să deschidă el vorba, știind tot timpul că tot ea va vorbi prima, că el voia s-o asculte pe ea, Sera începu:

— Știu că s-ar putea ca această călătorie să nu fie un imperativ darwinian...

— Ba sigur că e... o corectă tatăl ei, după care închise hotărît gura.

— Păi, atunci, reluă ea acum, avînd confirmarea bănuielii că vechiul ei aliat n-o trădase nici de data asta, presupun că am putea să acceptăm și că ea trebuie să fie cel puțin instructivă.

Și amîndoi izbucniră în rîs, deși Sera putea să observe durerea din ochii lui.)

E obosită și mai are încă mult prea mult alcool în sînge. Și o să-i impună propriul lui ritm glacial, indiferent cît de mult ar merge ea pe jos. Sera se adună și se hotărăște să rezolve direct cei trei

kilometri rămaşi pînă acasă la ea. Trupul ei nu e pregătit pentru aşa ceva. Cîteva accese de durere îi revin. Altele o cuprind în premieră. Pe măsură ce mintea i se limpezeşte şi distanţa se diminuează, se simte tot mai bine. Ajunsă acasă, se întinde pe pat, doarme pînă ce se trezeşte şi stă trează pînă ce adoarme.

* * *

— Cine e?

— V-am adus hainele de la curăţătorie, domnule Fathi!

Gamal Fathi, acum cu un singur lanţ de aur în jurul gîtului, se duce pînă la uşa camerei de hotel învelit numai într-un prosop pe care scrie *Aladdin*. Pentru el hotelul reprezintă un travesti ce i se pare respingător, doar că este plasat într-un loc care şi-ar putea dovedi utilitatea în cazul în care Mercedesul său n-ar mai porni, după cum l-a ameninţat deja că ar putea s-o facă.

— Da? zice el, deschizînd uşa şi luînd umeraşul şi legătura de haine de la comisionarul hotelului. E totul aici?

— Da, domnule, spune tînărul, deşi i s-a cerut să facă livrarea abia cu cîteva clipe mai înainte şi habar n-are dacă pachetul e sau nu complet.

După ce-i înfige o bancnotă de cinci dolari în palma primitoare, Gamal Fathi îi închide uşa în nas fără nici un cuvînt de mulţumire. Gratificaţia oferită acum, deşi reprezintă un procentaj substanţial din capitalul său, e pentru el jalnic de inadecvată şi de stînjenitoare. E obişnuit să arunce cu bancnote cu numere mult mai mari pe

ele. De fapt fusese o vreme în care nici măcar nu se mai deranja să recupereze restul de la o bancnotă de o sută de dolari, preferînd să manevreze numai bancnote de ordin zecimal cu cîte două zerouri, produsele cele mai atrăgătoare vizual din cadrul monotonului sistem monetar american.

Cum este extrem de singur în cameră, aruncă prosopul de pe el, pregătindu-se să facă un duș. În colțul încăperii televizorul fixat în perete funcționează în tăcere, cu ecranul împodobit de un episod reluat adesea din *Happy Days*, dar fără să reprezinte obiectul atenției omului. Nu, Fathi se studiază pe sine, stînd gol pușcă în fața oglinzii; se studiază pe sine și se gîndește la o femeie a cărei proximitate o poate simți. Lui Gamal Fathi i-ar plăcea să se satisfacă singur, dar e un lucru pe care nu se poate convinge să-l facă. Și nici nu intenționează așa ceva.

— *Inșallah!* rostește el cu voce tare către oglindă.

* * *

Claaank!.... HrrrrRRRRRRRRRRRRRRRR și frigiderul se oprește singur. Sună fericit, reconfortat de conștiința faptului că își face treaba. Chiar dacă nimeni nu-l deschide, alimentele – sau chiar și rafturile goale dinăuntru – vor rămîne și pe mai departe reci, iar ăsta-i un lucru de care zău că poți să fii al naibii de sigur.

Sera se rostogolește pe canapea. O condamnare, se gîndește ea. E-o futută de condamnare: concediu obligatoriu. Pentru ea toată faza e complet irațională și inedită. De cînd se știa, nu

cunoscuse tihna unui program de lucru veritabil, așa că nu fusese nevoită niciodată să se confrunte cu absența acestuia. Era ceva mult prea restrictiv, mult prea involuntar ca să se poată bucura de asemenea momente și nu se mai simte în acord cu propria-i gîndire. Televiziunea se reduce doar la o serie de jocuri crude, avînd ca subiect oameni cu niște scopuri clare. Sera chiar invidiază personajele care sînt ucise pe ecran sau sînt condamnate la moarte pe timpul unei reclame. Cînd se gîndește la propria și iminenta ei moarte, poate cel puțin să se mai elibereze de spaima necontenită de inutilitate. Totuși o sinucidere, fie ea și una portretizată idiot într-o dramă TV difuzată ziua, o umple de iritare, o face să se simtă străină față de o specie care poate da naștere la asemenea opțiuni. Respingînd contradicția, dar și speriată de ideea urmăririi firului logic, n-a meditat niciodată la granița care separă moartea de moartea autoindusă. E o non-întrebare, e ceva irelevant. E una dintre acele șmecherii ale rațiunii care poate fi întîlnită numai la un nivel teoretic, fiindcă, dacă ajunge să fie pusă în balanță cu pîinea și apa, se face fărîme.

* * *

O șoaptă abia auzită, o mișcare imperceptibilă a buzelor întunecate: „Tot trebuie s-o am... știe că sînt aici... știe că tot a mea e și se teme s-o recunoască în sinea ei", numai că, în strictă legătură, nici la a șaptea traversare strada tot n-o deține pe cea pe care o caută bărbatul.

— Trebuie să mai obțin cel puțin lucrul ăsta în viață – Gamal Fathi nu-și dă seama că vorbește

cu voce tare, pentru că nu așa ar suna cuvintele pe care le-ar pronunța conștient – cel puțin pe ăsta, cheia asta unică pentru tot ce însemn eu, la tot ce înseamnă ea...

Mercedesul galben iese de pe Strip și se deplasează în direcția în care bărbatul a aflat că se găsește apartamentul Serei. Ceasul din mașină merge cu intermitențe – se pornește și apoi se oprește iar. Timpul pe care îl marchează pare să se schimbe permanent ori de cîte ori Gamal intră în mașină, deși el nu i-a văzut niciodată acele deplasîndu-se. Astfel, el se găsește în dezavantaj chiar și față de un ceas oprit, care e sigur că afișează cu mîndrie ora exactă de cel puțin două ori pe zi. Hotărîrea lui Gamal rămîne neștirbită. El nu recunoaște nici în fața lui îndoiala ce-l cuprinde, imposibila posibilitate ca femeia să o fi șters din oraș și că din acest motiv n-a văzut-o de două zile (oare două să fie?). Hotărăște că de-acum trebuie să stea în fața apartamentului ei mai mult timp, că trebuie să riște, că trebuie să aștepte pînă vede vreo mișcare sau vreo modificare în regimul luminilor din interior. Femeia o să iasă – știe el sigur. Trebuie să iasă la muncă. Sera trebuie să lucreze. Încă de la început, ăsta a fost dintotdeauna punctul ei slab.

Bărbatul are un plan. Au mai rămas ceva bani. N-or să mai apară nici un fel de greșeli, iar Sera o să facă ce i se spune, ca de obicei. La urma urmei, de data asta o să-l vadă brusc: o surpriză! Încă mai are ochii, ochii aceia pe care ea nu-i mai poate găsi nicăieri în oraș, iar ochii aceștia or să-și croiască un drum de foc ca să se întoarcă în sufletul ei, acolo unde le era locul, acolo unde le-a fost

dintotdeauna locul. Un ordin – cel mai bine ar fi să fie o cordeală pe stradă sau o lipeală la bar –, o sarcină, un mic futai din partea lui şi ea va deveni a lui, iar el va redeveni al lui. Ca pe vremuri.

Numai că banii nu sînt chiar aşa de mulţi, iar rezervorul de benzină nu e chiar aşa de plin. Folosindu-se de vederea periferică, Gamal Fathi are impresia că observă cum minutarul ceasului de pe bord se mişcă, dar o privire directă îi lasă ipoteza neconfirmată.

* * *

Peste cîteva zile – două şi încă una, neagră ca o ciumă – se uită în oglindă îngrozindu-se de ceea ce s-ar fi aşteptat să fie o îmbunătăţire în starea chipului ei. Încetul cu încetul, începe să se discearnă că va fi tot mai rău înainte de a se face tot mai bine. Chipul ei a devenit o fotografie color organică, în mărime naturală. Expusă şi developată manual, trece printr-o varietate de nuanţe coloristice înainte să revină la tonalitatea ei originală, cea a cărnii perfecte. Un nou areal de teritorii verzi, albastre şi galbene îi acoperă imensele zone tumefiate din jurul ochilor şi de pe obraji. Sera îşi ţuguie cumva buzele, după care încearcă să se încrunte la propria-i imagine. Are de-a face în mod clar cu cel mai urît accident de care a avut vreodată parte chipul ei.

(— ...Dar vă rog, dragi prieteni, spuneţi-mi Al. E numele meu american. Singur mi l-am ales!

Bărbaţii de la masă rîd din toată inima odată cu el, dar toţi, fără excepţie, au privirile fixate pe bruneta cea drăguţă care stă în colţ.

— Gamal... vreau să zic Al, cine-i prietena ta? E cea despre care ne-ai povestit?

Cu niște sos de crevete întins pe mustață și chiar pe unul dintre butonii de diamant de la cămașă, individul își ține pe ascuns mîna pe propria lui erecție și îl înghiontește pe vecinul său, care nu reușește să observe gestul din pricina propriului său mijloc revărsat. Ceilalți patru bărbați de la masă – cu excepția lui Al, care stă în picioare – continuă să se holbeze la Sera.

— A, da, zice Al, ai cărui ochi alunecă în mod constant spre dolofanul plic galben-maroniu de pe masă. O cheamă Sera. Ea e cadoul meu pentru voi, noii mei prieteni americani din New York City. Puteți să faceți orice vreți cu ea în superbul meu apartament de la mansardă, care e, de asemenea, cadoul meu de un weekend pentru noii mei prieteni din New York City. O să descoperiți că e o fată extrem de disponibilă pentru fiecare dintre voi....

Cu pielea lui întinsă, netedă și cu aspect sănătos, cu zîmbetul lui bine exersat, Gamal Fathi aruncă o privire plină de înțeles, iar magnetul natural din el îi captează pe toți cei de la masă, la unison, atunci cînd spune direct:

— ...Exact așa cum am stabilit.

Cuprins de temeri, deși mult prea absorbit de seara ce venea ca să poată spune de ce, bărbatul cu sosul de crevete răspîndit aiurea ridică privirea spre Gamal. Îi zîmbi – mai degrabă fiindcă simțea că așa trebuie decît din cauză că ar simți nevoia să zîmbească. Apoi zise:

— Bineînțeles, Al. Bănuiesc că totul va fi în regulă, așa cum am discutat.

Şi îi întinse plicul arabului.

— De unde eşti tu, Al? veni un glas de peste masă, cel al unui bărbat bine clădit, prostănac şi mîndru de ţara în care se născuse. Adică, ştii, se vede că nu vorbeşti ca şi cum ai veni din creierii munţilor.

În comentariul individului stărui o umbră de dispreţ, iar încăperea se umplu de tensiune.

— Da, ai dreptate, proaspătul meu prieten... (Al obţinea rezultate remarcabile cu zîmbetul său.) Ai un spirit de observaţie extraordinar!

Apoi se adresă întregii mese, ca şi cum li s-ar fi prezentat:

— Eu sînt din Oman.

— Aspru loc, veni replica insului bine clădit.

Al zîmbi – de data asta mult mai larg – şi spuse:

— Da, aşa am auzit şi eu. Dar eu nu-s un om aspru. Eu sînt un om simplu, care a venit aici ca să înveţe lucruri de la noii lui prieteni americani.

Urmă un moment de stînjeneală. Gamal Fathi făcu un gest larg, cu braţele desfăcute, ca şi cum i-ar îmbrăţişa pe toţi cei de la masă.

— Trebuie să plec, zise el. Cei de la recepţia hotelului or să vă stea la dispoziţie cu orice doriţi. Bucuraţi-vă de cadouri!

Apoi se întoarse, îndreptîndu-se spre Sera şi spre uşă.

— Nu vreau să fac aşa ceva! Al, te rog! Zău că nu vreau să fac asta! îi şopti Sera, apucîndu-l de rever cînd trecu pe lîngă ea.

— Eu vreau s-o faci, Sera. Am nevoie s-o faci!

Nu avea vocea unui escroc. Era autentică. Era cea mai autentică voce pe care o întîlnise Sera vreodată, aşa că femeia făcu încă o dată ceea ce

mai făcuse de atîtea ori în trecut: își îndesă propriile nevoi într-un balonaș, într-o secțiune subordonată unor nevoi superioare, cele ale lui Gamal Fathi. El era bărbatul care o cucerise. El era bărbatul pe care îl iubea.

Al se răsuci și se adresă celor șase bărbați din încăpere:

— Sera m-a întrebat dacă n-ar putea să se dezbrace chiar acum, pe loc, pentru dumneavoastră, domnilor. Are un set de lenjerie intimă foarte frumos și i-ar face plăcere să i-l vedeți cu toții.

Bărbații aclamară la unison, aprobînd cu entuziasm. Nici unul dintre cei opt oameni prezenți în apartament nu se îndoia că Sera își va da jos hainele.)

În colțul oglinzii se reflectă fereastra de la dormitorul ei. Umbra translucidă dezvăluie întunericul de afară. Ce-i prea mult strică, se gîndește Sera. Pînă acum a făcut atîta cît era dispusă să facă pentru a se vindeca. Orice secundă de stagnare în plus îi va face mai mult rău decît bine. Își deschide trusa de machiaj, se înarmează cu o diversitate de pensule, creioane, tuburi, cutiuțe de plastic, discuri misterioase, baghete magice minuscule, tampoane de vată și așa mai departe. Se pune pe treabă ca un meșteșugar talentat, mai bine de o oră, înhămîndu-se la o încercare inutilă – după cum bine știe, în tot acest timp – de a se face prezentabilă. Cu excepția cîtorva umbre trasate cu pensula și născătoare de iluzii optice, nu prea are ce să facă pentru a-și ascunde umflăturile de pe liniile feței. Mai mult: din pricină că ezită să se machieze excesiv, atingînd faza în care

ar arăta ridicol, fondul de ten dat peste zonele decolorate nu are decît un efect minim. Rănile îi sînt încă mult prea profunde. Arată ca o fetiţă care a fost lovită peste faţă şi acum încearcă s-o ascundă cu ajutorul machiajului. Totuşi, îşi defineşte efortul cît poate ea mai bine.

Însă acum a intrat în joc şi deja se simte mai bine, ba chiar aproape entuziastă. Un nor se ridică – vizibil – şi fiecare clipă este mai limpede, mai clară decît cea dinaintea ei. O altă privire aruncată spre oglindă dezvăluie faptul că Sera zîmbeşte, îşi zîmbeşte sieşi, ca şi cum s-ar considera abia refăcută. După cum merg treburile de soiul ăsta, nu-şi mai aduce aminte să se fi simţit vreodată atît de energică după o boală sau atît de dornică să se arunce iar în braţele normalităţii atît de greu cîştigate.

Îşi alege din garderobă una dintre rochiile pe care îi place să le numească rochii de futut. Uşoară şi de un albastru azuriu, rochia are spatele gol, alunecă uşor peste cap şi nu îţi cere să foloseşti sutien. Îşi trage ciorapii pe picior şi îi agaţă de jartieră, completînd astfel prezentarea rezumativă – din perspectivă personală – a arhitectonicii potenţiale existente în lenjeria intimă feminină. Chiloţii, puşi deja pe ea, nu sînt nimic altceva decît două triunghiuri minuscule, două săgeţi negre ce indică una spre cealaltă: aici eraţi?

Cum e iarăşi în faţa oglinzii, ochii ei i se uită în ochi. Sera se priveşte pe sine. Transformată subtil pe timpul examinării, chipul ei are acea expresie evaluatoare, parţial imparţială, pe care o descoperi în mod universal la orice femeie care îşi priveşte propria reflexie. Sera vede acolo lucruri

pe care nimeni altcineva nu le va vedea vreodată. Analiza ei e una infinită. Chiar în acest moment, acolo au loc nenumărate calcule, speculații și judecăți. În cele din urmă, cu o mărinimie extraordinară, chipul din oglindă este exonerat temporar, pînă în următorul moment cînd se va trezi privindu-se.

Sera își găsește poșeta de lucru și o dotează cu ruj, prezervative și cîteva bancnote de douăzeci de dolari. Cum nu are nici o intenție să iasă în seara asta pe Strip, cheamă un taxi care s-o ducă la Hilton. Locul e departe de Strip, e aproape de Convention Center și de obicei e destul de ușor să agăți pe cineva acolo. Poate reușește să găsească un client care a mai fost în oraș ca să participe la vreo conferință și să umble după tîrfe. Vreun tip care să fie destul de hîrșîit ca să nu devină mult prea nervos, dar care să nu fie excesiv de impresionat de propria-i șiretenie încît să devină obraznic. Un om de-al locului, dar nu din locul ăsta. Are nevoie să prindă o trebușoară simplă și cinstită. Încearcă să nu-și facă griji în legătură cu fața ei. Bărbații de soiul ăsta nu-s chiar atît de superficiali. Zîmbește iar.

În barul central de la Hilton e destul de multă lume. În asemenea situații Sera e învățată să se descurce din reflex. Se așază în încăpere în așa fel încît să fie văzută, asigurîndu-se că are scaune libere lîngă ea de ambele părți, și comandă o margarita. Golește jumătate de pahar din prima, cealaltă jumătate urmînd să fie tratată cu grijă și lentoare. De pe estrada barului se aude o versiune a unui cîntec de Tony Orlando, care umple colțul încăperii. Serei îi plac cîntăreții de bar vînoși și

muncitori și se gîndește că oamenii ăia trebuie să îndure multe. Bineînțeles, trebuie să recunoască și că, dacă îi place cuiva cu adevărat muzica ce se aude acum, riscă să pară caraghios. Din cînd în cînd i se pare totuși că sună bine. Mereu se întreabă ce gîndesc cîntăreții despre ei înșiși, dar nu-și poate da seama niciodată. De partea cealaltă a barului o tînără e pe cale să rezolve o cordeală. Se ferește să se uite la Sera, deși e clar că e conștientă de prezența ei. Alături de fată stă un tip cu o figură de lup, cu mult prea mult păr pe față. E și foarte mîndru de el – și-l poartă ca pe o bijuterie. Bărbații de la bar au mirosit-o pe Sera. Tînăra e deranjată de concurenta nechemată și-i aruncă o privire de gheață. Sera răspunde cu un zîmbet în direcția compatrioatei. Nu înțelegea niciodată de ce pentru foarte mulți oameni prima alegere este disprețul. Ea nu-și amintește să fi simțit vreodată așa ceva.

— Ești cumva dispusă să mai iei încă un pahar? o întreabă un pasionat de conferințe cu o înfățișare neutră, care se materializează în stînga ei.

— Da, ar fi minunat! Mulțumesc, spune Sera, cu zîmbetul încă afișat pe chip. Ai venit aici pentru conferință?

Habar n-are ce conferințe sînt în oraș.

— Se vede pe mine chiar așa de limpede? zice el. Eu sînt Paul.

Întinde mîna și etalează exact aceeași cantitate de entuziasm, oferit și în cazul unor sute și sute de parteneri de afaceri în ultimele zile. Sera își dă seama de asta și se întreabă dacă tipul ar avea cumva chef să se culce și cu ăia.

— Nu. Bineînțeles că nu. Am zis și eu așa, la nimereală. Eu sînt Sera, iar aici avem o margarita,

spune ea, strîngîndu-i mîna şi arătînd cu capul spre pahar.

Barmanul este un tip în vîrstă, care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în profesia lui. Băutura e gata aproape înainte de a fi comandată. În acelaşi fel, Paul o plăteşte aproape înainte de a fi servită. O bancnotă de cinci dolari, împăturită pe lungime şi ţinută între degetul arătător şi mijlociu se deplasează într-un ritm de metronom, indicînd alternativ cînd înspre Sera, cînd înspre barman. Paul nu e conştient că gestul i-a intrat în obicei. O enervează nespus pe nevastă-sa, care, în momentul de faţă, îşi face o pedichiură acasă, în Pennsylvania.

— N-am putut să nu remarc că ai nişte vînătăi pe obraz, începe el. Ce s-a întîmplat?

— Un accident de maşină, îi răspunde femeia. Nimic grav.

— A... În regulă.

Pare s-o creadă. A mai văzut accidente de maşină în Pennsylvania.

Fata din partea cealaltă a barului se ridică şi, după ce se opreşte o clipă ca să-i arunce Serei un zîmbet scurt şi răutăcios, dispare din peisaj împreună cu bărbatul cu figură de lup. Tipul nu arată cum trebuie. Sera speră că fetişcana e destul de precaută.

— Aşadar, eşti singur? încearcă ea o abordare. Sau doar te foloseşti de mine ca s-o faci geloasă pe alta?

— Singur. Singur. Sînt singur aici, spune repede bărbatul. Îmi dai voie să-ţi cumpăr ceva de băut?

— Tocmai mi-ai cumpărat. Unde stai? întreabă Sera.

— Chiar aici, în hotel. De ce?

De ce. A zis de ce. Întrebarea a prins-o cu garda jos.

— Păi, mă gîndeam că s-ar putea să vrei să te cuplezi cu cineva, zice ea, încercînd marea cu degetul.

— Să mă cuplez? Da' ce, eşti vreo curvă profesionistă? Cum adică să mă cuplez? Am venit şi eu aici ca să stau la taclale cîteva minute! Să mă cuplez? Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? Am o nevastă care mă aşteaptă acasă. Şi să-ţi mai spun ceva: curvele din Pennsylvania nu se-nvîrt printre oameni ca să încerce să prindă cîte o cordeală – aşa îi ziceţi voi, fetele, nu? Cordeală – şi de-abia ce-a scăpat dintr-un accident!

— Îmi pare rău, zice Sera. Cred c-am înţeles greşit. Te rog să nu ridici vocea. N-o să te mai deranjez.

— Îmi pare rău şi mie, zice el, înmuindu-se. Uite, am impresia că eşti o fată de treabă şi faţa ta mă face curios. Mă plictisesc de moarte cînd toată lumea din oraş încearcă să mă jupoaie de bani. Mai comandă-ţi, te rog, un pahar. Eu trebuie să plec.

Bărbatul lasă restul pe tejgheaua barului şi se îndepărtează.

Nu tocmai aşa ceva aveam nevoie să se întîmple aici, se gîndeşte Sera. Are o senzaţie urîcioasă, o senzaţie mai veche. A trecut destul de multă vreme de cînd nu s-a mai simţit atît de dezechilibrată. Ceva s-a desincronizat şi i-a subminat siguranţa cu care îşi dirija îndemînatică nopţile.

(Aflată în siguranţă, într-un autobuz spre Las Vegas, Sera îşi reaminteşte totul pentru prima dată şi e uimită de precizia cu care sosise liftul.

Cinci sau zece secunde în plus ar fi putut schimba totul. Ar fi putut fi încă acolo și poate că l-ar fi spălat cu buretele pe vreunul dintre contabilii ăia duhnitori pe care Al îi trimisese la ea noaptea trecută.

Dar i-a ieșit ca lumea. Lucrurile s-au rezolvat – sau poate lucrurile au mers ca de obicei și ea le-a rezolvat. Oricum, atunci cînd Al a lovit-o cu piciorul în burtă, urlînd la ea *Cară-te!*, după care s-a întors spre noua lui fată, Sera exact așa a și făcut. Pentru prima oară în viața ei s-a cărat, nu numai din cameră, ci și din apartament și în cele din urmă și din oraș.

Iar el știa. Știa că întinsese prea mult coarda. Simțise fisura din cristal. În timp ce aștepta liftul, Sera l-a auzit cum îi strigă numele, cu o spaimă proaspătă și ciudată în tonul răstit. Pe de o parte mai avea vreme să se întoarcă, iar pe de altă parte auzea torsul îndepărtat al liftului ce urca. Pe hol, alături de ea, stăruiau două lucruri intangibile, fiecare cu scopurile lui. Le imită și rămase pe loc. Trebuia să stea, să reziste acolo, pe mocheta din holul hotelului.

Așteptarea era un lucru la care Sera *se pricepea*. Ca și dușul sau luatul la cioc, era o acțiune dusă cu bine la capăt. Partea ei. S-ar putea să se fi scăpat în pantaloni – mai tîrziu îi erau umezi –, dar se simțea minunat fiindcă făcuse exact *așa ceva*.

Iar apoi a văzut cum firul acțiunii ei se derulează de pe mosor, oferindu-i libertatea de mișcare, în clipa în care ușa liftului s-a deschis și Sera a pășit înăuntru, fără să-l fi auzit încă pe Al apropiindu-se. Ușile de oțel s-au lipit una de alta

peste un sunet slab de sticlă spartă. Tot drumul pînă la parter o voce din capul ei – sau ceea ce femeia considera a fi sensul respectivei expresii – i-a spus să continue *să facă* lucruri...

...și totul va fi în ordine, a continuat să-și spună în sinea ei, în autobuz, cînd trecuse deja de multă vreme de Barstow.)

— N-a ieșit? o întreabă un bărbat grăsuliu, care se plasează cu repeziciune pe locul de lîngă ea.

Pare să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani și o piele excesiv de albă. Gulerul scurt al cămășii e descheiat și îi stă răsfrînt peste reverul hainei sale de la costum, dezvăluindu-i belșugul de păr de pe piept, care se prelungește pînă pe umeri. Masive și aspre, trăsăturile bărbatului se unesc într-un rînjet fericit și arogant, cu străfulgerări de răutate.

Sera îl privește nesigură.

— Ați ascultat ce-am vorbit, domnule polițist? zice ea, deși știe că tipul nu e gabor.

— Polițist pe dracu'! răspunde el. Ascultă, păpușă! Acum nu vorbești cu nu știu ce tinerel de la țară. Nu-s ca ratatul ăla care tocmai s-a cărat. Știu de ce ești aici și sînt interesat. Apropo, cît e tariful? Capăt vreo reducere fiindcă mă uit la fața asta de sac de box a ta?

Rîde cu cruzime.

— Glumeam. La urma urmei, nu fața vreau eu să ți-o folosesc.

Apoi tace, de parcă s-ar strădui să transmită vreun înțeles tainic, și se uită intens la Sera, ca și cum acolo ar fi o chestie despre care s-ar putea să știe și el ceva.

— M-a trimis Al. Arabul. Zicea că eşti o tipă pe cinste. Aşadar, cît?

Probabil că pielea îi e foarte rece, fiindcă simte că mîna pe care i-a pus-o bărbatul pe spate e neobişnuit de fierbinte. Îi ajunge la urechi vocea grăsanului, care zice „Acum e şi el aici", punctată de clinchetul sîcîitor al paharelor de pe căruciorul unui picolo care tocmai trece pe-acolo. Un deget, unul singur, trasează o linie imaginară pe spinarea ei, iar cînd Sera se întoarce să vadă cine e acolo, în spate, se înfioară.

Îi întîlneşte privirea şi şapte ani se risipesc într-un odios clipit din ochi – un ochi injectat.

— Răspunde-i omului, Sera! Vrea să-şi petreacă ceva timp cu tine, zice Gamal Fathi.

Cum vine chiar lîngă ea, s-ar putea să fie surprins de starea feţei ei, dar asta nu a contat niciodată în trecut, iar faţa lui a rămas la fel ca şi înainte: foarte dură şi extrem de încîntată de situaţie.

Sera îşi mută privirea într-o parte, înspre cazinoul cu activitatea lui de furnicar, cu catralioane de oameni servind o cauză unică. De-a lungul întregii ei vieţi n-a gustat niciodată – şi nici n-a vrut să guste măcar – un singur moment în care să simtă că face parte din ceva atît de mare. Nu-şi aduce aminte în ce hotel e, deşi îşi dă seama că asta n-o deranjează cîtuşi de puţin. Zice „Al" şi se simte cuprinsă de un dor după cineva care în momentul de faţă nu e aici. Nu înţelege ce-ar putea fi.

Grăsanul îşi apropie chipul de Sera, plasîndu-se exact înaintea ei. Apa lui de colonie o împresoară, atacîndu-i cu grosolănie ochii şi nările.

— Hai, păpușă! Ce mai aștepți? Eu sînt gagiul din Glad. Cum te aranjează cinci băncuțe pentru o oră sus în cameră? începe el.

— În regulă, îi răspunde femeia.

Bărbatul se întoarce pe călcîie și se îndepărtează, făcîndu-i semn să îl urmeze.

Al își plasează repede mîna pe încheietura ei.

— Sera, dă-mi cheile de la apartamentul tău! O să te aștept acolo.

Scotocește prin poșeta femeii, de unde extrage cheile și niște bani.

— Mai bine te-ai grăbi să-ți termini băutura aia! Te așteaptă o cordeală pe care nu ne putem permite s-o pierzi, zice el.

Apoi dispare.

Sera simte că îi e rău și încearcă să dea peste cap băutura. O lasă neterminată și se grăbește să-l prindă din urmă pe client la lift.

— Ce-ai pățit la față? o întreabă el. Dacă nu te deranjează să-mi spui.

— Niște puștani, ieri-noapte. S-au speriat.

Bărbatul dă din cap și rîde.

Urcă amîndoi tăcuți în camera lui. Acum Sera se simte altfel – ciudat de ușurată, dar totuși temătoare. Este din nou o observatoare. Bărbatul deschide ușa camerei.

— Voi, gagicile, vreți întotdeauna să mergeți la baie, așa-i? Hai, du-te. E acolo, zice bărbatul.

El se duce direct spre pat.

Sera închide ușa băii și deschide robinetul. Se stropește pe față, după care urinează. Mîinile îi sînt înghețate, are gura uscată. După ce aruncă o privire scurtă în oglindă, stinge lumina din baie

şi se prezintă în faţa bărbatului. El stă întins pe pat, cu mîinile puse sub cap, şi pare foarte relaxat.

— Unde-s banii? întreabă Sera.

Bărbatul face un semn către dulap. Sera ia banii şi îi îndeasă în poşetă, după care se dezbracă. Rămîne în picioare, goală puşcă.

— Ce vrei să facem? zice ea.

Bărbatul se smulge din pat şi îşi dă jos hainele. E acoperit cu păr şi e mai obez decît observase Sera. Punîndu-şi mîinile în şolduri, îi prezintă femeii o erecţie zdravănă.

— Întinde-te! îi ordonă el. Eu stau deasupra.

Femeia se întinde pe pat şi îşi desface picioarele. Bărbatul se urcă peste ea. Intromisia lui rapidă este neruşinată şi dureroasă. Sera zvîcneşte de durere cînd şoldurile lui mari îi desfac prea larg picioarele, dar nu scoate o vorbă. El o izbeşte nebuneşte, torturînd-o în o sută de locuri diferite, în o mie de feluri diferite. Rănile din anusul femeii se deschid şi Sera simte cum un firicel de sînge se combină cu transpiraţia care curge pe cearşafuri. Îşi muşcă limba ca să nu strige, iar bărbatul iese din ea.

— Faci faţă binişor, rîde el. Amicul tău, Al, nu glumea. Ce-ar fi s-o iei acum la cioc?

Supusă, femeia dă să se ridice, dar grăsanul o împinge înapoi.

— Nu, stai acolo, zice el.

Bărbatul se suie călare peste ea şi îi împinge penisul în gură, fixîndu-i capul în pernă. Îşi reazemă partea de sus a trupului de căpătîiul patului şi începe să zvîcnească violent din coapse. Sera se înăbuşă şi se îneacă în eforturile ei de a participa la act. Dar bărbatul nu e interesat decît s-o fută în

gură. Penisul lui îi izbește periodic fundul gîtului. Intensitatea cu care împinge face ca gîtul Serei să se ducă pe spate, așa că individul o apucă de păr, ca să-i țină capul cum trebuie. Pe neașteptate se retrage și începe să se uite la ea. Îi ține capul fixat cu o mînă și se freacă singur cu cealaltă, rămînînd în continuare călare peste femeie.

— Acuma-mi dau drumul pe fața ta, păpușă, zice el. O să-mi dau drumul pe fața ta drăguță, învinețită ca un sac de box, pe fața ta drăguță de curvă...

Sămînța lui o izbește în obraz. Grăsanul îi eliberează capul, îi acoperă fața cu mîna rămasă liberă și îi întinde brutal sperma peste tot chipul și prin păr, iar apoi, odată consumat momentul, în toată splendoarea sa, mîna cealaltă își încetinește mișcările și se oprește. Bărbatul se rostogolește de pe femeie și se prăbușește pe pat.

— Cară-te, zice el, trăgîndu-i un picior în coapsă.

Sera se strecoară în haine și, înainte de a părăsi camera, se oprește doar pentru cîteva clipe în baie, unde se șterge pe față.

Așteptarea liftului pare nesfîrșit de lungă, dar în cele din urmă sosește unul.

(Nasoală cordeală – dar cel puțin a fost o cordeală. Al mi-a găsit una.)

Intră în cazinou și joacă blackjack aproximativ o oră.

(De-acum totul e în ordine. Lucrurile au reintrat în normal.)

După ce mizează modest și pierde doar o sută de dolari, Sera trece cu indiferență peste pagubă și iese din clădire, căutînd un taxi.

(Trebuie să existe pe undeva o legătură mai puternică. Trebuie să existe un alt nivel.)

Îi spune șoferului unde vrea să meargă și închide portiera.

(Tatăl ei a iubit-o într-un mod supersexual, mult prea sublim ca să poată fi considerat incest.)

Șoferul zice mă scuzați don'șoară.

( )

Șoferul zice mă scuzaţi don'șoară.

( ) ( ) ( )

— Mă scuzați, don'șoară, zice șoferul, întorcîndu-se spre ea, dar am impresia că nu pot să dau drumul la contor. Probabil că s-a stricat. Dacă vreți, puteți să luați alt taxi. Sau vă încasez zece bișari pentru cursă. Oricum, cam atît ar și costa dacă bat atîta cale.

— Mi se pare calea cea mai bună, răspunde Sera, mai întîi pe un ton plat, iar apoi zîmbind exagerat de larg din pricina potențialului joc de cuvinte.

În timp ce taxiul se angajează în trafic, femeia se caută în poșetă după o bancnotă de zece dolari și una de cinci. Își găsește mai întîi trusa de machiaj și o deschide, ca să arunce o privire rapidă în oglindă. Observă niște spermă uscată în păr. La dracu', își zice ea, am impresia că în noaptea asta o să trebuiască să stau trează și să mă spăl pe cap.

— Și ce-ați pățit la față? întreabă șoferul, uitîndu-se în oglinda retrovizoare.

Sera ridică privirea, ușor surprinsă de întrebare.

— Nimic, zice ea.

„TRECEREA BARI

Barmanul se învîrte triumfător
udă și slinoasă, dar vederea pu

EREI SONICE!“

și izbește tejgheaua cu o cîrpă blicului său îi reamintește că

este deja stăpînul recunoscut al echipei matinale și trebuie să-și mențină prestanța. „Trecerea barierei sonice“, zice el liniștit și autoritar.

— Trecerea barierei sonice? își dă cu presupusul o concurentă înaltă de două degete, care stă în colțul de sus al încăperii.

O spune modificînd pronunția obișnuită a propoziției, punînd accentul pe cuvîntul *barierei* și nu pe adjectivul „sonice“. Cei care stau la bar și sînt atenți își înalță capetele și își mișcă buzele în tăcere.

— TRECEREA BARIEREI SONICE! vine confirmarea de la maestrul de ceremonii, gazda emisiunii.

— Ar trebui să te duci la spectacolul ăla.

În fiecare dimineață, fiecare dintre cele cîteva glasuri răgușite de la capătul îndepărtat al barului obișnuiește să afirme așa ceva.

Barmanul consimte solemn din cap.

Ben se uită cu jind la televizor. E ora zece și emisiunile de jocuri au atins apogeul lor cotidian. Deja nu mai e nevoie să se ducă la lucru – nu va mai ajunge acolo nici azi, nici mîine, nici în altă zi lăsată de Dumnezeu –, iar periculoasele trei pahare de început ale zilei, adică trei votci mari cu suc de merișoare, au fost deja date peste cap și au și urcat la cap. Ben e pregătit să stea o vreme liniștit pe scaun și să se uite cum tinerele modele din jocurile televizate prezintă premiile – fete frumoase și chestii al naibii de costisitoare.

Imaginația lui trece în zbor chiar și dincolo de pseudorealitatea tubului catodic, la un nivel și mai profund de reverie. Se uită la o frumusețe a Americii crescută la Hollywood, dar vede o femeie ce pare periculoasă, îmbrăcată în haine strîmte de piele și în dantelă neagră. Părul ei, negru și despletit, îi ascunde o parte din chip. Femeia dă impresia că, probabil, tocmai a fost futută sau, mai precis, că tocmai a futut ea pe cineva. În clipa de față, se uită la el, vorbește cu el, îl așteaptă pe el.

Uită-te numai la nenorocitul ăsta de studio, Ben, zice ea, *cît de plin e de mărfuri fermecătoare, de premii suplimentare fabuloase și incitante, printre care și un premiu superspecial doar pentru tine! – o motocicletă BMW mare și rea, cu niște tolbe de șa ce conțin sute de mii de dolari în monedă americană! Așa că hai să găsim un bar, să ne îmbătăm și să pornim la drum. Mai tîrziu*

putem să ne luăm un apartament undeva la hotel, să cerem să ni se aducă în cameră cîteva lăzi de bourbon, votcă şi orice ai tu chef, iar între timp să ne futem ca nebunii. Apoi luăm şampanie la micul dejun şi o întindem într-o escapadă nebună, nebună, prin alte şi alte baruri. Uite ce am, doar pentru tine, Ben, fiindcă ai avut atît de multă răbdare şi pentru că vreau să te fut şi să am grijă de tine şi pentru că nu există nici un alt lucru de pe lume care să merite făcut.

Stai un pic... uau, da: a încetat greaţa. Poate că ar merge şi o conversaţie. Nu, încă nuuuuuuuu. Întinde-te, îndreaptă-ţi umerii, răsuflă, oftează o dată. RoOoOoteşŞşŞtE-ţi gÎtUuL, ca şi cum tocmai te-ai trezi. Aşa, îşi zice Ben. Aşa-i mai bine. E gata să se apuce de al patrulea pahar de băutură. A aşteptat suficient de mult, iar acum... *clic*, ziua poate să înceapă. Greaţa s-a întors în bîrlog, iar el trebuie să acţioneze, trebuie să fie atent, ca să se sincronizeze. Al patrulea pahar, ca şi cele ulterioare, băute la intervale de timp din ce în ce mai puţin precise, îi vor menţine iluzia sănătăţii fizice. Vor ţine boala în frîu pentru tot restul zilei. Merge calm şi ferm pe drumul spre infern. La-la-la-la-la.

Ochii lui Ben îi urmăresc mîna, care se întinde după paiul subţire şi roşu din plastic. Cum nu observă nici un tremurat, nici un tremurat evident, smulge paiul de la rostul său inerent şi îl aruncă pe şervetelul de hîrtie de sub pahar. O uşoară hemoragie de suc de merişoare formează o pată roşie pe obrazul omului desenat, cu un balonaş deasupra capului, în care scrie: *Ne'as'ă-mea nu poaie hă mă-nşeleaghă.*

De-acum Ben nu mai are nevoie de pai – cel puțin pînă mîine dimineață. Poate să ridice în aer paharul din fața lui ori de cîte ori are chef și să nu verse niciodată nici măcar o picătură. Clic, clic, clic. Și-a reintrat în mînă. Lucrurile nu stau chiar așa de rău. Ben se simte bizar de profund, așa că reflectează la paralela dintre propria lui fericire efemeră – urmărită, prinsă și absorbită – și cea a profesoarei din Cleveland, care tocmai a cîștigat trei mii două sute de dolari pentru că a rezolvat rebusul: *POȚI MERGE PÎN' LA CER*. Amîndoi au parte de micile lor recompense. Amîndoi au pornit de la niște mici indicații. Ale ei au fost: o propoziție formată din cinci cuvinte, cu șaptesprezece litere și un apostrof. Ale lui au fost: ce naiba faci în fiecare dimineață.

Ben își ocupă scaunul său obișnuit, cu perspectiva pe care o știe asupra barului, scaun plasat la capătul mai scurt al părții circulare de la bar, cu forma lui specifică de gaură de cheie. Barmanul e și el prezent în dimineața asta și citește întotdeauna *Los Angeles Times*. Sînt aici și cîțiva dintre obișnuiții locului, care recapitulează întotdeauna beția din noaptea trecută, precum și un om de afaceri bine îmbrăcat – prin comparație cu restul – care, ca întotdeauna, dă pe gît primul dintre cele două pahare de suc de roșii combinate cu bere. Alcoolul duce la previzibilitate. Ben nu-i cunoaște pe nici unul dintre oamenii de față. Singurele cuvinte pe care le-a rostit în încăperea de-aici au fost salut, votcă, merișoare și mulțumesc. De fapt ceea ce-i place cel mai mult la băruleț ăsta murdar, unul dintre cele cîteva pe care le frecventează, e faptul că nimeni nu i-a aruncat vreodată vreo

privire lungă şi nici nu l-a bătut la cap niciodată. Poate să apară oricînd după o perioadă de boală, că tot e lăsat să-şi vadă liniştit de băutura lui. Numai că acum situaţia e una dureroasă. A trecut ceva vreme de cînd i s-a întîmplat ultima dată să-i arunce cineva o privire sau să-l bată la cap, indiferent unde s-ar fi dus.

Televizorul, poate cea mai strălucitoare entitate dintre toţi cei de faţă, este în mod cert cea mai strălucitoare lumină din încăpere. E ceva bun. Ben nu vrea să vadă sursa mirosului care se înalţă din spatele scaunelor de la bar. E imposibil de spus că locul ar fi măcar oarecum curat, asta în primul rînd din pricina calităţii clientelei, şi, cu toate că Ben e scîrbit de mizerie, ştie că ea e o parte componentă din ceea ce îl atrage aici, orice ar fi acel lucru. Cît îl priveşte pe el, ajunge întotdeauna la chiuveta din toaleta bărbaţilor înainte să dea afară băutura. Chiuveta e amplasamentul favorit pentru o borîtură rapidă, căci toaleta e un spaţiu mult prea greţos pentru un asemenea scop. Sucul de merişoare ce curge roşiatic pe porţelanul alb înseamnă bani aruncaţi, dar cel puţin următorul va rămîne garantat la bord.

Suprafaţa barului este înconjurată de o bandă capitonată de vinilin roşu, perforată zdravăn de crestături şi arsuri de ţigară. Banda capitonată îi furnizează o zonă moale, unde poate să-şi odihnească coatele cînd îşi cuibăreşte bărbia în palme şi se holbează, cu ochii larg deschişi, la televizor. Ea delimitează barul, ca nu cumva Ben să nu-l mai nimerească. E o bună metodă de evidenţiere a barului, astfel încît Ben să ştie unde-l găseşte. Banda vizibilă de pe suprafaţa barului este linia

roşie pe care el trebuie să o depăşească. Depăşeşte linia aceea şi ai ieşit. Ben poate să depăşească linia roşie în timp ce stă pe scaun şi se uită la televizor. Poate depăşi linia fără să renunţe nici un moment la confortul oferit de scaunul lui de bar.

Aici e barul lui de dimineaţă, barul lui de jocuri televizate. Însă uneori se mai întîmplă să stea aici şi mai tîrziu, în timpul orelor în care pe întreg ecranul televizorului se desfăşoară haotic nu ştiu ce competiţie sportivă jalnică. Ben nu suportă să se uite la jocuri sportive, aşa că în momentele respective îşi coboară privirea cu cîteva grade şi este răsplătit cu imaginea unor şiruri peste şiruri de sticle cu alcool. Fiecare stă acolo, pe jumătate reală, în faţa propriei ei reflexii micuţe, dublînd fantezia. Ben studiază părţile din faţă, părţile din spate, marginile. Monitorizează volumul de lichid rămas, lungimea perioadei în care o anumită sticluţă obscură a stat nederanjată, acumularea prafului pe capacul ei. Fixează cu privirea lichidele roşii şi albastre din recipientele de forme imposibile pînă cînd începe să simtă că-i e greaţă şi îşi mută repede privirea. Dat fiind calibrul administraţiei barului, se întreabă cîte dintre sticle conţin într-adevăr ceea ce indică etichetele de pe ele şi cîte sînt diluate sau umplute cu mărci mai ieftine, de dată mai recentă şi mai tari, de votcă obişnuită – dă-ne un dolar şi o să avem noi grijă să facă pui pentru tine. Comandă întotdeauna aceeaşi băutură, băutura lui de la micul dejun, şi totuşi, de fiecare dată cînd intră aici şi se aşază pe scaun, se simte ca în dimineaţa de Crăciun. Sau ca şi cum ar fi într-un magazin de dulciuri. Ca în toate acele amintiri minunate, de cînd eşti copil,

ce-ţi revin în memorie: bine, rău, uşor. Pune-ţi o dorinţă şi armata ta de sticle curviştine o s-o rezolve. E o arenă de opţiuni nerestricţionate, astfel încît ceea ce comandă, ceea ce comandă întotdeauna să fie mult mai atrăgător.

— Ne întîlnim din nou mîine, la aceeaşi oră. Acum, la revedere, spune prezentatorul de la televizor exact înainte să fie înecat de aplauzele publicului din studio, care par să devină mai puternice ca prin farmec, ca la un ordin.

Apoi bărbatul e înlocuit momentan de un ecran întunecat şi de vocea liniştitoare a postului TV: „Distracţia abia a început şi în curînd o să avem parte de şi mai multă. Aşadar, rămîneţi pe recepţie toată dimineaţa şi-o să aveţi parte de mult rîs şi multe premii, pornind mai întîi de la...".

Înseamnă că e zece şi jumătate, se gîndeşte bărbatul. Mai trebuie să-şi omoare o oră pînă cînd se deschid barurile veritabile. Încă o oră pînă cînd o să poată să stea şi să bea frumuşel în barurile restaurantelor din vestul Los Angeles-ului şi din Beverly Hills. Atunci începe cu adevărat ziua pentru Ben. Stomacul lui o să fie pregătit pentru bourbon, bere, martini sau ce s-o mai nimeri pe-acolo. O să stea şi-o să bea înainte toată după-amiaza, zîmbind şi rîzînd laolaltă cu cei din industria filmului, cu agenţii de bursă de pe Coasta de Vest, exilaţi de pe fusul lor orar natural, sau cu orice alt ins care nu trebuie să se întoarcă la lucru. O oră este exact cît trebuie. O să se ducă pînă acasă, o să tragă repede un pahar de votcă şi un duş, o să-şi pună pe el nişte haine drăguţe şi cam între unsprezece şi jumătate şi doisprezece o să ajungă în Beverly Hills. Probabil că mai

degrabă în jur de doisprezece – să zicem pe la unsprezece şi cincizeci. În felul ăsta n-o să mai pară că a aşteptat pînă se deschid barurile.

Pentru el timpul a devenit extrem de important, mult mai important decît pe vremea cînd avea o slujbă. De prea multe ori s-a trezit la trei dimineaţa, după ce în seara dinainte îşi pierduse cunoştinţa, descoperind că nu are în casă nici un fel de alcool. A simţit cum panica i se amplifică exponenţial pe măsură ce minutele marcau eternitatea ce îl despărţea de umectarea juridico-legală a lumii de la ora şase dimineaţa. Rezervele lui aranjate cu grijă şi menite să-i lumineze calea prin tundra dintre orele două şi şase noaptea erau adesea consumate orbeşte din fundul abisului, după ce graniţa planificării atente fusese depăşită. O dată a cedat şi a alergat prin toate magazinele de noapte şi atunci s-a simţit recunoscător pentru privilegiul de a plăti la supraprеţ o sticlă supradimensionată cu apă de gură alcoolizată. Peste doar opt minute, după ce parcase maşina în faţa apartamentului, sticla era pe jumătate goală, iar Ben începuse să se liniştească. Oprise motorul maşinii, întrerupîndu-i procesul de ardere internă.

Prin urmare, viaţa lui este delimitată de discontinuităţi de ordin legislativ şi de steguleţele roşii ale obişnuinţei. La ora şase dimineaţa se deschid barurile de trafic greu, iar magazinele pot vinde alcool, deşi uneori acestea decid să se abţină, impunîndu-şi morala lor în faţa unei mase de oameni necăjite, transpirate şi tremurînde, care îşi caută doza de drog. Ora nouă dimineaţa este considerată un moment de deschidere propice

pentru barurile care nu vor să accepte faptul că oamenii pot începe să bea atît de devreme, dar nici nu pot permite să le scape complet o asemenea afacere, iar barmanii din astfel de locuri au tendința să se oprească dezaprobator pentru o clipă imperceptibilă înainte să-ți înmîneze băutura. Următoarea piatră de hotar este ora unsprezece și jumătate. La unsprezece și jumătate toată lumea este dispusă să admită că ziua de băut a început și toți își deschid mîndri porțile și toarnă băuturile. Astfel navighezi calm pînă la miezul nopții cînd barurile mai respectabile trag obloanele, dacă n-au făcut-o deja mai înainte. Orice loc care rămîne deschis după miezul nopții este, probabil, bun pînă la ora două, de fapt unu și patruzeci și cinci, cel mai important moment dintre toate. Să nu te lași niciodată prins de ora două dacă nu ai pe undeva prin casă ceva alcool în plus care să poată fi băut în patru ore – adică nu în cantitate mică.

Faci cam vreo cinci ore cu mașina de la Los Angeles pînă în Nevada, tărîmul alcoolului la liber în orice moment al zilei, iar la asemenea ore nu există zboruri comerciale într-acolo. Cînd te chinui, cînd te frămînți, cînd ai rămas fără alcool la două și jumătate noaptea, gîndul – cel rău în esență – îți răsare undeva în dosul minții. Ben se gîndește adesea îndelung la așa ceva, doar că nu e o soluție: pînă ajunge acolo, se deschid și barurile din Los Angeles.

E zece treizeci și unu. Ben golește paharul pînă la fund și se ridică. Mormăie un „mulțumesc" și se întoarce spre ușă fără să mai aștepte vreun răspuns. Afară e încă înnorat. Primăvara în Los

Angeles. Merge țeapăn și sigur pe el pînă la mașină. Se simte ca lumea, se simte înviorat.

În drum spre casă, după ce oprește la un magazin de băuturi alcoolice, de unde cumpără din mers un butoiaș de bere, Ben se simte plin de avînt. Ziua și-a intrat în ritm, iar el are tot ce-i trebuie. Are un plan. De-acum lucrurile or să curgă așa cum trebuie. Pornește aparatul de radio și se gîndește ce album de muzică să asculte în timp ce se îmbracă. Căutîndu-se prin buzunare, deși le știe deja conținutul, obține confirmarea că trebuie să oprească la un bancomat.

Bani, bani. Zilele astea i-au trecut prin mîini o groază de bani. Săptămîna trecută, cînd a rămas fără slujbă, a beneficiat de un salariu de lichidare de dimensiuni apreciabile. Fostul său angajator îl plăcea cu adevărat și s-a simțit teribil de vinovat fiindcă a fost nevoit să-l pună pe liber. Ce mai conta că Ben a amînat fără să vrea întîlnirea de concediere, fiindcă a stat toată dimineața la bar, iar apoi, după ce și-a anunțat sosirea la recepție, a plecat iarăși ca să ia un prînz timpuriu și chiar atunci a dat nas în nas cu șeful lui? Paradoxul face că, dacă ar fi știut ce i se pregătește în ziua aceea, Ben s-ar fi ambiționat să ajungă la timp. În astfel de cazuri e foarte conștiincios. Prin urmare l-au chemat înăuntru – la acea oră nu știa pentru ce – și i-au cerut să își dea demisia. S-a simțit îngrozitor de prost, nu fiindcă fusese pus pe liber, ci fiindcă șeful lui era gata-gata să izbucnească în plîns. Cum ar putea să-i învinovățească? În ultimul an și jumătate programul său obișnuit fusese următorul: ajungea tîrziu, să zicem pe la unsprezece; flirta cu fata de la recepție; se ducea să ia

prînzul devreme, pe la unsprezece şi jumătate; se întorcea de la prînz tîrziu, să zicem cam pe la trei; îşi copia lista cu sarcinile pentru a doua zi din pagina curentă a calendarului; făcea o tură rapidă prin birou; pleca acasă devreme, nu mai tîrziu de patru şi jumătate. Toată lumea ştia ce face aproape din momentul în care începuse să facă aşa, iar el ştia că ei ştiu. Doar că lucrurile mergeau înainte aşa de liniştit, încît nimeni nu avusese chef să îşi aprindă paie-n cap. Nu că Ben n-ar fi avut nici o valoare, fiindcă avea. Puteai să te bazezi pe el cel puţin că nu va lăsa lucrurile să ajungă la o criză şi că repara tot ce se strica. A doua abilitate nici măcar nu intra în sarcina lui, dar, dacă tot putea s-o facă, o făcea. Ştia că *îndemînarea* este genul acela de talent care sare în ochi şi îi face pe cei din jur să te tolereze cu mai multă uşurinţă. Colegii l-au tolerat şi chiar l-au plăcut atîta timp cît au putut s-o facă. Sentimentul de vinovăţie le-a fost redus de cecul gras pe care i l-au înmînat. Potopul de plăţi pentru concedii de odihnă şi concedii de boală imaginare, al cărui moţ l-a pus plata compensatorie pentru încheierea contractului de muncă, era menit să-l ajute să se descurce pe perioada în care îşi căuta o altă slujbă. Dar ei ştiau, cum ştia şi el, că banii aceia reprezentau de fapt o cantitate al dracului de mare de pileală.

Bani, bani. Cecul cu salariul final, însumat cu ce-i mai rămînea din economiile sale, odinioară substanţiale, dădeau o valoare netă de aproximativ cinci mii de dolari. Ca lucrurile să fie şi mai frumoase, Ben putea stoarce cel puţin la fel de mult de pe cardurile sale de credit, fiindcă fusese

întotdeauna băiat cuminte, iar pînă în momentul în care pe listele și calculatoarele de aici și pînă în Arizona or să apară steguleţele roşii în dreptul numelui său, urmau să mai treacă între șaizeci și nouăzeci de zile.

Bani, bani. Însemna că avea zece mii de dolari, bani de băut. Dacă va înceta să-și plătească facturile, nu achita decît – să zicem – chiria pe o lună și își păstra în continuare aceleași obiceiuri alimentare și aceeași viață socială practic inexistentă de pînă acum, cam toată suma putea să însemne într-adevăr bani de băut. Dacă bea o sută de dolari pe zi – că de putut, putea s-o facă –, îi rămîn la dispoziţie o sută de zile de băut. E doar o operaţiune de aritmetică, de logică simplă.

Ajuns în bucătăria lui, întinde mîna și ia o sticlă de votcă. Poziţia centrală pe tejgheaua albă, de faianţă, și amenințarea permanentă cu epuizarea resurselor – iată ce înseamnă sticla cu băutură din casă. Asta e sticla lui de boală, sticla de ore prea tîrzii, sticla de încă una și mă duc. E sticla lui de control, care îl menţine pe coordonatele personale specifice. Umple un pahar mare și pune un strop de apă tonică, să mai taie din tărie. E o cantitate respectabilă de votcă și reprezintă ultima sa redută a dimineţii. Acum se simte în regulă, dar, dacă poate să dea peste cap paharul dinaintea lui, știe că n-o să se facă de rîs în public. Vomitatul pe scaunul de bar nu e privit cu ochi buni în Beverly Hills. Ben ia cu el la duș paharul plin, ca să fie sigur de o treabă.

Totul merge bine și în momentul în care termină de făcut dușul se simte minunat. Acum îl apucă pofta de muzică, așa că se îndreaptă șiroind

către combina lui stereo fără să mai aştepte să se usuce şi pune una dintre cele douăzeci şi ceva de piese pe care obişnuieşte să le asculte la infinit atunci cînd bea şi pe care obişnuieşte să le asculte la infinit în general. Îşi mai toarnă un pahar şi se întoarce la baie în paşi de dans, cuprins de ambiţia unui bărbierit de dimineaţă.

Pentru Ben bărbieritul este dovada că toate sînt în regulă. Cele cîteva minute de activitate concretă sugerată social reuşesc să-l convingă că nu face altceva decît să-şi trăiască viaţa, ca şi restul oamenilor normali din lume. Nu-i decît un tip obişnuit, care se trezeşte şi participă la rutina cotidiană obişnuită, traversează o zi lipsită de spectaculozitate, după care vine acasă şi se duce la culcare. Nu-i decît un dinte de roată dintr-o maşinărie. Nu-i decît un Epsilon oarecare, stimulat de soma[1], care, întîmplător, a fost blestemat să aibă imaginaţie. De exemplu, obişnuieşte să se bărbierească mai întîi în jurul gurii. Astfel poate să soarbă din pahar chiar dacă n-a terminat cu bărbieritul. Mintea lui nu stă o clipă locului.

Ben se uită în oglindă şi nu-i pasă că e alcoolic. Pentru el problema e absolut irelevantă. Face toate lucrurile amintite în mod deliberat, cu un scop anume. Da, bineînţeles că sînt alcoolic, se gîndeşte el. Şi ce dacă? Nu despre asta e vorba în

1. Aluzie la contrautopia lui Aldous Huxley *Minunata lume nouă* (1932). În romanul lui Huxley, Epsilonii, fiinţe umane educate minimal doar pentru muncă, fără să ştie să scrie sau să citească, reprezintă categoria socială cea mai de jos. *Soma* este un drog imaginar ce induce starea de fericire.

propoziție. Există un milion de metode de a da colțul. El nu face altceva decît să stoarcă tot ce poate de la viață. Las-o moartă și la naiba cu Dumnezeu! Există o mie de metode de manipulare a minții. Cum obișnuia să glumească el cu un amic de-al lui: E vremea să te tunzi, să-ți găsești o slujbă și să dai cu piciorul la tot. Ha, ha. Vina lui nu e aceea că e alcoolic. Mare lucru! Vina lui e că-i dezorientat – la greu!

Se îmbracă pe muzică, dansînd uneori cu el însuși în oglindă: Vrei să ieși cu mine în oraș? Se dă cu prea mult parfum, prea costisitor, ca să degaje mirosul unui alt soi de alcool. Cu cravata aranjată frumos și costumul arătînd elegant, Ben se răsucește pe călcîie și se duce în living, unde se împiedică de măsuța joasă de cafea și îi sparge blatul, călcînd pe el. Scoate un geamăt și apoi începe să sforăie.

* * *

Apartamentul e de-acum foarte liniștit, așa cum trebuie să fie orice apartament sau orice casă goală, unde familiile ce le locuiesc sînt la lucru sau, poate, în concediu. Ben e în comuniune cu restul obiectelor nemișcate care ocupă răbdătoare spațiul și așteaptă să fie agresate. El e un obiect de sine stătător. Frigiderul se pornește și se oprește cu un clic, răcind cu credință interiorul său aproape gol, în concordanță cu rolul său contractual de aparat electrocasnic important. O limbă se mișcă pe cadranul ceasului – de fapt toate limbile se mișcă pe toate cadranele de ceas –, dar, în ciuda tuturor intențiilor și scopurilor sale, este

tăcută. O inimă bate. Organele se deteriorează. Locul acesta are ceva amenințător. Se poate simți între degetul mare și arătător, ca vaporii otrăvitori de vopsea pentru un orb. Un om cu privirea intactă ar putea observa că vopseaua are într-adevăr o culoare foarte suspectă și fie ar pleca imediat, fie ar duce dorul stratului de vopsea de dinainte.

Cînd Ben se trezește, afară e întuneric. Cuprins de panică, se uită instinctiv la ceasul de la mînă. E zece și jumătate, așa că se relaxează un pic. Sticla agresată clincăne și scîrțîie cînd bărbatul se ridică în picioare și se scutură ca să se dezmeticească. Ziua de azi s-a dus de rîpă, dar tot restul pare să fie în stare de funcționare. Ca să verifice, merge spre bucătărie: o ușoară usturime și pînă acum nici un strop de sînge. Ce dezordine afurisită. Ben golește sticla de votcă în pahar și se duce la oglindă – nici vorbă de sînge. După ce-și curăță cioburile de sticlă din păr și își înlocuiește haina de costum sfîșiată cu un sacou sport, iese din casă și se duce pe jos pînă la magazinul de băuturi, de unde își cumpără două sticle de trei sferturi, ca să poată face față nefericitei întorsături pe care a luat-o ziua lui de azi și să aibă un plan pentru noaptea ce-l așteaptă. Adevărul e că se simte destul de odihnit.

Poate să facă drumul pînă la magazinul de băuturi fără nici un fel de probleme, pe cînd altădată abia ajungea acolo. Îi lipsește mersul pe jos, plimbările vioaie pe trotuarele ori de-a lungul canalelor din Venice, California, precum și plimbările mai puțin vioaie pe nisip, unde urmarea fiecărui pas făcut este prea neobișnuită ca s-o poți controla. Mersul pe jos îl făcea să se simtă

independent – un vizitator în pas grăbit, care studiază viețile celor pe lîngă care trece. Obișnuia să meargă repede, mai repede decît toți ceilalți trecători, deși nu făcea niciodată vreun efort deosebit. Nu făcea decît să se deplaseze confortabil la viteza lui normală, depășind pe toată lumea de pe trotuar și determinîndu-l pe orice tovarăș nefericit de-al lui să meargă alternativ cînd în pas alert, cînd chiar în fugă, ca să-și poată menține pașii în același ritm. Obișnuia să meargă peste tot – pînă la bibliotecă, pînă la băcănie, pînă la mallul din Santa Monica. Acum conduce mașina. Cum ajunsese handicapat fizic de alcoolism și speriat psihic de gîndul că ar putea fi prea departe de sursă, raza plimbărilor sale pe jos devenise distanța dintre ușa de la intrare și portiera mașinii. Magazinul de băuturi alcoolice e doar cu cîțiva metri în afara constantei amintite, așa că face o excepție. Dar îi lipsesc cu adevărat plimbările acelea lungi, în pas grăbit. Uite un lucru pe care putea să-l facă mai bine decît orice om pe care-l cunoscuse sau despre care auzise vreodată.

Cînd se întoarce de la magazin, se trezește în spatele unei fete frumoase, care își plimbă cîinele. Nu îi vede chipul, dar tînăra e frumoasă din spate. Nu e vorba doar de forma corpului, care e foarte plăcută, ci de mersul, mișcările și senzația pe care o degajă. Fata aia e mulțumită de sine. Ben se gîndește o clipă că s-ar putea ca asta să fie singura artă pe care își amintește cum să o aprecieze și nu știe sigur dacă e un aspect bun, rău sau indiferent al personalității sale. Fata e frumoasă chiar în clipa de față. Și dacă nu-i vede niciodată chipul sau dacă i-l vede și nu îi place, ea tot frumoasă o

să rămînă. Bărbatul consideră părerea sa particulară de acum ca pe o versiune mai elaborată și mai matură a felului în care se va fi simțit cînd era puștan. La vremea aceea și-ar fi dorit ca fata să aibă un chip frumos. Își mai dorește și acum, desigur, dar pentru el frumusețea fetei nu mai e dependentă de chipul ei. Mintea începe să-i hoinărească și se gîndește la chiloțeii tinerei, incluzînd-o într-o fantezie hiperbolică. Chiloțeii s-ar putea să fie un detaliu cam prea concret pentru o plimbare scurtă în urma unei fete necunoscute. Se întreabă iarăși dacă turnura gîndurilor sale e una pozitivă sau negativă. Pozitivă, hotărăște Ben. Cînd e vorba de concret, nu exagerezi niciodată. Dar atunci, prin definiție, infinitezimalul trebuie să fie la fel de infinit ca și infinitul. Fata se oprește. Ben se trezește brusc lîngă ea, cu privirea ațintită pe chipul ei întrebător. Bărbatul zîmbește, dezamăgit, și își vede de drum. Într-adevăr, e foarte tînără.

Ajuns înapoi acasă, dă pe gît două pahare de votcă, se spală, se îmbracă din nou și își umple din nou paharul în drumul spre ușa apartamentului. E hotărît să se ducă cu mașina pînă în Beverly Hills și să prindă ultima comandă într-unul sau două localuri înainte să-și încheie noaptea la vreunul dintre barurile mai din topor, înșirate mai aproape de casă. Ca de obicei, conduce destul de normal. Buclele pe șosea sînt pentru băutorii amatori, nu pentru el. Nu o dată a condus kilometri în șir în paralel cu o mașină a poliției, beat turtă și lipsit de griji. Știe sigur că n-o s-o dea în bară, că n-o să conducă neglijent și n-o să se lase prins. Doar că într-o zi n-o să mai

izbutească să reacționeze repede într-o situație oarecare și fie se va nenoroci pe el, fie va da peste altcineva. A doua posibilitate, crima, i se pare inacceptabilă, așa că încearcă să nu se gîndească la așa ceva.

Anul trecut a fost tras pe dreapta pe 405, autostrada San Diego. Era patru dimineața și șoseaua era aproape pustie, așa că a coborît dealul cu aproape o sută patruzeci de kilometri la oră. Tipul acesta de infracțiune fățișă nu-i era caracteristic, dar în noaptea aceea trăsese pe nas o groază de cocaină – chiar mai multă decît de obicei. Nu-i plăceau drogurile și abia aștepta să ajungă acasă, la al enșpelea pahar de băutură, ca să mai taie din efectul cocainei. Deloc nu-i plăceau drogurile. S-a uitat întîmplător în stînga lui, pe fereastra deschisă, și a descoperit un polițist pe motocicletă din Patrula de Autostradă a Californiei mergînd în ritm cu el. Fără sirenă și lumini. Doar mergea alături de el. Polițaiul i-a făcut semn cu mîna și el i-a răspuns în același fel, zîmbindu-i. Polițaiul i-a arătat cu mîna să tragă pe dreapta, așa că Ben s-a supus. S-a dat jos din mașină și s-a oprit în picioare lîngă portieră, așteptînd să i se pună cătușele.

— Mergeați cam repejor, i-a zis polițistul de sub cască.

— Mda, cred că da. O să ajung acasă cam tîrziu. Am ceva ruj pe obraz? zise el, întinzîndu-și gîtul pentru inspecție, și îl surprinse faptul că spusese așa ceva fără să se gîndească ce face.

— Unde acasă? întrebă polițistul.

— În Venice, răspunse Ben.

Și, fără să i se ceară, își extrase permisul de conducere din portofel și i-l întinse polițistului, care îl ignoră.

— Luați-o mai moale, îi zise polițistul în timp ce se urca pe motocicletă. Mergeți acasă. E-n regulă.

Așa că Ben se urcă în mașină și o porni pe șosea. În timp ce conducea cu grijă în drumul spre casă, întoarse pe toate părțile în minte povestea de mai înainte. Nu se simțea absolut deloc șmecher sau mîndru, ci doar intrigat. Nu înțelegea cum de a dat așa norocul peste el.

În afară de depășirea vitezei pe 405, mai făcuse un singur alt lucru cu adevărat idiot în timp ce conducea beat, iar acesta a fost să spargă geamul propriei sale mașini. Tocmai terminase de băut o sticlă de bere și o aruncase pe podeaua mașinii. Era un obicei de-al lui : prefera să arunce recipientele goale într-un tomberon oarecare decît să murdărească străzile cu ele. Măruntele sale mostre de conștiință ecologică erau în regulă, dar în cîteva rînduri probabilitatea unei prezențe oficiale – cum ar fi un ghișeu pentru taxe de autostradă sau un semn de întoarcere inevitabil – îl sileau să epureze autovehiculul de tot ce ar putea deveni probă materială, adică de sticlele goale de bere. Așa i s-a întîmplat într-o noapte în Laurel Canyon. Nu mergea excesiv de repede, numai că i s-a părut totuși că vede în spatele lui un polițist la volanul unei mașini cu radar. Chiar în clipa aceea drumul, acoperit cu un strat gros de frunziș, făcea o curbă extrem de strînsă, așa că, pentru siguranță, Ben culese sticla goală de bere de pe podea și o aruncă afară pe ceea ce el credea a fi geamul deschis de pe partea cealaltă a mașinii. În clipa următoare se auzi un *poc* teribil și sticla securizată inundă interiorul mașinii. Polițaiul s-a

dovedit a fi o alarmă falsă, iar Ben nu s-a putut stăpîni să nu rîdă din pricina geamului spart, pe care, în mod intenționat, nici nu l-a mai înlocuit vreodată. A doua zi a găsit pînă și sticla – intactă – pe bancheta din spate.

Cînd intră în Beverly Hills, e extrem de precaut, conștient de faptul că orașul e suprasaturat cu forțe de poliție. Parchează pe Crescent Drive, într-o zonă semirezidențială plasată destul de departe de baruri, ca să nu poată fi văzut că merge direct de la mașină la bar și înapoi la mașină. Era una dintre multele măsuri de precauție suplimentare pe care trebuia să le iei în Beverly Hills atunci cînd beai din greu.

Luminile sînt deja aprinse la, cum s-ar zice, prima lui oprire și, deși cei de-acolo îl știu bine și l-ar servi și după ultima comandă, Ben depășește localul. Acum trebuie să se folosească de card ori de cîte ori poate și să păstreze banii lichizi pentru zilele ce vor veni. Beverly Hills este mult mai potrivit decît Venice pentru alcoolismul pe credit. Dar să intri într-un loc care îți face onoarea să te servească și după ora ultimei comenzi, iar tu să fii nevoit să le plătești cu un card de credit... ei bine, așa ceva e pur și simplu proastă creștere. Mai există și alte opțiuni. Nu-i decît miezul nopții.

La kilometri depărtare de apă, dar îndreptîndu-se spre ea, Ben merge încet pe Dayton Way. Străzile cu nume de Way sînt perpendiculare pe străzile cu nume de Drive, dar cam aici se opresc toate unghiurile drepte. Dacă Wilshire este considerată a fi axa x, atunci în Beverly Hills nu prea ai cum să găsești prea multe linii orizontale și verticale. Dacă x este Santa Monica, atunci nu

mai ştii unde-i nordul şi unde-i sudul. Străzile sînt simpatice, dar nu chiar atît de simpatice. Reputaţia oraşului este exagerată. Aici există o groază de bani, dar acelaşi lucru e valabil şi pentru o mulţime de alte locuri. Populaţia stabilă a zonei este cît se poate de obişnuită, cel puţin pentru sudul Californiei, iar noaptea restaurantele se umplu cu turişti şi oameni din vale, care îşi verifică încă o dată notele de plată şi calculează ce bacşişuri să lase. Beverly Hills nu e altceva decît o parte frumuşică din Los Angeles, fără nici o semnificaţie în plus, chiar dacă nici nu face parte propriu-zis din Los Angeles.

Ben se strecoară într-un local care e deschis pînă un pic mai tîrziu. Barul e pe jumătate plin şi cea mai mare parte a clienţilor arată de parcă ar sta de ceva vreme aici. Îi place cum arată barurile la ora asta. Oamenii care încă mai beau la miezul nopţii sînt înclinaţi să le placă băutura suficient de mult, dacă nu cumva chiar la fel de mult ca şi lui. E cel mai bun lucru care există, cu excepţia unui bar la ora şase dimineaţa. Ăla e, fără discuţie, cel mai bun. Oamenii care beau la şase dimineaţa sînt oameni care beau tot timpul. Şi-s pregătiţi oricînd: *Bună dimineaţa... 'Neaţa... Bună dimineaţa... Salutare... Cu ce vă servesc?... Cum vă simţiţi în dimineaţa asta?... Scotch şi lapte... Bună dimineaţa... Mie dă-mi un whisky şi apă, te rog... Ia zi, ai încercat vreodată un Seven and Seven*[1] *?... O, Doamne! Nu pot băga în mine aşa mult zahăr de cum începe dimineaţa!... Bună*

1. Cocteil făcut din whisky Seagram's Seven Crown şi suc acidulat 7 Up.

dimineața. Ben comandă și primește o doză dublă de Wild Turkey de 55 de grade și o sticlă de bere germană. Se pune pe scaun și bea, comandă și mai mult și apoi întinde cardul său American Express ca garanție. Vede o tînără care stă singură la bar. De fapt Ben a remarcat-o din momentul în care a intrat aici. Acum se uită la ea. Tînăra îi zîmbește, apoi își vede de paharul ei. Ben se duce lîngă ea.

— Bună seara, zice el.

Fata se trage într-o parte și strîmbă din nas.

— Ai băut toată ziua? întreabă ea.

— Păi, bineînțeles! Eu sînt Benjamin. Ben, adaugă el.

E o chestie pe care o urăște. Nici să-l tai și tot nu înțelege de ce toată lumea poate să-l miroasă de la un kilometru. E foarte frustrant. Oricît de mult s-ar îmbăia el în parfum sau oricîtă gargară ar face cu așa ceva, tot miroase a pileală. Probabil că e o componentă atît de bine integrată în făptura sa, încît a devenit de-acum mirosul său natural. Așa s-ar explica și de ce el nu simte niciodată mirosul de alcool nici la el, nici la alții, nici măcar cînd e vorba de alți oameni beți.

— Eu sînt Teri, zice tînăra.

Ben își întinde mîna. Prefăcîndu-se că nu o observă, fata cuprinde în palmele mîinilor paharul dinaintea ei și soarbe din el prin paiul de plastic, golindu-l. Cum soarbe pînă la fund, scoate un bolborosit suplimentar, ca să se asigure că Ben a prins ideea.

— Îți mai aduc unul, spune el, dînd peste cap paharul său cu porția dublă de bourbon. Și-mi iau și mie. Te deranjează dacă stau lîngă tine?

Fata își stoarce un zîmbet, dar are pe chip și o expresie de cîine căruia i se face o baie rece cu furtunul. Remarcă faptul că Ben e foarte beat, așa că e dezamăgită. Atunci cînd bărbatul a intrat în bar, tînăra și-a imaginat o cu totul altă situație.

— Ce-ar fi să ne terminăm băuturile și să mergem la apartamentul meu de pe malul oceanului? Am putea să ne uităm la un film, iar eu o să-ți fac un cocteil cu sirop, zice Ben.

În sinea lui însă tresare speriat. O parte din el își dă seama cît de idioată e faza. Este măruntul lui mecanism de apărare, care îl pocnește și-i distruge credibilitatea ori de cîte ori cineva amenință să arate un interes oarecare față de el. Îi răsare în minte ideea că depășise linia care despărțea alcoolicul imperturbabil de bețivanul șleampăt, stupid și enervant. Însă cel puțin de data asta este conștient de ce se întîmplă, așa că va încerca să o lase mai moale.

— O, mulțumesc, dar nu prea cred că aș vrea. Eu o să-mi termin băutura și-o să plec. Mîine trebuie să mă trezesc destul de devreme, îi spune femeia.

Își ridică paharele și iau amîndoi o sorbitură zdravănă. În momentul de față Ben nu se mai poate percepe pe sine însuși. Nu se mai poate corecta. Mai tîrziu o să-și dea seama de ceea ce acum nu înțelege – faptul că insul de aici și acum nu e el.

— Mi-aș dori din toată inima să vii acasă cu mine, zice el, îngăimînd și bîlbîind cuvintele. Eștașa de drăg... guță, iar eu sînt într-adevăr bun la pat... crede-mă... și miroșașa de frumos...

Se oprește și se încruntă.

— Nu, e-n regulă... mormăie el cu nasul în pahar.

Se răsucește pe scaun, iar brațele lui găsesc un punct de sprijin în tejgheaua barului.

Tînăra începe să vorbească, dar n-o mai face. Se uită la el și ochii ei degajă o privire de mare tristețe, o tristețe atît de intensă, încît depășește tot ce chipul ei te-a făcut să crezi că ar simți. Deși Ben nu o vede, nu se risipește în zadar. În clipa de față îi este mult mai utilă ei decît i-ar putea fi vreodată lui. Femeia n-a conceput-o conștient și este surprinsă.

— Poate că n-ar trebui să bei atît de mult, zice ea. Trebuie să plec. Mulțumesc pentru băutură.

Se ridică și se îndreaptă cu pași repezi spre ușă.

Sugestia ascunsă în afirmația tinerei pare să-i deblocheze un resort.

— Poate că n-ar trebui să respir atît de mult, Teri! strigă el în urma ei. Ha, ha!

Dar femeia a plecat. Barmanul clatină din cap și lasă din mînă paharul pe care îl spăla.

— E timpul să pleci, amice, zice el. Închidem.

Pune cardul de credit al lui Ben pe tejghea și îl așteaptă pînă semnează chitanța. Ben trece pe hîrtie bacșișul și totalul, după care semnează hîrtiuța, își desprinde copia chitanței și o adaugă la colecția lui tot mai mare din portofel. Trebuie să-și aducă aminte să arunce toate chestiile alea.

Experiența mereu deprimantă a părăsirii unui bar creează înăuntrul său o senzație de pierdere care îi impulsionează puțin gîndirea. Trebuie să își continue neapărat seara, fiindcă se face tîrziu. Ceasul lui accelerează ritmul pe măsură ce se apropie ora două – și de ce nu? se gîndește Ben.

Ia mereu o pauză de odihnă îndelungă, de la două la şase. Mai are timp pentru o singură oprire la un bar din apropiere de casă, dar mai întîi o să-şi facă rezerve de la un magazin. I-au mai rămas exact atîţia bani lichizi cît îi trebuie. Drumul pînă la un bancomat, sticla spartă de acasă, genul ăsta de treburi mai pot să aştepte pînă la orele mici, cînd nu are altceva mai bun de făcut.

În timp ce se îndreaptă spre maşină, se simte ciudat. De-acum lucrurile ar putea începe să se ducă de rîpă repede. Stă în echilibru, gata să piardă controlul asupra felului în care interacţionează el cu lumea : alcoolul. E pregătit s-o facă, să se relaxeze şi să privească. Acum cea mai mare sursă de iritare a vieţii lui e timpul. Las Vegas-ul răsare de undeva din spatele minţii lui Ben. Fără ore de închidere, întotdeauna cu o grămadă de alcool pretutindeni – va ajunge inevitabil acolo. Tot ce trebuie să ţină minte este să nu joace jocuri de noroc cînd e beat, ceea ce înseamnă să nu joace deloc, şi atunci ar putea face în aşa fel încît banii să-i ajungă suficient de mult timp ca să-şi încheie conturile într-un mod confortabil şi să aibă parte şi de distracţie. O parte din el se teme să plece, conştientă că la un moment dat gîndirea lui limpede precum cristalul o să îl părăsească inevitabil în oraşul unde nimic nu-i niciodată de ajuns. Oricum, trebuie să meargă cît de curînd la bancă, în intervalul unor ore reale, şi să-şi retragă cea mai mare parte a banilor, lăsînd acolo doar o cantitate simbolică, pe care s-o poată retrage în orice moment de la vreun bancomat din Vegas sau de oriunde altundeva. Ar fi bine să aibă la îndemînă toţi banii pe care-i are. Cine ştie ce se poate

întîmpla? Esențialul este acum, mai mult ca niciodată, să aibă permanent acces la alcool. Să aibă permanent acces la alcool.

Ajuns la magazin, nu se poate hotărî să cumpere un recipient de doi litri de votcă ieftină, fără marcă. Își amintește că i-a mai rămas ceva și acasă, așa că se decide să ia în schimb trei sferturi de votcă poloneză. De ce să strice totul într-o fază atît de tîrzie? Puritatea execuției va da un plus de strălucire aspectelor artistice ale întregii mizerii. Prin urmare, îmbărbătat de fermitatea deciziei sale, așteaptă nerăbdător la coada express, de la casa pentru clienții cu mai puțin de douăsprezece articole. E-n regulă, își zice el, am mai puțin de douăsprezece articole.

Pentru Ben oprirea la scaunul din ultimul bar al nopții este un reper cotidian fundamental. Este stația lui obișnuită din drumul spre casă. Locul nu-i place foarte mult și în mod normal nu s-ar duce acolo, dar amplasamentul e prea bun, prea convenabil. Bine adaptat siguranței publice, locul își infiltrează atmosfera încărcată de fum, cu limbaj porcos și dur, de găști de motocicliști și de femei ieftine, pînă pe trotuar, de unde nu străbate mai mult de două corpuri de clădire și ajunge la ușa de la intrarea în casa lui Ben. Faptul respectiv îi permite să bea cantități letale, fără să se teamă că o să adoarmă la volan, fiindcă au existat situații în care pînă și el și-a dat seama că n-are cum să fie în stare să conducă un vehicul motorizat atîta timp cît îi lipsește orice dram de inteligență, ca să nu mai vorbim de vreun simț al pericolului. Așa că, dacă se trezea dimineața și vedea că nu e în automobilul său, nici nu are vreo

amintire despre locul în care ar putea să fie, nu trebuia decît să se tîrască în stradă, să dea colțul și îl va vedea intact într-un loc de parcare, mai mult sau mai puțin acolo unde probabil l-a lăsat cu o seară înainte.

Ben se așază la tejgheaua jegoasă a barului, în mijlocul unor grăsani îmbrăcați în piele, printre mese de biliard roase și uzate, printre curve puturoase care sînt mai dure și mai bete decît va fi el vreodată, pe mochetele în care e încrustat un amestec de vomă-pișat-scuipat-sînge, printre carcasele umane cu creierii defecți, care și-au ținut capetele sub nivelul umerilor mai mult timp decît a apucat Ben să trăiască, slinoșii *homeless* de pe străzi, care vor să devii tovarășul lor, și restul echipei de figuranți cu capetele golite și șezuturile umflate. Ben se așază, cu paharele și sticlele înșirate înaintea lui. Se așază, iar ultimele rămășițe ale zilei de azi și tot ceea ce a fost înaintea lor alunecă în vidul amneziei. Se așază la tejgheaua mizeră și asistă în tăcere la transferul ceasului de la voința lui personală la abilitățile sale motorii, ce operează independent de el. Inima îi furnizează acompaniamentul muzical, timp în care își termină băuturile și o pornește pe linia încîlcită care îl duce acasă, strîngînd în mînă plasa cu sticlele de votcă și reușind să parcurgă distanța pînă la ușa casei, după care pune bagajul cu grijă pe podea – chiar și trupul lui știe ce important e lucrul ăsta – și se împleticește pînă la pat, unde i se taie filmul. Inima îi bate ritmul de somn – deocamdată nu mai cere nimic de la el.

* * *

E o altă zi, iar Ben stă într-un alt bar. E după-amiaza devreme și bărbatul a reușit să facă drumul pînă în Beverly Hills, ca să ia prînzul aici: un cocteil cu votcă și sosuri picante, șase stridii crude și votcă fără întrerupere ca desert. Acum, revigorat cum se cuvine, e gata să facă o nouă vizită la banca lui, care e tot în Beverly Hills.

A încercat și mai devreme și n-a mers tocmai bine. Chicotește la nesăbuința lui sinucigașă și-și șoptește: „Vizita mea la bancă de azi-dimineață n-a mers tocmai bine". După băuturile de dimineață s-a simțit bine și a decis să profite de starea lui de luciditate și să retragă de la bancă restul banilor săi lichizi. În zilele astea o asemenea afacere mare nu e chiar lucrul cel mai plăcut pe care ar vrea să-l facă, iar banca este foarte potrivită pentru modelarea unei autorități dușmănoase în imaginația lui adesea paranoică și stimulată de alcool. Încercînd să scape odată de urîcioasa povară, care e de fapt doar simpla procedură a încasării unui cec, de vreme ce Ben nu avea de gînd să-și lichideze contul, s-a hotărît să se oprească pe la bancă întîi și abia apoi să-și înceapă după-amiaza de băut în Beverly Hills. A completat cecul și l-a semnat înainte de a ajunge la ghișeu, patru mii șase sute de dolari – 4,6 K, speranța lui de viață –, dar a uitat că o să i se ceară să semneze pe spatele cecului în prezența funcționarei de la ghișeu. În momentul în care a auzit cuvintele *Vă rog să semnați pe dos*, măruntul tremurat al încheieturii sale și-a dublat imediat efectul seismic. Simplul fapt că intrase în sediul unei bănci fiind doar

parțial treaz era deja suficient pentru a-i provoca valuri de transpirație serioase, dar să fie nevoit să semneze pe dosul unui cec sub privirea scrutătoare a unei funcționare era de neconceput.

— Nu ați putea să-l încasați așa cum e? a întrebat el, făcînd uz de cel mai puternic zîmbet seducător și cu transpirația curgîndu-i de-a lungul gîtului.

— Regret, domnule. E vreo problemă? l-a întrebat funcționara.

Futu-i, futu-i, futu-i! Și nici n-avea unde să se ducă altundeva.

— Păi, a început el cu o voce spartă, adevărul e că în momentul de față m-a luat un pic de tremurat.

Doar un pic, se gîndi el.

— Am avut o noapte cam aspră și presupun că am nevoie de ceva ca să mă dreg.

Voise să spună de ceva timp.

— Ce-ar fi să revin după prînz, cînd o să mă simt mai bine? O să putem să rezolvăm atunci totul.

Apoi își culese cecul, fapt care era o reușită în sine, și plecă.

Sărmana fată îi zîmbi, copleșită de buimăceală, și se întrebă dacă nu cumva chiar și clientul din fața ei avea dreptatea lui pe undeva. Se vedea limpede că omul nu se simțea bine. De unde să știe ea că întregul lui sistem fiziologic era răvășit și dat peste cap pînă la pierderea rațiunii. Pentru ea nu era decît un client al băncii pe care îl recunoscuse, dar care refuzase să-și semneze propriul cec. Se gîndi mai mult, însă cum seiful cu bani nu fusese deschis absolut deloc pe tot timpul

dialogului, înălță din umeri și nu-și mai bătu capul cu momentul respectiv.

În timp ce ascultă cum chelnerița de la prînz strigă comenzile către barmanul copleșit de treabă, Ben simte că e momentul. Momentul să meargă la bancă. Banca e pe cale să fie vizitată din nou – o dată pentru totdeauna, pentru ultima dată și pentru veșnicie. Înghite restul de băutură din pahar și îl anunță pe barman că se întoarce în cîteva minute. Nu se eschivase niciodată să achite nota de plată și asta era pentru el procedura standard de acțiune. El și egoul său își spun semeți unul altuia: *Aici oamenii mă știu.*

Ben navighează pe autostrada aurită a menținerii în formă. Amestecul tot mai indescriptibil de alcool și sînge care îl face să se simtă și să acționeze la un nivel normal de fericire. Este momentul marii halucinații. Lucrurile sînt în regulă. Cine știe ce se poate întîmpla mîine? Are parte de multă distracție pe traseul său. Nu e vorba decît de senzația primei sale pileli zdravene. O mică porție de înviorare, printre minunățiile alcoolului. Începi iar de la zero, adaugi unu și... start! Mai ai x minute pînă să realimentezi. Zbor plăcut și oprește la noi la Café Abis ca să îmbuci ceva atunci cînd te saturi de Clubul Mediocru. E ultima turnantă înainte de linia de sosire.

— M-am întors. Am adus și cecul. Sînt gata să semnez, frumoaso, zice el și îi face cu ochiul aceleiași funcționare ghinioniste.

Întoarce cecul cu dosul în sus și semnează cu un gest elaborat.

— Ferm ca o afurisită de stîncă. Vrei să ieși la cină cu mine?

Tînăra numără banii și îi aruncă o privire tăioasă cînd îi înmînează.

— Îmi pare bine că vă simțiți mai bine, domnule, zice ea rece. Vreți o autentificare?

Lui Ben întrebarea îi sună destul de bine, dar, chiar dacă fata a vorbit serios, biata de ea n-ar ști de unde să înceapă. În momentul de față nici măcar el nu e foarte sigur că ar ști. Ben pune banii în buzunar, îi mulțumește și pleacă.

Se întoarce la bar ca să se fortifice. Belșugul de bani din buzunar flirtează cu el și Ben știe că va trebui să risipească măcar o parte din ei, în ciuda conștiinței dureroase a importanței cruciale pe care o are pentru viitorul său necesitatea de a fi rațional și de a pune deoparte bani pentru băut. Nu e sigur că, date fiind circumstanțele, viitorul acesta specific ar putea fi considerat unul pe termen lung sau pe termen scurt, dar, indiferent de categoria în care e încadrat, trebuie să aibă grijă de el, cum se întîmplă cu orice fel de viitor. Desprinde din avuția sa două sute de dolari și îi pune în buzunar, laolaltă cu restul mărunțișului. Restul de patruzeci și patru de sutare sînt înghesuite cu greu în portofelul care protestează umflîndu-se și încordîndu-se, căci nu s-a așteptat niciodată să suporte o asemenea povară.

Obiceiul de a ține bani lichizi în buzunarul din față, în stînga, s-a impus în urma unei situații de urgență apărute cu cîteva luni în urmă. Se trezise cuprins de sevraj și tremura foarte tare. Cum nu avea nimic în casă, s-a repezit la magazinul de băuturi și a descoperit că, în mod inexplicabil, era închis. Cum tremuratul i se accelera, deja nu mai era în stare să meargă cu mașina nicăieri, așa că

abia a reușit să ajungă de la apartament pînă la barul de pe strada lui. În momentul în care a ajuns acolo și a făcut comanda, mîinile i se zbuciumau atît de tare, încît nu a mai fost în stare să extragă nici o bancnotă din portofel. Barmanul dezaprobator, un om mai în vîrstă, care era de părere că Ben era prea tînăr ca să ajungă într-o asemenea stare, a acceptat în cele din urmă să-i bage mîna în portofel și să ia banii. După patruzeci de minute și patru pahare de băutură, Ben începu să își revină, dar întregul incident fusese atît de stînjenitor – ca să nu mai spunem că se petrecuse prea aproape de casă ca să-l încînte –, încît din dimineața respectivă a început să-și țină permanent cel puțin douăzeci de dolari în buzunarul din față. Astfel, indiferent în ce stare era, putea să-și strecoare întotdeauna mîna dreaptă în buzunar, să agațe banii și să-i trîntească pe tejgheaua barului sau a mesei. Întreg sistemul era atît de funcțional, încît Ben căpătă obiceiul să-și țină acolo toți banii. Astfel nu numai că împiedica hoții de buzunare să separe un bețivan de banii lui, dar îl ținea și pe el mult mai aproape de alcool, o situație care îi stîrnea întotdeauna interesul cel mai aprins.

În timp ce Ben dă pe gît, rotind ușor paharul, bourbonul albicios și se simte destul de bine ca să îl țină o clipă în gură și să-i evalueze gustul, să-i savureze buchetul care se ridică și îi umple gîtlejul și sinusurile după ce înghite, să recunoască arsura robustă atunci cînd îi ajunge în stomac și își începe, cu o lovitură de pumn, asaltul asupra trupului său, mintea lui plutește ușor spre micuța funcționară de la bancă. Poate că nu e remarcabilă

din punct de vedere fizic, dar e cel mai recent contact pe care l-a avut cu o femeie şi este în mod cert... disponibilă. Dar este oare şi dezirabilă? Este irezistibilă? Poate că, dacă ar bea un bourbon cu el, l-ar ajuta să-şi formeze o părere. Poate că, dacă ar bea un bourbon şi după aceea l-ar săruta, iar el ar simţi înţepătura, şi asta i-ar fi de ajutor. Ar putea s-o placă şi mai mult dacă ar bea bourbon cu el şi ar fi amîndoi goi. Dacă ar mirosi a bourbon şi l-ar fute, stima lui faţă de ea ar creşte. Probabil că ar învăţa s-o iubească dacă ea şi-ar turna bourbon pe trupul gol şi i-ar spune „Linge, linge tot". L-ar înnebuni cu totul dacă bourbonul i s-ar scurge de pe sîni şi din vagin, dacă şi-ar desface picioarele şi l-ar turna pe ea şi-ar zice „Linge de-aici, bea. Sînt murdară toată". Sau ce-ar fi dacă ea ar fi futută de o gaşcă de tipi, tipi masivi, cărora le-ar plăcea s-o fută şi-ar mirosi toţi a bourbon şi el ar veni şi ea i-ar spune: „Uite! Vezi? Am un scop. Am un rost al meu şi o valoare a mea. Tipilor ăstora le place să mă fută şi miros de la sperma lor. Asta dovedeşte că valorez ceva şi, dacă vrei să ajungi şi tu să valorezi cît de puţin, trebuie să vii să mă cureţi. Vino şi pune-ţi faţa aia cretină peste mine şi linge toată sperma şi băutura! Linge-mă de tot, fă-mă curată, ca să pot să mă duc şi să mă fut cu altcineva! Atîta capeţi! Poţi aspira să devii Lingător de Pizdă Jegoasă începător. Cum îţi sună? Mă fut în autentificarea aia a ta!". Ce ciudat, ce inimaginabil de ciudat s-ar simţi să fie înţeles atît de bine!

Ben îşi termină bourbonul şi îl convinge pe barman să-l lase să se strecoare afară cu o sticlă de bere, pe care s-o bea în scurtul parcurs cu

mașina pînă la barurile de striptease de mîna a doua din L.A. Cum acele cluburi sînt mai mult sau mai puțin ferite de prostituție, banii lui vor fi mai mult sau mai puțin feriți de un asalt direct și dur în timpul vreunui moment de slăbiciune. Se va opri să mai bea și o halbă mică. În cluburile californiene unde se prezintă nuditate completă nu se servește alcool. Pentru Ben impedimentul respectiv reprezintă o decizie de compromis tipică pentru un corp legislativ care lovește fără teamă într-o cauză ce nu poate stîrni un contraatac susținut de o mișcare de lobby credibilă. Păsărica și pileala nu se amestecă – sau cel puțin nu pe față. Soiul ăsta de divertisment cere o minte limpede și reflexe rapide.

Cu un buzunar plin cu bourbon și celălalt rezervat banilor lichizi, Ben plătește intrarea – șapte dolari –, află toate informațiile necesare despre comanda minimă obligatorie – *o băutură* – și intră în club. Nici nu apucă să se așeze bine în scaunul spațios și confortabil de lîngă scena somptuoasă și fastuos decorată, că se trezește abordat de una dintre politicoasele și serviabilele chelnerițe de *cocteiluri*.

— Comanda obligatorie e de minimum o băutură pe număr. Sper că ați văzut tăblița cînd ați intrat aici. Oricum, trebuie să vă fi spus la intrare. Ce doriți? îl întreabă o fetișcană într-un costum de baie – unul dintr-o bucată, dar micuț și cu o formă ciudată – care ține în mîini o tavă micuță.

— Da, am auzit, răspunde Ben. Nici o problemă. Ce opțiuni am?

Fata oftează. De unde apar idioții ăștia ignoranți care-i nenorocesc viața?

— Orice comandă costă trei dolari și cincizeci și nu servim alcool, spune ea.

— În ordine, dar ce serviți? întreabă Ben.

— Nu servim alcool. Puteți comanda altceva și vă costă trei dolari și cincizeci. Prin urmare, ce doriți?

Fata i-a dat de înțeles foarte clar că e enervată și că nu i se poate pretinde să stea și să aștepte o veșnicie pînă se hotărăște individul din fața ei.

Ben face o încercare:

— Ce-ai zice tu să comand?

Deja e cam prea mult. Acum nemernicul nu-i în stare să se hotărască. Fata îi aruncă ceea ce își închipuie că ar reprezenta cea mai dură privire a ei și pronunță rar și răspicat:

— Băuturi din malț fără alcool, suc acidulat de portocale, cafea, cidru de măr, apă. Minimum o comandă pe număr. Toate costă trei dolari și cincizeci. Spuneți-mi ce doriți sau o să cer să fiți dat afară în doi timpi și trei mișcări.

— Apă. Adu-mi niște apă, te rog, spune Ben. Și cît ar costa pentru tine doi timpi și trei mișcări?

Tînăra pleacă fără să-i răspundă. Se mișcă încet, dar viteza îi sporește imediat ce reușește să scrie cuvîntul *apă* pe un șervețel.

În timp ce o așteaptă să revină, Ben se uită la o tînără goală de pe scenă. Fata, cu picioarele răsfirate și genunchii în aer, se chinuie să transmită un mesaj către un alt client, care stă în fața lui Ben. Cu gesturi extrem de ceremonioase, bărbatul plasează o bancnotă de un dolar pe marginea scenei, își fixează privirea între picioarele larg desfăcute ale dansatoarei și îi scrutează păsărica. În colțul din stînga lui un alt bărbat

mîzgăleşte nervos ceva pe un şerveţel. Urmărind scena, Ben tocmai se decide să tragă o gură de bourbon în toaletă, dar vrea ca mai întîi să-i plătească fetei şi să evite orice fel de probleme ulterioare. Nu are chef să fie dat afară în doi timpi şi trei mişcări.

Chelneriţa se întoarce cu un pahar de polistiren expandat, în care împroaşcă un pic de apă dintr-o sticlă de 300 de mililitri. Apoi îi pune în faţă, pe tejghea, paharul şi sticla, pe care se prelinge apă.

— Trei cincizeci, îi spune ea, holbîndu-se nu la Ben, ci la ceva ce pare să ocupe spaţiul aflat la zece centimetri deasupra urechii sale stîngi.

— Poţi să-mi dai de cinci ca rest, te rog? zice Ben, plasîndu-i pe tavă o bancnotă de o sută de dolari.

Aşa se impune el într-un club de striptease. Face cunoscut faptul că are de gînd să folosească drept recompensă bancnote de cinci în locul omniprezentelor bancnote de un dolar, care stau aşezate în teancuri în faţa celorlalţi clienţi. Se întîmplă adesea să fie întrecut de vreun tip care foloseşte bancnote de douăzeci sau chiar sutare, dar ăsta-i exces de zel. Tot ce vrea el este să iasă în evidenţă în mulţime. Atunci va fi servit la fel de bine ca şi veritabilii mînă-spartă. În cel mai rău caz o să lase aici optzeci sau nouăzeci de dolari, ceea ce înseamnă un preţ mic pentru o încăpere plină cu prietene de două minute. Într-un mediu care stimulează cu mult drag asemenea ţicneli, îşi scoate capul la iveală şi masculinitatea lui urîtă. Ben cumpără atenţia fetelor. Toate or să se prefacă acum că îl plac.

— Păstrează una pentru tine, îi spune el absent chelneriţei în timp ce se uită la dansatoare.

Chelneriţa nu răspunde nimic, dar este plăcut surprinsă. Ea l-a etichetat deja pe Ben drept o javră şi, în timp ce se îndepărtează, se felicită pentru intuiţia ei. Ben se uită după ansamblul acoperit de costumaşul ei de baie. Tînăra e micuţă, abia dacă trece de un metru şi jumătate, e delicată, drăguţă şi fără profunzime. E bună ca antreu. Cînd mititica ajunge la grupul celorlalte fete şi le transmite evaluarea ei, toate încep să se uite la el. Se apleacă să asculte şi după aceea, prinzîndu-i privirea, zîmbesc. Ben se duce demn la toaletă, se gîndeşte să se masturbeze, dă pe gît bourbonul, după care se întoarce la locul lui. Pe scenă a urcat o altă dansatoare, iar pe masă, lîngă băutura comandată, stă teancul lui de bancnote de cinci. Chelneriţa, care pînă acum le-a păzit, înalţă din sprîncene, dîndu-i de înţeles că a luat la cunoştinţă revenirea lui, şi se răsuceşte pe călcîie, îndepărtîndu-se.

Ben îşi îndreaptă atenţia spre dansatoarea de pe scenă sau, mai exact, spre reflexia ei în oglinda gigantică ce acoperă zidul pe o latură a scenei. Înaltă şi blondă, reflexia dansează în aceeaşi măsură atît pentru partenera ei mult mai tangibilă, cît şi pentru încăperea plină cu bărbaţi condamnaţi la mediocritate, care beau suc de portocale acidulat. Pentru el nu există nimic mai frumos decît relaţia dintre reflexia unei femei şi femeia care o creează. Posibilitatea de a te holba la un astfel de fenomen este partea cea mai bună din vizita la un club de striptease, pentru că pînă şi aceste exhibiţioniste inveterate, aceste prostituate vizuale, nu pot să nu-şi trădeze fascinaţia pe care o au faţă de ele însele. Ben vede expus un

soi de autocomunicare care depășește cu mult speranța și dezamăgirea de suprafață și se apropie de mulțumire. Cînd se uită la propriile lor imagini, devin întru totul vulnerabile, ajung să intre în contact cu realitatea – și acela este momentul care îi provoacă lui Ben un șoc electric care i se transmite prin tot corpul, care îi stimulează capacitatea de înțelegere – vai, atît de efemeră! – a umanității. Cel puțin așa are el impresia – aceasta este perspectiva lui. Iar după ce fetele și-au cules bacșișurile de pe balustrada și podeaua scenei, atunci cînd îl sărută pe obraz și îi mulțumesc, se simte mai apropiat de ele. Iar dacă sărutul lor stăruie sau are el impresia că s-ar putea să fi stăruit, pentru o clipă buimacă, Ben se îndrăgostește de-adevăratelea de ele.

Dansatoarea se întoarce cu spatele la mulțime și, în timp ce își ondulează șoldurile în ritmul muzicii, stă întoarsă cu fața direct spre un ventilator electric plasat la colțul scenei. Cu ochii închiși, tînăra se lasă în voia aerului agitat. Sudoarea îi lucește pe chip, i se prelinge în șiroaie subțiri pe spate, îi sclipește pe buci. Părul îi flutură sălbatic și este răvășit într-un nor de ceață în timp ce ea se răsucește și se cațără pe oglinda verticală. Acum stă cu capul în jos, cu picioarele desfăcute și cu tălpile răsfirate, se freacă de propria ei reflexie și zvîcnește în ritmul sexului. Se întoarce și merge cu spatele pînă în fața scenei. Oglinda nu îi mai prinde reflexia, dar pe suprafața ei rămîn două amprente de palme. Vor sta acolo pînă la sfîrșitul spectacolului. Vor atîrna tăcute pe fundal în timp ce alte dansatoare vor apărea una după alta și își vor face numărul. Ben

se va uita în urmă și le va vedea atunci cînd o să pornească după alte pahare încă negolite. Vor rămîne acolo toată noaptea, în vreme ce clubul se va cufunda în tăcere. După aceea vor fi șterse de micuțul om de serviciu coreean, care își asigură traiul mînuind cu eficiență cîrpe de spălat și găleți ciobite. El, cel care n-a văzut niciodată reflexia de-acolo, va șterge sîrguincios urmele de palme.

Mai tîrziu, ieșit în stradă, cu sîngele subțiat de bourbon și gonindu-i vijelios în urma aventurii, Ben se hotărăște să și-o tragă. Bineînțeles, cum îi lipsesc atît abilitatea, cît și dispoziția necesare pentru a duce la capăt un act sexual acceptabil din punct de vedere social, asta înseamnă să găsească o prostituată. Oricît de atractiv le-ar putea părea femeilor – beat, împleticindu-se în cuvinte și cu balele curgîndu-i –, totuși nici una nu pare să fie interesată de el. Adevărul e că de obicei la început se arată interesate, iar Ben bănuiește că ar fi și ulterior, numai că există acel obstacol neprevăzut din clipa cînd trebuie să facă cunoștință, obstacol pe care nici el, nici ele nu izbutesc să-l depășească. Oricum, pentru el nu există o împletire mai reușită a funcțiilor sociale cu cele biologice ca sexul plătit. E întotdeauna plin de satisfacții și îl lasă foarte mulțumit de sine și de lume în general. Îl amuză bărbații care anunță sus și tare că ei *n-au plătit niciodată pentru așa ceva*. Remarca respectivă, a cărei enunțare e atît de inutilă, dar care este enunțată cu mare pompă dintr-o imensă nevoie a vorbitorului, îi dovedește lui Ben că tipii în cauză sînt fie extrem de superficiali, fie puternic homosexuali și cuprinși de spaimă, fie... ce? De ce trebuie să afirme așa ceva

şi de ce folosesc întotdeauna exact aceeaşi propoziţie? Asta, desigur, dacă nu cumva afirmă că banii sînt pentru ei un lucru mult mai sfînt decît sexul – o atitudine care ar diferenţia cu adevărat un bărbat de semenii lui.

Sexul plătit nu mai este la fel de liber cum era odinioară. A devenit o infracţiune morală concretă în cadrul eforturilor ocolite de aplicare a legii împotriva infracţiunilor cu violenţă conexe fenomenului. Prin urmare în ziua de azi Ben nu ştie sigur unde să meargă ca să găsească o curvă pe stradă. Pe Westside exista o casă pe care o frecventa în mod obişnuit, numai că nu vrea să cheltuiască atît de mulţi bani, mai ales acum, cînd e în posesia întregului său venit, definitiv, şi e într-adevăr vorba de unul fix. Se urcă în maşină şi, ca să se încadreze în buget, se îndreaptă spre cartierele cu chirii mai mici, unde obişnuia să meargă şi unde obişnuiau fetele să stea. Se opreşte la un magazin de băuturi şi cumpără un butoiaş de lichior de malţ la reducere, pentru a menţine constant spiritul piesei în desfăşurare din seara aceasta. În astfel de momente îi place să îşi vadă viaţa ca pe o mostră masivă de spectacol artistic gen *performance*. Nu e suficient de bine organizată ca să fie o piesă de teatru veritabilă şi e încărcată de iraţionalitate şi de detalii minuscule, ce nu pot fi remarcate decît dacă sînt privite din interior spre exterior. O singură dată. De către el. Asta în caz că nu îşi pierde cunoştinţa. Ben intitulează acest episod *Trăgînd de lovele şi de prostituate – un futai frugal în L.A.*

Ajunge undeva la periferie, înspre capătul de est al lui Sunset Boulevard, îşi întoarce maşina

spre vest și începe să conducă încet, la limita inferioară admisă de lege și pe banda potrivită. E ceva diferit de condusul autentic, fiindcă nu încearcă să ajungă nicăieri. Aduce mai degrabă cu statul pe banchetă la tine în mașină și studierea priveliștilor ce trec pe lîngă tine în timp ce planeta se rotește dedesubtul tău. Ben e încîntat de partea asta de oraș, adică de fapt e încîntat de faptul că aici există oameni care i-ar tăia bucuroși beregata pentru banii pe care îi are în buzunar – un lucru de care trebuie să țină cont în cazul în care se hotărăște să închirieze o meditatoare la pat. Se simte cumva apropiat de oamenii de-aici, dar în același timp e conștient că ei îl disprețuiesc din start, fiindcă orice ar fi el – nu că ar ști ce este, fiindcă nici nu le pasă – ei nu pot să fie așa ceva. Atmosfera apăsătoare plutește încă pe deasupra străzii și pare să emane inepuizabila rezervă de refuz etern ce înconjoară și îmbibă aici fiecare decor. Mizeria de pe șosea zboară pe trotuar, de acolo este împinsă mai departe, înspre clădiri, iar în cele din urmă ajunge într-un loc de odihnă semipermanent, sub pervazurile și în cadrele ușilor unor construcții abandonate. Sticle goale de vin învelite în pungi de hîrtie și broșuri publicitare care spun povești despre legume proaspete și spaghete conservate slujesc la crearea unui pat al nimănui pentru niște oameni ai nimănui. Uși care ar putea părea bătute în cuie se deschid brusc și scuipă afară negri îmbrăcați în geci de piele și cu berete pe cap, care se apleacă pe fereastra pasagerului dintr-un Cadillac staționat pe stradă. O clipă mai tîrziu Cadillacul pornește din loc. Magazinul de băuturi numărul șase, Bob's

Lucky Stop, trage obloanele – e noapte. Un bărbat coreean, probabil Bob, trage pe o șină de fier cea dintîi dintre cele trei uși de siguranță pliante de culoare neagră care, atunci cînd magazinul e închis, se asortează plăcut cu oblonul de fier similar ce acoperă vitrina. În spatele gratiilor, pictată pe sticla vitrinei, se vede silueta unei blonde zîmbitoare, îmbrăcată în catifea neagră, care ține în mînă un pahar de whisky. Visul lui Ben: prizonieratul într-un magazin de băuturi alcoolice. Pînă acum n-a dat peste nici o damă de consumație, dar adevărul e că a ajuns mult prea departe spre est. Poate dacă merge mai încolo, mai spre vest... O ia din loc.

Normandie, Winoa, Kingsley, Harvard, Hobart, Serrano și Western, care a fost odinioară unul dintre marile cartiere hollywoodiene, doldora de fetișcane în deplinătatea puterilor, care își vindeau păsăricile și limbile și își trăiau cea mai frumoasă parte a vieții într-o fulgerare, martore la felul în care străzile pe care stăteau traversau în perioada cîtorva ani grăbiți scurtele lor perioade de grandoare și de depreciere a propriei valori. Acum zona e populată cu femei disperate, mult mai puțin numeroase, care au parte de niște vieți mult mai scurte și mai grele, eroine ale subzistenței în slujba heroinei atotstăpînitoare peste curve, deși lumea lor n-a pierit încă. Însă nici măcar acești tăciuni aproape stinși nu sînt vizibili pentru Ben, care mătură cu privirea toată șoseaua, de pe partea stîngă pînă pe partea dreaptă. Destins, scrutător și deplasîndu-se aproape constant cu treizeci de kilometri pe oră, Ben împreună cu mașina lui alunecă pe sub semaforul verde de la intersecția

dintre Western şi Sunset şi se insinuează direct în inima Hollywoodului.

Mîna lui stîngă se odihneşte pe partea de sus a volanului, iar cel de-al treilea deget de la mînă îi este învelit de o verighetă de nuntă din aur. Văduvită de semnificaţia sa originală, ea a rămas doar o relicvă tangibilă a unei căsnicii de mult apuse. Cu doi ani în urmă Ben şi-o dăduse jos, căci pînă la urmă reuşise să convingă o tînără care încă mai voia să creadă în el că nu însemna nimic pentru nimeni, cu atît mai puţin pentru ea şi în nici un caz pentru el însuşi. S-au despărţit fără ranchiună – ea plină de regrete, el plin de alcool. Pasiunea lui din acea vreme pentru băutul şi amantlîcul nevinovat s-a diminuat repede, pe măsură ce lucrurile au intrat iarăşi în spirala descendentă cu care Ben se obişnuise deja – de fapt au intrat în vrie neîntîrziat şi fără să-l surprindă în nici un fel. Ben nu reuşise să înţeleagă niciodată unde era cauza şi unde era efectul – alcoolismul lui stimulase resentimentele ei, iar resentimentele ei îi agravaseră alcoolismul. Dacă putea să aleagă, Ben prefera să sugă votcă decît să se gîndească la asta, la ea. Acum vreo lună, cînd oroarea neţărmurită faţă de situaţia lui şi de intenţiile proaspăt descoperite începuseră să-l fascineze, Ben se apucase să poarte din nou verigheta. Acum, cît timp degetul lui sălta inconştient în sus şi-n jos, ea păcănea uşor pe volan, iar maşina continua să alunece pe Sunset Boulevard. Wilton, Van Ness, Bronson, Tamarind – şi căutarea tot nu dădea roade. Nu se mai găseau mere la ofertă.

Ben reperează o fată care părea să tragă cu ochiul de după un colţ, dar, cînd trage maşina la

bordură, încetinește și, aplecîndu-se pe geamul pasagerului, îi face semn cu mîna, tînăra o șterge. Bărbatul a ajuns la Gower și se hotărăște să oprească la unul dintre bărulețele mai vulgare din zonă, unul în care a băut odată și John Steinbeck – sau cel puțin așa a citit Ben. Intră exact la timp pentru a apuca ultima comandă. Ora avansată îl ia prin surprindere – lucru foarte neobișnuit – și doar conștiința faptului că are acasă suficiente provizii pentru la noapte reușește să-l liniștească. Inconvenientele necesității de a fi atent la ceas sporesc în mod constant, odată cu diminuarea echivalentă a tendinței sau chiar a capacității sale de a face așa ceva. Probabil că e prea tîrziu să obțină o întîlnire amoroasă pe Sunset, dar, cum e hotărît să-și continue căutarea, Ben îl convinge pe barman să-i toarne două pahare de votcă cu gheață, pe care le golește automat. Pleacă din bar exact cînd înăuntru se aprind luminile și se întoarce la mașină. În vreme ce alcoolul proaspăt înghițit îi pătrunde în sînge, Ben și formele sale întunecate se strecoară iar în traficul permanent aglomerat de aici. Înspre Vine, Morningside, Cahuenga, prin High-land, după aceea Hollywood High-land, pînă în La Brea. Abia cînd ajunge la colțul dintre Sunset și Sierra Bonita, o vede pe fata pentru care ar plăti ca s-o fută. E o tînără hispanică, iar Ben apreciază combinația de bun-simț dintre aspectul ei fizic și strada pe care s-a hotărît să facă trotuarul.

Trage mașina lîngă bordură și zice:

— Bună seara.

Înainte să-i întîlnească privirea, tînăra se uită cu grijă în susul și-n josul străzii. Mulțumită că

nu îi urmărește nimeni, se apropie de mașină și, sprijinindu-și mîinile de genunchi, se apleacă la geamul mașinii.

— Ai chef d-o întîlnire? Ai chef d-o întîlnire cu mine? întreabă ea.

Ochii ei nu încetează să se miște. Se uită la Ben, apoi în stînga ei, după aceea în poala bărbatului, pe partea cealaltă a străzii, la picioarele bărbatului... Pare să digere tot ce îi cade sub priviri dintr-o singură aruncătură de ochi, așa că atunci cînd se uită din nou nu o face pentru că vrea să vadă mai mult, ci pentru că vrea să vadă același lucru *acum*, să vadă dacă nu cumva informațiile ei originare trebuie să fie actualizate.

Ben știe că tînăra știe că el nu-i polițai și bărbatul e întrucîtva amuzat de atitudinea ei agresivă: ca un șobolan prins în capcană care se lasă iar și iar prins. Fiind dispus să își asume riscurile penale și, cu puțin noroc, s-o mai liniștească pe tînără, bărbatul își dă pe față cîteva din atuuri.

— Îți dau o sută de dolari pentru exact patruzeci și cinci de minute, zice el. Tu faci rost de cameră.

După aceea, fiindcă n-a putut rezista niciodată poeziei completitudinii, îi arată și banii, reușind astfel fie să o ispitească să-și dea acceptul, fie să strîngă lațul în jurul propriului său gît.

Ochii tinerei înhață banii, după care îi lasă.

— Camera face douăzeci de parai. Tu o plătești, zice ea – nu pentru că n-ar plăti-o și ea, ci pentru că se gîndește că o s-o facă el.

În mod normal oferta l-ar determina s-o șteargă. A făcut o propunere bună și cinstită, iar acum e tras în piept.

— În regulă, zice el, nu pentru că ar fi în regulă, ci pentru că simte brusc că o capitulare s-ar potrivi aici foarte bine cu imaginea de ansamblu.

Motelul e exact vizavi. Ben urmează să parcheze pe o stradă laterală, după care o s-o întîlnească pe fată în fața recepției. Dar, în clipa cînd iese din mașină și se ridică în picioare, e lovit de un val de alcool instalat zdravăn în trupul lui așezat. Votca cu gheață te bagă-n ceață. Cînd ajunge la tîrfa lui, e mult mai beat decît i-ar fi plăcut să fie și prea beat ca să-și dea seama de asta: nu se mai poate controla cum trebuie exact atunci cînd are mai multă nevoie de așa ceva.

* * *

Se trezește pe podeaua propriului său apartament, imediat în dosul ușii, la cincisprezece kilometri și șase ore distanță de ultima sa amintire. Sare în picioare și se caută de portofel. E la el în buzunar și încă mai conține cele patruzeci și patru de bancnote de o sută de dolari pe care le-a îndesat înăuntru cînd stătea la bar. Rămîne în patru labe și fixează podeaua cu privirea, ca și cum ar citi acolo ce urmează să facă. Izbutește să se ridice în picioare și deschide ușa. În mod miraculos – dar nu surprinzător –, mașina îi e parcată frumos pe stradă. Era prea mult, totuși o distanță prea mare de mers cu mașina în stare de inconștiență. Speră din tot sufletul să nu fi lovit pe cineva în drumul spre casă, dar e destul de sigur că, dacă ar fi făcut-o, amintirea ar fi năvălit deja

peste el, însoțită de un acces febril de greață și o rememorare spectaculoasă. Căutînd o confirmare suplimentară, Ben coboară împleticindu-se pînă la mașină. Nu are nici un fel de zgîrieturi, așa că bărbatul se relaxează. Se duce înapoi în casă și își mai pune un pahar, așezîndu-se și încercînd să reconstruiască cele întîmplate cu prostituata.

Cum stă la masa din bucătărie, dînd pe gît ezitant niște votcă și ce-o mai fi prin frigider, în capul lui năvălesc și apoi dispar amintiri fragmentare despre noaptea în curs. Seamănă cu niște diapozitive prezentate în casa unui străin, ce se schimbă permanent, fără nici un fel de respect pentru cronologie, ca și cum cutia cu imagini ar fi fost scăpată pe jos și apoi reasamblată în grabă cu doar cîteva clipe înaintea prezentării. Ben se simte întotdeauna extrem de inconfortabil din pricina acestor goluri de participare palpabilă la propria lui viață, iar faptul că ele cresc nu doar în intensitate, ci și în frecvență îl face să-și dorească să fie anonim. Se gîndește doar la Las Vegas, cu siguranță e vremea să se ducă acolo, și asta fără să considere că așa ceva ar însemna un pas înapoi. Iar azi n-o să se simtă cum trebuie dacă n-o să reușească să stabilească în linii mari ce-a făcut în noaptea care a trecut. Odinioară îl suna pe cel cu care stătuse la băut, oricine ar fi fost acela, și îl întreba sau chiar culegea unele indicii de la nevastă-sa – pentru că pe atunci era de multe ori acasă, în fața televizorului, cînd i se rupea filmul. Acum este și a fost singur, așa că trebuie să se străduiască să-și aducă aminte ce poate. Gheața clincăni în paharul gol. Afară se auzeau zgomotele dimineții.

Îi răsare în minte o imagine cu el ţopăind peste gunoaie – de presupus că în spatele unui hotel. Nu are nici o amintire despre interiorul camerei de motel. Urmărindu-şi gîndul anterior, îşi aduce aminte că fata a luat de la el banii pentru cameră şi s-a dus la recepţie singură. Cînd s-a întors, i-a oferit un soi de explicaţie vagă şi l-a condus în spatele clădirii. Din cîte se pare, starea lui nu a trecut neobservată de tînără: probabil că a păstrat banii pentru cameră, fiindcă buzunarul lui e gol. De fapt, după ce tipa s-a uitat la el cum se scotoceşte după cei douăzeci de dolari pentru cameră, s-ar putea să-i fi luat şi restul banilor din buzunarul din faţă şi să fi crezut că l-a curăţat de tot ce avea. Iată de ce s-ar putea ca portofelul să-i fi rămas intact.

Îi mai apare şi imaginea lui rezemîndu-se de ceva murdar, de oţel, în vreme ce fata stă în genunchi cu penisul lui în gură. Dar nu-şi aduce aminte să fi ejaculat şi nici măcar dacă a avut vreo erecţie.

Îi răsare în minte şi imaginea fetei îmbrăţişîndu-l şi sărutîndu-l pe gît. Ben a încercat s-o sărute pe gură şi ea s-a ferit repede. S-a aplecat să-i sărute mîna şi s-a apucat să-i sugă degetele. În timp ce îi mîngîia penisul, continua să-i sugă degetele de la mînă.

Îşi aduce aminte cum fata l-a tras de mînă cînd au traversat strada. Ea i-a închis şi portiera maşinii. Ben a văzut-o în oglindă cum a traversat strada înapoi, de unde veniseră.

Îşi aduce aminte de senzaţia că a condus la nesfîrşit, de un magazin de băuturi alcoolice

închis, de faptul că era în Inglewood și nu știa cum să ajungă acasă.

Ei, nu-i chiar așa de rău cum am crezut, se gîndește Ben. Îmi amintesc o grămadă de lucruri. Își mai toarnă un pahar și, simțindu-se într-o dispoziție mai optimistă, hotărăște să facă puțină curățenie și să se ducă să bea cîteva pahare la barul de pe strada lui. Acolo o să se poată gîndi serios la Las Vegas: cînd să plece, ce să facă cu toate lucrurile lui... De fapt deja știe ce-o să facă cu lucrurile lui. Mai trebuie doar să lucreze puțin la amănunte.

În timp ce se spală pe mîini, își dă seama că i-a dispărut verigheta de pe deget. Se oprește și se uită la el însuși în oglindă, confirmîndu-și în minte că ar fi trebuit s-o aibă acolo. Așa e, noaptea trecută a purtat-o și nu-și aduce aminte s-o fi dat jos. În timp ce logica încheie ceea ce mintea lui nu reușește decît să înceapă, în fața ochilor i se desfășoară filmul a ceea ce trebuie să se fi întîmplat. Pe buze îi răsare cuvîntul *curvă*, dar Ben se abține de la fonațiune. La urma urmei tipa și-a făcut doar meseria.

Pentru moment norul perpetuu de alcool se subțiază sau poate că e vorba doar de instinctul lui de supraviețuire, care zvîcnește dincolo de el. Oricum ar fi, înainte de a o porni către cel mai apropiat bar, Ben este izbit de descoperirea că n-a mîncat de foarte multă vreme și că n-a mîncat nimic consistent de și mai mult timp. Cu toate că nu îi e foame și că pînă și gîndul la o mîncare solidă îi provoacă în măruntaie o stare clară și persistentă de greață, știe că trebuie să facă un efort, trebuie să încerce să mănînce ceva. Așa că o

porni în căutarea hranei, dacă nu din alt motiv, măcar pentru ca să-şi extindă temeliile băutului, ca să îşi susţină inima, cea care pompează sîngele ce transportă alcoolul la creier.

Frigiderul îşi opreşte pe neaşteptate huruitul motorului chiar cînd Ben îi deschide uşa şi, abia trezit după un somn îndelung, lansează spre obrazul bărbatului o ceaţă albă şi urît mirositoare. Ben îi trece în revistă interiorul, pentru a vedea ce opţiuni are. Fiind nefolosit, frigiderul rămăsese curat şi aranjat. Cum nu era genul de om care să lase lucrurile să se strice – alte lucruri – îşi ferise frigiderul de brînzeturi mucegăite, de lapte stricat şi de obişnuita varietate de obiecte neidentificate şi muribunde pe care le găseşti de obicei în frigiderele supraîncărcate ale familiilor vesele şi sănătoase. Al lui nu conţinea decît un fragment dintr-un baton de ciocolată, un cartof copt, dar nu şi mîncat, pe care Ben îl aruncă la gunoi, un tub de margarină, o tavă pentru cuburi de gheaţă plină cu apă, pe care o amplasează înapoi în congelator, cîteva sticle de cocteiluri şi apă minerală răsuflate, o punguţă de cafea şi un ardei gras cumpărat săptămîna trecută, iar acum ajuns în ultimele faze ale comestibilităţii lui. Fiind tentat să înghită ceva verde, se decide asupra ardeiului şi, după ce ia o gură de votcă, să-şi facă puţin curaj, îl taie în patru. Se debarasează de bucăţile scofîlcite ale legumei şi rămîne cu două secţiuni, care zac singuratice pe mijlocul farfuriei. Cînd muşcă jumătate din una dintre bucăţi şi începe să mestece, fruntea i se umple de broboane de sudoare. Înghite mărunta cantitate cărnoasă şi aşteaptă, timp în care, ca să-şi abată

atenția, se uită la o pisică foarte jigărită, cu mulți ani la bord, care traversează strada în goană. În stomacul lui revoltat începe un protest. Cu un reflex vechi, Ben se îndepărtează de masă și se apleacă ușor în față. E hotărît să nu renunțe la bucățica asta de mîncare cîștigată cu greu, așa că se înțepenește în scaun și expiră ușor aerul pe gură – un truc pe care l-a mai folosit în trecut cu succes pentru a scăpa de greață în public. Cuprins de dureri și alb la față, stă pe scaunul lui din bucătărie și se luptă pentru o cauză nobilă, reușind să păstreze înăuntru îmbucătura de ardei gras pînă cînd criza e depășită. După aceea, plin de speranță, revigorat, mîndru de victoria lui și cumva îndestulat, împinge la o parte restul de hrană și iese vesel pe ușă.

Ajunge la bar și se instalează în poziția lui obișnuită, pe scaunul din fața tejghelei, unde începe să lucreze la amănuntele planului său de mutare în Las Vegas. De vreme ce a ajuns la concluzia că această călătorie e inevitabilă, nu vede nici un motiv pentru a o mai amîna. Cînd o să ajungă în Vegas, prima lui acțiune o să fie... prima lui acțiune o să fie să bea un pahar, după care o să se ducă să-și amaneteze ceasul. Timpul o să însemne bani. Dacă are noroc, n-o să mai știe niciodată cît e ceasul. Dacă o să vrea să bea un pahar, n-o să trebuiască să facă altceva decît să iasă în oraș și să-și cumpere – oricînd, oriunde. Barmanul îi trîntește zdravăn paharul de votcă pe tejghea, culege cîteva bancnote din teancul micuț din fața lui Ben și în tot acest timp clatină din cap în tăcere, dezaprobator.

— Cînd termin cu ăsta, mă gîndesc să iau un gin tonic. Un gin tonic Bombay, zice Ben, doar ca să-l tachineze puţin.

Barmanul nu se mai rabdă să tacă din gură şi îl apostrofează:

— Ar trebui să comanzi cafea! Stai tot timpul aici, înăuntru! Ai idee cît e ora? Eşti tînăr. Nu-i treaba mea, dar, dacă ai putea să vezi ce văd eu, nu ţi-ai bate joc aşa de tine.

Ben e impresionat. Poate că, fără să vrea, a dovedit cruzime faţă de făptura umană din faţa lui silind-o să facă parte din Teatrul Personal de Tragedie al lui Ben. Dar ce s-a întîmplat aici? Omul ăsta e barman. Ben e un beţivan. Care-i problema? Grea povară: tipul încearcă să etaleze un strop de compasiune nestăpînită, un pic de grijă dezinteresată. Dacă ar insista mai tare, Ben ar fi în stare să izbucnească în plîns, aşa că se hotărăşte să ardă scurt puntea dintre ei.

— Înţeleg ce spui şi de ce o spui, îi zice el barmanului. Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi şi crede-mă că nu intenţionez să te fac să te simţi stînjenit. Serveşte-mă azi şi-ţi promit că n-o să mai intru niciodată aici. Dacă o fac, poţi să mă dai afară din local.

— Sigur, sigur! Numa' că pot să te dau afară şi acum dacă vreau. Aşa că nu mă fute pe mine la cap! Mă doare-n cur de ce faci!

Barmanul ia o sticlă de gin, umple un pahar şi îl trînteşte nervos în faţa lui Ben.

— Din partea casei, fiule, zice el şi bate de două ori în tejghea cu încheieturile degetelor.

Ben se întoarce cu spatele la bar şi, stînd aşezat, se uită prin sală. E scuturat de cineva, care îl

trage de mînecă. Cînd se întoarce, descoperă chipul unui bărbat de vîrstă mijlocie, pe care l-a văzut mormăind ceva de unul singur pe stradă şi, uneori, în bar. Individul scoate zgomote adresate lui Ben. Sunetele sînt ininteligibile şi aduc cu un fel de fornăituri şi mîrîieli, căci coardele vocale îi sînt atinse doar în mod sporadic. Închipuindu-şi că e vorba de un sprijin vizual, trimis de barman, Ben dă din cap, mulţumindu-i sarcastic bărbatului care, ce-i drept, chiar îl urmăreşte cu privirea de la capătul îndepărtat al barului, şi îi oferă o bancnotă de cinci dolari insului handicapat, iar acesta se îndepărtează cu paşi tîrşîiţi, strîngînd banii în pumn. Scena îl întristează pe Ben, aşa cum i se întîmplă la orice contact cu persoane lovite de soartă, victime ale vieţii. Cînd se ridică şi dă să plece, simte starea cunoscută de greaţă şi i se taie răsuflarea. Zilele astea inima îi bate extrem de repede, iar el nu mai e în stare să-i ofere nici un fel de combustibil adecvat. Îşi dă deja seama că trupul lui nu va rezista mai mult decît mintea, dar ce s-ar întîmpla dacă ar rezista? Ar fi ceva cu adevărat îngrozitor, se gîndeşte el, se gîndesc toţi.

Ben se duce direct la magazinul de băuturi să-şi refacă rezerva de acasă, de data asta cu gin: un alt capitol, un alt început, un alt om. Îşi mai cumpără şi un sul de saci de gunoi menajer mari, o cutie cu cărbuni de mangal, iar apoi îl convinge pe vînzătorul indecis să renunţe la cît mai multe lăzi goale de băuturi, cît de multe putea duce Ben acasă cu el. Combină apoi cutiile cît mai eficient, vîrîndu-le una într-alta, şi, după ce îşi pune cumpărăturile în cutia de la suprafaţă, descoperă că

s-a pricopsit cu un bagaj destul de compact. Nici n-o să trebuiască să se ducă acasă după maşină – îşi putea duce în braţe pînă acolo trusa de mutat.

Mai întîi se ocupă de obiectele generice, obiectele care, atunci cînd sînt împrăştiate, nu poartă cu ele prin lume vreo imagine despre el sau viaţa lui. Verifică metodic fiecare carte de pe raft, căutînd indicii despre proprietarul ei: un nume scris de mînă – *Dacă aţi găsit cartea, înapoiaţi-i-o lui...* – o însemnare făcută cu pixul – *Cu drag, lui Ben, căruia i-a plăcut întotdeauna Flok...ner* – sau o listă de cumpărături, un bileţel uitat de nevastă-sa – *grepfrut, un bax de bere sau două la reducere + ? OK? sună-mă B.* Astfel de detalii, atunci cînd sînt descoperite, sînt îndepărtate, iar cărţile sînt puse frumos într-o cutie. Tigăile, lămpile de birou, hainele vechi, lucrurile ce se pot folosi, dar nu au prea mare valoare, sînt puse în cutii laolaltă cu cărţile. Cutiile încep să se împuţineze şi să fie înlocuite de plase. Accesorii de birou, scule, un telefon, un aspirator, un televizor vechi... aşa cum a făcut grinciul cînd a furat Crăciunul[1], Ben înghesuie grămada sa de avuţii în saci de gunoi din plastic, mari şi solizi, după care îndeasă sacii în maşină. Drum după drum,

1. Grinciul este un personaj antropomorf răutăcios şi invidios, care le fură oamenilor Crăciunul pentru a-i lipsi de bucuria sărbătorii. A fost imaginat de dr Seuss (Theodor Seuss Geisel, 1904-1991), un faimos autor de cărţi pentru copii din Statele Unite, în volumul *How the Grinch Stole Christmas* (*Cum a furat grinciul Crăciunul*).

oră după oră, reușește încetul cu încetul să-și livreze fostele posesiuni unor organizații caritabile din apropiere. Goodwill ia cîte ceva, un centru de recuperare din Venice primește ustensilele de bucătărie și televizorul, bărbații care vagabondează pe chei sînt cadorisiți cu haine și conserve cu mîncare, pe care să le adauge la cărucioarele lor deja supraîncărcate, luate de la vreun supermarket, o cunoștință cu care se întîlnește pe stradă se alege cu o combină muzicală și o explicație grăbită, cum că Ben pleacă în graba mare din oraș, fiindcă îl așteaptă o slujbă nouă în Denver. Ben trudește pînă se înserează, cu sticla la îndemînă, înviorat de propria lui destoinicie. Lasă saci de plastic în fața porților de la așezămintele de caritate închise. Un puști din vecini doarme și habar n-are că de-acum este proprietarul unei biciclete franțuzești puțin folosite, cu zece viteze, proaspăt vopsită, care stă acum pe veranda din spate, cu un bilețel atașat de ea. Ben muncește fără încetare, cuprins de un avînt de nestăvilit, dar, în egală măsură, și de grijă, fiindcă nu poate suporta să vadă gunoaie și cu atît mai puțin să le producă el însuși. În plus, asta slujește bine și scopului său. Odată separate de el și unele de altele, lucrurile ce i-au aparținut n-or să mai ascundă în ele nici o poveste. Sînt reduse la elemente de bază, blocuri de construcție ale unei existențe americane moderne. De vreme ce nu mai sînt părți însumate într-un întreg, nu mai au nici o semnificație colectivă, reprezentînd doar urma ștersăturii de pe fila vieții sale.

Energia îl întovărășește, merge alături de el, puternică și constantă. Cristalizarea intenției îi

stîrnește lui Ben un fior mohorît. Ca o femeie care rupe o logodnă, înapoind inelul dăruit, activitatea lui de acum, treaba asta care trebuie făcută, strînge laolaltă pe lîngă Ben toate tribulațiile lui recente. Mișcarea, absentă atît de multă vreme și cu atît mai înviorătoare acum, mișcarea ce-l duce spre viitorul său personal – asta produce Ben acum. Goana este tangibilă și are o asemenea intensitate, încît împiedică orice fel de socoteli teoretice despre înainte și înapoi, despre încolo și încoace, despre maturizare și moarte. Astfel de termeni nu își au locul în momentul de față și, s-ar putea spune, în nici un moment. Ca să fim sinceri, tapiseria pe care o deșiră el acum n-a avut niciodată cu adevărat o poveste. A fost dintotdeauna nonfiguративă și a fost țesută involuntar.

Beat turtă, dar bine alimentat de hotărîrea luată, Ben revine la sarcina mult mai migăloasă de eliminare a obiectelor extrem de personale. Face un focșor pe grătarul din curtea casei. În foc zboară amatoricești lucrări de artă create de el: fotografiile, o bucată de lemn de pin sculptată, o acuarelă pictată peste un poem de dragoste dedicat soției lui, o povestire pe care a scris-o. În foc zboară și sertarul lui cu hîrțoage: fișele medicale, formularele de la Fisc, chitanțele de la atelierul auto, garanțiile, certificatul de naștere și cel de căsătorie. În el zboară și albumul de familie: pozele la minut făcute la petreceri, cărțile poștale expediate din Hawaii, benzile de poze cu aspect de stîlp totemic, făcute la cabinele foto automate și aduse acasă de la tîrgurile populare și parcurile de distracții. Scotocește prin resturile și cenușa adunate în foc, după care, folosind bricheta pentru

cărbuni, într-un efort menit nu atît să distrugă în sine, cît să nimicească și să facă praf orice ar fi valoros acolo, aruncă în foc lucrurile pe care nu are de gînd să le păstreze, dar n-ar vrea nici să le dețină altcineva : aparatul lui de fotografiat, geaca lui de motociclist, hainele lăsate în casă de nevasta lui, un ceas de perete cumpărat la Paris, o cutie pentru trabucuri, din lemn de trandafir, făcută de tatăl lui Ben, un binoclu adus ca suvenir din al Doilea Război Mondial de către bunicul lui, hîrtiile sale cu monogramă, cadourile mult prea încărcate de semnificație ca să poată continua să trăiască și în lipsa lui, opere de artă pe care le-a cumpărat și pe care, în sfîrșit, poate să le dețină cu adevărat doar provocîndu-le distrugerea. Curăță încă o dată cenușa, apoi arde mai departe – un foc sincretic. Ben trudește, arde – pînă cînd își încheie misiunea, iar focul se stinge de la sine.

E dimineață. Ben îl sună pe proprietar: o să părăsească apartamentul la sfîrșitul lunii. A prins o slujbă tare în Denver. Îi pare rău că-l anunță așa de tîrziu, dar nu-i mai cere să-i înapoieze garanția depusă la început. Locul o să fie curat, dar ar fi vreo problemă dacă o să lase în locuință cîteva piese de mobilier? E convins că suma pe care o lasă o să acopere cu vîrf și îndesat cheltuielile pentru transportarea lor de-acolo. Îi e recunoscător pentru tot și îi dorește mult noroc și pe mai departe. Uite un lucru dus pînă la capăt.

Lăsînd la o parte patul și alte cîteva mobile mai grele, tot ce se mai adună, tot ce-i al lui, tot ce-a mai rămas încape fără probleme într-o valiză. Ben se uită în jurul lui. Trece în revistă întreg apartamentul. Și-a făcut treaba foarte bine. Ce

noroc că tot ce-a trebuit să fac atît de bine aici a fost să desfac, se gîndeşte el. Şi, într-adevăr, Ben continuă să fie un arhitect neobosit al propriei sale desfaceri în bucăţi.

După ce trage un pui de somn, se hotărăşte să ia un prînz întîrziat cu gin şi un măr, combinaţie care pare să alunece pe gît mai uşor decît au făcut-o votca şi ardeiul gras. Izbuteşte să mănînce ambele jumătăţi ale mărului. Deşi de-acum înainte nu mai are nici un motiv să rămînă în Los Angeles – i-a părăsit de multă vreme pe toţi prietenii pe care îi va fi avut aici –, este încă ezitant, aproape timorat la gîndul plecării spre Las Vegas. S-ar putea să fie pur şi simplu din cauză că ştie că un drum de cinci ore cu maşina, care odinioară nu însemna pentru el decît o navetă puţin mai lungă, în starea lui actuală s-ar putea să devină o povară, dacă nu chiar un blestem. Dar mai degrabă Ben e cuprins de o stare de şovăială neconştientizată, de o spaimă iraţională născută din conştiinţa faptului că excursia lui va fi una fără întoarcere şi că, indiferent dacă va reuşi să evite călătoria finală, n-o să poată ocoli destinaţia finală. Numai că de fapt el a pornit deja de ceva vreme în acea călătorie, iar faptul că se duce în Las Vegas nu reprezintă decît paie aruncate pe un foc care arde cu îndîrjire chiar şi acum. O să plece în curînd. Vrea s-o facă. Dar, oricum, în seara asta e aici, aşa că face curat şi o porneşte prin baruri. Se simte dispus să plătească pînă în patru sau cinci dolari pentru fiecare comandă, aşa că îşi pune costumul. Nimic nu i se pare mai distractiv decît barurile din restaurantele de un rafinament ostentativ şi cu preţuri exorbitante. Cum e un alcoolic singuratic,

în ciuda faptului că e îmbrăcat elegant şi odinioară a arătat bine, o să-i facă pe angajaţii prost-crescuţi să se simtă prost şi-o să le nedumerească pe tinerele în permanentă căutare de cocaină şi maşini Porsche.

Aşa se face că nimereşte la un astfel de local din Malibu. După un drum lejer cu maşina pe coastă, se simte pregătit pentru aşa ceva – pentru ultima lui noapte în L.A. N-a mai fost niciodată aici, iar barmanul îmbrăcat în smoching alb nu l-a mai văzut în viaţa lui. Se simte mulţumit că poate să stea şi să bea la adăpostul anonimatului. Iată ceva ce-o să-l facă să se simtă bine în Vegas. Pe vremuri îşi cultiva cu grijă poziţia sa printre cei *de-ai casei* în toate barurile de pe întinsul Los Angeles-ului. Ieşea în oraş şi se ducea anume la baruri pe la care nu mai trecuse de mult, pur şi simplu ca să-şi reconfirme legătura strînsă cu locul. Îi făcea plăcere să fie strigat pe nume şi să i se anticipeze – sau cel puţin să i se presupună – comenzile la băutură. Însă în locurile respective e cunoscut acum drept un beţiv demn de milă. Iar Ben trebuie să suporte o asemenea etichetă ca pe o parte componentă a notei sale de plată, cum s-a întîmplat în barul acela din Venice. Indivizii nici nu mai vor să-l vadă. Dau ochii peste cap cînd apare. Clatină din cap. Servirea lui a devenit o chestiune de morală pentru barmanii care odinioară îi turnau fără reţinere alcool în pahar. *În contul meu!* exclamau ei şi se minunau de capacitatea lui de a da pe gît cantităţi enorme de băutură, fără să arate vreodată nici cel mai mic semn de beţie. A fost vedetă. Acum e un caz.

E începutul serii. Ben e încă prins de valul hotărîrii sale şi are mai mult decît suficientă energie interioară ca s-o dovedească. Încă nu i se clatină capul pe umeri. Nu dă impresia că s-ar lungi prea mult cu băutura din pahar. Prin urmare, dacă i se trece cu vederea starea de inflamaţie a obrajilor, Ben pare în regulă, ba chiar destul de epatant aşa cum stă la tejgheaua de marmură, arătînd ca un om care ştie ce face, care rezistă cu demnitate la o durere incomensurabilă. Imaginea de mai sus nu e ignorată de o femeie atrăgătoare, de peste treizeci de ani, care a intrat în bar singură şi s-a aşezat pe un scaun în partea opusă lui Ben. Femeia îl urmăreşte printr-o junglă de sticle vîrstate de crom, sperînd să-i prindă privirea. Cînd reuşeşte, îşi dă seama că ar putea să fie singura formă de comunicare cu el şi îi oferă un zîmbet plin de înţelesuri şi, cumva, profund.

E un zîmbet remarcabil, extrem de familiar, dar fără vreo urmă de profesionalism, iar Ben se miră de intensitatea lui. E un contact, o mostră de comunicare. Zîmbetul pe care i-l adresează femeia este o îmbrăţişare îndrăzneaţă. Pretinde un răspuns. E un pariu. Este o afirmare a umanităţii. Este un discurs compătimitor, care intenţionează să depăşească faptul că sînt acolo şi să sugereze unde ar putea să fie. Privirea aceea spune: *Ai putea să-mi salvezi viaţa şi ştiu că eu pot s-o salvez pe a ta.* Spune: *Ştiu că mă cunoşti şi eu te cunosc pe tine.* Este învăluită într-o disperare abisală şi totuşi rămîne plină de speranţă. Este o declaraţie de putere: tînjeşte, dar nu cere. Ben le înţelege pe toate şi totuşi îşi dă seama că e incapabil să răspundă. Blocat într-un cerc de inaccesibilitate

logică, se gîndeşte: nu sînt suficient de bun ca să fiu cu tine şi, pentru că n-o să fiu cu tine, nu sînt suficient de bun. Privirea lui lungă adoptă instantaneu o direcţie piezişă, undeva în jos. Tînăra, care nu şi-a primit deocamdată comanda, pleacă. A ieşit la iveală prea mult. Barmanul, cu paharul de băutură în mînă, o caută cu privirea prin încăpere. Ben îl cheamă şi îi explică faptul că fata, care-i o prietenă de-a lui, a trebuit să plece brusc. Ben îi plăteşte băutura.

Pus în faţa unei noi confirmări a incapacităţii sale de a întreprinde o acţiune, de a avea o valoare, o ia mohorît în jos. Un înger din acest *oraş al...* a venit să-l vadă în ultima noapte pe care el şi-o petrece în oraşul ei, iar tot ce-a fost el în stare să facă a fost să se uite în pahar. S-a cam ales praful de această aventură de seară, pentru că tocmai i s-a oferit marele premiu, iar el l-a refuzat. Acceptînd aşa ceva, ce anume ar trebui el să urmărească? Se îndoieşte chiar şi de faptul că o bîrfă vioaie cu Camus, o discuţie sprinţară pe teme existenţialiste, l-ar putea însufleţi destul ca să suporte exact absurditatea de acum.

După ce abia s-a pus pe picioare cum trebuie, Ben se pune iar cu sălbăticie pe băut, comandînd şi iar comandînd, într-un ritm febril, astfel încît ajunge să bea o cantitate neobişnuit de mare chiar şi pentru el. Îşi dă seama că a plătit rînduri de băuturi pentru nişte cunoştinţe vagi de la bar, care le-au dat pe gît repede şi au plecat apoi să ia cina ori s-au mutat pe un alt scaun, cu toate că nici unul dintre ei nu ştie sigur ce are Ben de i-a speriat aşa. În ciuda a tot ce consumă, el se menţine într-o stare de spirit pozitivă şi nu devine

nesuferit pe față. Seara asta e seara cardului și vrea ca toată lumea să se bucure de avuția lui. Va aduce discret întreg L.A.-ul sub influența alcoolului. Asta va fi petrecerea lui de rămas-bun. Cînd simte că oamenii îi remarcă atitudinea în cîte un bar, pur și simplu semnează chitanța și se pornește cu mașina pe șosea spre un altul. Se gîndește amuzat că așa s-ar putea să-i și descopere în cele din urmă cadavrul – după șirul de plăți cu cardul American Express, care să-i ducă direct la cea din urmă sticlă de bourbon servită în camera de hotel și încleștată într-un pumn țeapăn, celălalt pumn fiind încleștat la fel de țeapăn pe inimă. Neîndoielnic, îi va bîntui pe cei de la Amex chiar și după moarte, încărcînd compania cu cheltuielile suplimentare provocate de scoaterea trupului său putrezit din camera de hotel. Astă-seară mai are multe locuri unde trebuie să se oprească înainte de a pleca spre casă, iar casa este ultima oprire înainte de Vegas. Mîine își va părăsi cutia poștală și, cum pînă acum s-a dovedit extrem de meticulos cînd a fost vorba să-și plătească creditul, cei de la American Express n-or să miște nici un deget pentru vreo două luni neplătite. Iar el o să aibă o plăcuță agățată de degetul mare de la picior cu mult timp înainte ca primele scrisori generate automat pe calculator să înceapă să sosească la ultima sa adresă cunoscută. Bar după bar, încăperi care se scurg una într-alta și pînă la urmă totul se transformă în nisip, iar el pierde contactul cu realitatea și alunecă în beznă.

* * *

Se trezește pe o podea tare și rece. E ud. Ochii lui nu văd decît alb. Pe măsură ce își recapătă cunoștința – într-o măsură mai mare sau mai mică –, înțelege că e pe podeaua unei toalete publice, cu capul într-un pisoar. Pe podea e nisip și, cînd se uită în jur, Ben își dă seama că e una dintre toaletele publice de pe plajă. Foarte frumos. Cînd se ridică în fund, își dă seama că e întreg, nebătut și nejefuit. Oricum, banii lui cei mulți sînt acasă. Se ridică, înțepenit. Își clătește gura și își dă cu apă pe față. Afară soarele abia ridicat pe cer îi scoate la iveală mașina, singură într-o parcare aflată la cîteva sute de metri. Cheile îi sînt în buzunar, laolaltă cu un teanc de chitanțe albastre, de la American Express. E uimit cînd își dă seama cît de bine suportă situația. Acum un an, dacă s-ar fi trezit că a dormit într-un pisoar, probabil că s-ar fi sinucis pe loc: moarte prin grosolănie. În schimb, acum se întoarce în toaletă și se curăță cît poate mai bine. Recunoaște un restaurant de pe șosea. Așadar, se află un pic la sud de Malibu.

Se duce pînă la mașină și o pornește pe autostradă de-a lungul coastei. Are de gînd să se îndrepte spre casă, să facă un duș, să se odihnească și să-și ia lucrurile, după care va pleca spre Las Vegas. Își propune să rețină să sune dinainte și să-și închirieze o cameră, fiindcă n-are nici o îndoială că o să-i trebuiască una imediat ce intră în oraș. Un pat, nu un pisoar, se gîndește el. Trebuie să termin cu asemenea chestii înainte ca lucrurile să se înrăutățească... să se înrăutățească? Mai întîi trebuie să bea ceva. E devreme, așa că,

gîndindu-se cum deocamdată o să fie nevoit să se descurce cu un bax cu șase cutii de bere, se uită după un magazin. Dar, din cîte se pare, norocul nu l-a lăsat nici acum : vede un restaurant veritabil, cu licență pentru vînzarea tuturor băuturilor alcoolice, care servește micul dejun. Pe tăbliță de afară scrie *Meniu special : Părul rechinului. Două ouă, două bucăți de șuncă, două felii de pîine prăjită și două Mary, Screwdriver sau Greyhound*[1] *– la alegere*. Ben se gîndește : sîngeroasele Mary, șurubelnițe sau ogari cenușii – un mic dejun de stîrv. Trage mașina în parcarea localului.

— Bună. Ați avut ocazia să vă uitați prin meniu? îi spune o tînără agitată, cu părul strîns în coadă de cal și cu un pix gata pregătit.

Ben se așază în curtea interioară, la soare, iar chelnerița ignoră faptul că bărbatul este în cel mai bun caz neîngrijit.

El o invidiază pe tînără pentru viața ei aparent fericită, pentru disponibilitatea ei de a nu lua la cunoștință starea lui jalnică. Continuă să adulmece cîte un damf de urină, care vine – presupune Ben – de la propriul său obraz și speră ca fata să nu observe, dar – iarăși – nu e chiar atît de rușinat pe cît ar trebui să fie. Poate că așa începe mintea s-o ia razna. Un semnal de avertisment timpuriu al unei afecțiuni mentale : subiectul acceptă cu seninătate mirosul de pișat pe propriul său obraz.

---

1. Trei cocteiluri pe bază de votcă : cu suc de roșii (*Bloody Mary*, „Mary cea sîngeroasă"), cu suc de portocale (*Screwdriver*, „Șurubelnița") sau cu suc de grepfrut (*Greyhound*, „Ogarul cenușiu").

— Bună dimineaţa, zice el. Aş vrea o bucată de pîine albă uscată şi două ginuri tonice Bombay duble, vă rog.

Aşteaptă să vadă reacţia fetei. Înăuntrul lui simte cum teama îşi înalţă capul ei urîcios. Ştie că e încărcat în continuare la greu după noaptea trecută, dar, oricum ar fi, e timpul să mai bea. Acum.

— Asta e tot? întreabă fata după ce-a scris comanda.

Fapt surprinzător, nu e deloc surprinsă. Poate că nu e chiar atît de tînără pe cît pare.

— Asta e tot deocamdată, îi răspunde Ben. A, acceptaţi carduri American Express, nu?

— Da, domnule, sigur că acceptăm.

Din cine ştie ce motiv, tînăra radiază cînd transmite informaţia.

— Dar avem o comandă minimă de zece dolari.

— Nici o problemă, zice el în timp ce urina îi asaltează nările. Puteţi să-mi arătaţi unde e toaleta? Am avut un mic accident.

Fata culege meniul.

— Chiar acolo, îi spune ea, arătîndu-i cu degetul.

Ben se ridică şi păşeşte cu dificultate. Parfumul puternic venit dinspre aparatul de cafea ajunge pînă la el şi înlocuieşte pentru moment mirosurile urîte ale nopţii. Aude un ţipăt de pescăruş. Simte briza răcoroasă a oceanului. Deja îi e dor de Los Angeles, de tot locul ăla afurisit.

Prima senzație pe care o simte e Patul îi e îmbibat cu sudoare – stoarsă din cearșafuri –, iar în

una de sete. Apoi se simte udă. atît de multă încît ar putea fi timpul nopții s-a făcut frig și

teribil de inconfortabil. E transpirația ei și, deși urăște senzația pe care i-o dă, înstrăinată de ea, pe propria-i piele, rămîne acolo unde e, se holbează la tavan și se întreabă moale de ce n-o mai deranjează crăpăturile din tencuială. Al, vechiul și noul ei iubit, ocupă locul de lîngă ea. El încă mai doarme, iar expresia de pe chipul lui e una cu aplomb de usturoi. Are ochii înfundați în orbite, ca și cum s-ar fi retras după ce-ar fi fost martorii multor kilometri de drum. Ochii Serei nu se mișcă. Gura îi e uscată și deschisă. Patul e rece, ud și complet răvășit, iar femeia se întreabă dacă nu e timpul să se ridice din el. Ce-i drept, soarele s-a învechit de cînd stă pe cer.

Peste două ore, cînd se trezește, Al o vede întinsă lîngă el. Umezeala degajată de pat îi transmite mesajul cuvenit, iar el jubilează în taină la gîndul că încă mai poate să-i inspire atît de multă groază. Sigur pe victima lui, recunoaște acum în sinea sa că nu de mult a avut niște îndoieli în privința puterii sale asupra femeii. E limpede că ea continuă să existe: Sera rămîne proprietatea lui.

— Ți-am dus dorul, Sera. Ai fost singură, îi zice el, maestrul întrebării afirmative.

Ea clipește și întoarce capul spre el – două mișcări.

— Acum sînt mai bătrînă, Al.

— Dar tot în floare. De ce o casă așa meschină? De ce o viață așa meschină?

Bărbatul își strecoară mîna pe sub cearșaf și i-o vîră zdravăn între picioare. Mîna lui mare o cuprinde cu ușurință și nu întîlnește nici rezistență, nici acceptare.

— Ai fost singură.

Dintr-odată tencuiala crăpată din tavan capătă un înțeles. Sera chiar *a fost* singură. Vocea lui capătă un înțeles. Vocea asta venită de atît de departe din trecut – pe atunci era foarte tînără și foarte curată și nu fusese învinețită niciodată – capătă un înțeles și aproape că devine liniștitoare. Femeia simte foarte multe goluri de memorie, multe șiruri logice lipsă.

— Am fost OK, zice ea.

— Nu arăți ca și cum ai fi fost OK, floricico. Ai vînătăi pe obraz. Îmi pare rău că n-am fost acolo, ca să te apăr. Am încercat să stau cu ochii pe tine

toată săptămîna trecută, numai că am mai avut și alte treburi. Dar n-o să se mai întîmple așa ceva. O să am grijă să nu mai pățești nimic.

Al se rostogolește lîngă ea și îi șoptește:

— Amîndoi sîntem mai bătrîni. Ai fost singură.

Valul de sudoare începe să se reverse iar. Serei nu i-a fost niciodată atît de sete.

— Sînt singură, Al.

— Da, zice el, urcîndu-se pe ea. Și eu.

Apoi, mai tîrziu:

— Mi-e tare foame, Sera. Trebuie să discutăm unele treburi în timp ce-mi pregătești micul dejun.

Stau amîndoi – Sera inexpresivă și Al indiferent – la masa ei micuță. Mănîncă – el mai mult decît ea. De fapt, ea deloc.

— Sera, nu pot să stau aici cu tine. Cel puțin nu înainte să-ți găsești un apartament mai încăpător. O să avem și bani – doar știi cît de mulți bani pot să-ți aduc – și-o să ne găsim un apartament mare... ba nu, un condominiu! Îmi place aici, în Las Vegas. N-am mai fost aici de-o grămadă de ani... de dinainte de a te cunoaște pe tine. Dar îmi place. Cred că aici am putea să facem iar avere.

În timp ce ia o înghițitură din mîncare, Al zîmbește lacom spre ea.

— Ce șmecheră ești! Ai știut dintotdeauna că aici e rost de bani, nu-i așa?

Un mestecat prelungit, meditativ, o înghițitură, după care:

— Altfel de ce ai mai fi fugit.

Sera se crispează și își coboară privirea înspre mîncarea rece. *O să mă lovească acum?*

Ca şi mai înainte, în pat, el îi miroase spaima şi asta îi e de-ajuns. E tot ce-i trebuie – doar o confirmare măruntă. Rîde.

— Nu... Ţi-am spus că, în ceea ce mă priveşte, nu ai de ce să te temi. Numai să mă accepţi, Sera. Noi doi sîntem făcuţi unul pentru altul.

Cum nu ştie ce altceva să facă, Sera dă din cap aprobator. Se gîndeşte să zîmbească şi o face. Obişnuia s-o facă foarte des. Cu excepţia unor astfel de gesturi mărunte, habar n-are ce să facă sau cum să se comporte. Se hotărăşte să stea aşa, nemişcată, şi să aştepte replica lui. Dincolo de ea nu e decît beznă.

— Ce vreau eu să spun e următorul lucru: trebuie să mă mut într-unul din hoteluri. Temporar, desigur. Am nevoie de ceva timp ca să ne creăm nişte legături noi. Apoi îţi dai şi tu seama că ăsta nu e genul de vecinătate cu care sînt eu obişnuit. În dimineaţa asta să te-apuci să dai telefoane şi să-mi găseşti un apartament într-una din clădirile cu multe etaje. Poate că Sahara ar fi soluţia cea mai bună. Îmi amintesc locul de la ultima mea călătorie. Nu seamănă cu o caricatură, cum sînt unele dintre hotelurile mai noi.

Cuprinsă temporar de buimăceală, femeia întreabă:

— Unde ai stat?

El lasă să-i cadă furculiţa.

— Cu un vechi amic, îi răspunde. Nu-i treaba ta.

În beznă dinainte apare o geană de lumină, una mică, un pas mărunt şi furişat în faţă.

— Atunci o să ai nevoie de nişte bani, spune ea.

El își controlează mînia. E încă foarte devreme și el a fost plecat multă vreme.

— La urma urmei, Sera, sînt banii mei.

— Da, Al, sigur că sînt ai tăi, răspunde ea și se ridică de pe scaun, ca să-i aducă. Cît vrei?

— Pe toți. O să am nevoie de niște haine și alte lucruri. După ce mă instalez în apartament, o să încerc să pun în ordine niște chestii, dar o să-mi ia ceva timp, iar la noapte s-ar putea să trebuiască să lucrăm o grămadă. Poate că ar trebui să muncești pe stradă. Te-am urmărit. Ai un loc care-ți place. Dacă sînt ocupat, poți să te duci acolo.

Haine și alte lucruri? Sera se apropie de el. Un pas. Doi.

Presiune. Al nu suportă să fie examinat așa. Nu așa stăteau lucrurile odinioară, se gîndește el. Ce-i prea mult strică.

— La ce te uiți! zbiară el, trîntind un pumn în masă și făcînd ca farfuria să-i zăngăne amenințător, deși fără să se răstoarne.

— Unde-s toate bijuteriile tale, Al? întreabă Sera, dar deja a ghicit răspunsul, încă dinainte ca smaraldul de pe singurul inel rămas pe degetul bărbatului să-i sfîșie pielea încă învinețită a obrazului.

Sera pică pe spate, se lovește de frigider și se scurge pe podea.

Al se așază, simțindu-și genunchii surprinzător de moi. Tremură și descoperă cu neliniște că nu o face din cauza mîniei. Nu îndrăznește să se ridice și să se ducă s-o ajute. Preferă să rămînă așezat la masă și să se uite la ea cum zace nemișcată. Da, e-adevărat, amîndoi sînt mai bătrîni.

* * *

Spre seară, în timp ce se pregătește pentru indiferent ce-i va cere Al să facă, Sera descoperă din nou că se află de ambele părți ale oglinzii ei. Pe lîngă o migrenă persistentă, dosul de palmă al lui Al i-a transmis un mesaj sub forma unei scrijeliturі pe carnea obrazului. Pe parcursul ultimului deceniu carnea ei a îndurat destule agresiuni pentru ca femeia să știe că tăietura respectivă n-o să se vindece niciodată complet. Se va alege cu o mică cicatrice albicioasă, iar aceasta va stărui acolo pînă cînd va veni ziua în care o să dispară în adîncurile unui rid – prima afecțiune permanentă ce-și va face apariția pe chipul ei. Se instalează în miezul frumuseții sale chiar în clipa de față, în timp ce vînătaia de sub ea, rămășița ghinionului avut la întîlnirea cu cei trei puștani, se îndreaptă greoi și confuz spre ultimele etape de vindecare.

Dar cicatricea nu e mesajul, ci mai degrabă mesagerul. Spre deosebire de lumină, care are o viteză constantă atunci cînd zugrăvește și rezugrăvește o imagine înaintea ochilor ei, gîndurile i se încetinesc, i se deteriorează pe măsură ce stă în continuare așezată, spectator neputincios. O parte din ea vrea să fie detașată, dar o altă parte, mai profundă, esențială, nu vrea asta. Grăsanul de la Hilton, deși era doar o unealtă de-a lui Al, se dovedise o cordeală mult mai chinuitoare chiar și decît puștanii prost învățați de la începutul săptămînii trecute. Sera nu pare să fie în stare să rezolve problema și nici nu e sigură că o interesează. A apărut o diferență, dar ea nu știe care. Ceva ce a fost înainte aici lipsește acum, dar ea nu știe ce.

Plînge – grație privilegiului de a fi singură în cameră –, iar o lacrimă salină îi înțeapă tăietura de pe obraz în timp ce se scurge în jos și ia cu ea o parte din stratul de pudră de culoarea pielii cu care femeia spera să-și poată ascunde rana. Cu povara după ea, lacrima i se desprinde de bărbie și îi cade pe chiloți, unde e înghițită de dantela neagră. Din punctul ăsta de vedere e în regulă, fiindcă s-ar fi putut ca acei chiloți să fie de dantelă albă, iar lacrima ar fi fost mai degrabă o provocare.

Complet îmbrăcată, Sera obosește de atîta uitat în oglindă, așa că se duce în living, unde așteaptă telefonul lui Al. Aici dă drumul la televizor și se uită – nu la ecran, ci la licăririle de lumină pe care le creează pe peretele opus. Plămadă sînt, precum cea din care făcute-s visele[1], astfel că femeia, cu sonorul televizorului oprit și cu liniștea din apartament neîntreruptă de telefon, adoarme pe tot parcursul nopții.

* * *

— Prin urmare, acum am o scuză, spune Al, fără să discute cu cineva anume.

Așezat pe scaun în Mercedesul său defect, pe marginea autostrăzii 93/95, bărbatul e în pragul

1. Aluzie la versurile lui Shakespeare „Plămadă sîntem, precum cea din care/ Făcute-s visele..." (*Furtuna*, actul IV, scena 1, în W. Shakespeare, *Opere complete – 8*, Editura Univers, București, 1990, p. 397, trad. Leon D. Levițchi).

unei explozii de nervozitate, iar calmul propriei sale voci îl irită.

— N-am nevoie de ea! zbiară el, izbind cu pumnii în volan. N-am nevoie de așa o scuză! Ce-mi pasă că ea așteaptă! O să-i întărească personalitatea. N-o să mai aibă tupeul să mă dezamăgească încă o dată!

Frustrarea lui e dublă, fiindcă nu-și poate imagina nici o modalitate prin care ar putea-o învinovăți pe Sera pentru că i se defectase mașina. Seara trecută nu izbutise să-i telefoneze femeii și să-i transmită instrucțiunile, deși îi spusese să aștepte telefonul lui. Cum ieri seară fusese ocupat cu cumpărăturile, nu reușise să aranjeze nimic, nici măcar la barul de la hotelul lui. După aceea s-a făcut prea tîrziu, iar Al nu s-a putut hotărî să își recunoască eșecul în fața ei. Îi mai trebuie timp. Mai trebuie și să-și recupereze bijuteriile, iar asta ar fi vrut să fie misiunea lui din zorii dimineții de azi, după care ar fi urmat o întoarcere triumfală, cu degetele încărcate, în apartamentul ei, numai că Mercedesul se pricopsise cu o bucată de rugină de mărimea unei pietre micuțe de rinichi, venită din rezervor, în conducta de alimentare lipsită de filtru și încercase să o împingă în carburator. N-a mers. Astfel de probleme, ce țin de arcanele automobilistice, îi sînt, desigur, incomprehensibile lui Al, care nu știe decît că are iarăși de-a face cu o carte proastă și că mîinile norocoase din tinerețea lui îi sînt servite din ce în ce mai greu – mai ales acum, cînd aproape că le poate mirosi, după atîția ani grei, de singurătate.

Şi unde ar putea găsi o altă descriere mai bună a vieţii lui decît în maşina asta? Confiscată de el drept plată a unei datorii pe care nu mai spera să şi-o recupereze, de la un bătrîn traficant de droguri la prima mînă din Venezuela, care fusese nevoit să fugă în Canada – *să fugă în Canada!* – şi care, într-o după-amiază cu ghinion, se nimerise în acelaşi centru de donare a sîngelui pe care îl frecventa şi Al, pe Sunset Boulevard. Al plecase de la clinica aceea cu un set de chei de maşină şi cu aproximativ tot atîta drept de proprietate asupra Mercedesului galben cît avusese şi bărbatul de la care îl luase. Dreptul de proprietate existent anterior asupra automobilului e nedesluşit, însă probabil că seria acestuia a fost ştearsă de mult din orice fel de registre oficiale, unde trebuie să fi existat cu certitudine la un moment dat. Deşi îl durea inima să-şi risipească banii obţinuţi pe sînge, Al nu putea suporta să conducă o maşină aşa de murdară, însă culoarea autentică a Mercedesului în momentul în care maşina a apărut la lumina zilei din tunelul umed şi fluorescent de la spălătoria Suds-N-Spray a fost cea care l-a determinat cu adevărat să stea în loc şi să jelească solemn imensele bestii negre din vremurile de mult apuse ale prosperităţii sale.

Iar prăbuşirea fusese rapidă şi sigură, cu toate că Al nu ar putea lămuri ce se întîmplase nici într-o mie de ani – sau cel puţin nu a reuşit să se lămurească el însuşi pe parcursul a şase ani. Putea să fi fost oricare – sau toate – din nenumăratele influenţe ce se concentrau practic simultan asupra lui. Sera a plecat. După aceea au mai plecat două fete. După aceea Hollywoodul a secat

de tot: nici fete noi, nici fete vechi, nimic. După aceea a încercat să facă să circule niște droguri și a fost prins pentru prima oară în viața lui. După aceea se pare că era prins tot timpul, pentru orice. După aceea a fost dat în judecată de propriul lui avocat și i-au fost confiscate toate bunurile și proprietățile. După aceea au apărut, ca din senin, problemele cu imigrarea. După aceea a rămas complet singur și fără nimic.

După ce i s-au întîmplat toate chestiile astea diferite, pentru Al, înăuntrul minții lui, ele au început să pară mai degrabă o singură chestie mare, un lucru pe care l-ar putea depăși. Prin urmare, în loc să devină un non-Al, a rămas pe loc și a făcut tot ce știa el să facă pentru a deveni iarăși Al. Dar n-a reușit. Apoi a îmbătrînit – iarăși, dintr-odată. Undeva în dosul minții lui a început să crească, precum o tumoare, un gînd peren și apatic. Exista un lucru pe care el îl învinsese cu mult timp în urmă. Lucrul acela era departe, într-un cu totul alt loc, și din acest motiv – se gîndea el – putea să-l învingă din nou. Fusese un lucru însemnat în viața lui. Acum era extrem de îndepărtat de viața lui și nici măcar n-avea habar că el știa unde se află.

Una dintre lecțiile pe care Al a învățat-o de la Los Angeles a fost următoarea: fă ceea ce trebuie făcut. Așadar, bărbatul renunță să-și mai recupereze astăzi bijuteriile amanetate și o pornește pe jos de-a lungul șoselei, îndreptîndu-se spre o stație de benzină ce se vede la o oarecare distanță și arată cumva costisitoare.

Însă faptul că face așa ceva nu-i schimbă dispoziția pe care o are din pricină că o face. Al nu

suportă așa ceva, iar furia care clocotește înăuntrul minții lui e arțăgoasă și mohorîtă. Îl înfurie faptul că merge pe marginea unei autostrăzi din deșert pentru a plăti cît nu face un maimuțoi de mecanic american dezgustător, care să-i repare o rablă vopsită oribil într-o culoare ca de pișat, și toate astea ca să se poată duce să se umilească înaintea Serei – care, după cum Al știe foarte bine, n-a fost niciodată atît de oarbă – și să-i ceară și mai mulți bani pentru ca el să-și poată recupera pe ascuns bijuteriile de la amanet! Nu așa trebuia să fie destinul lui Gamal Fathi și era aproape neîndoielnic că vina nu putea să fie decît a... decît a forțelor demonice ale americanilor, care au conspirat tot timpul ca să-i transforme viața într-un iad pe pămînt, a haznalei ăsteia de Los Angeles, a femeilor necredincioase și lipsite de loialitate, cărora el le-a oferit numai tandrețe și sprijin. Și și-a dorit atît de puține în comparație cu americanii ăia grași și prosperi de pe la tot felul de companii, care odinioară veneau la el cu cererile lor dezgustătoare și cu lăcomia lor nemărginită. Poate că ei sînt cei răspunzători de tot, poate că toți sînt de vină, fiindcă ce forță non-colectivă i-ar putea împroșca sufletul cu atîta amărăciune, cu atîta venin?

* * *

Sera e trează de ore bune și se uită la televizorul mut, care, în timp ce ea a dormit, și-a încheiat programul și l-a reluat după trei ore de transmisie monotonă a mirei TV. Absența sunetului

nu reduce cine ştie cît stupiditatea programului de televiziune din timpul zilei, dar femeia nu e capabilă să facă o asemenea observaţie tocmai acum. Este ceva mult prea irelevant şi ar submina fascinaţia pe care o exercită asupra ei imaginea unui bărbat care urlă fără glas, în timp ce pe pieptul lui se suprapun nişte cifre arzătoare: *10.000 $*.

Flămîndă. Sera e foarte sigură că ar trebui să mănînce, dar în dimineaţa asta nu prea are nimic prin bucătărie. Aşadar... ce? Da, în asemenea momente obişnuieşte să se ducă pînă la magazin, dar acum nu îndrăzneşte. Al ar fi extrem de furios dacă ar suna sau ar veni la apartament, iar ea n-ar fi acasă. E o problemă care o tulbură îngrozitor. Dacă ar avea destui bani, s-ar putea duce să joace blackjack. Însă nu poate pleca în nici un caz. De mîncat poate mînca mai tîrziu. Ar putea încerca o şmecherie: să se întoarcă la treabă. Al o să-i găsească el ceva. La televizor se difuzează o reclamă locală: compania de electricitate vrea ca ea şi familia ei să ştie mai multe despre barajul Hoover. Sera ştie – săptămîna asta a auzit materialul de mai multe ori. O filmare din aer a unui rîu învolburat se dizolvă în imaginea unui foarte liniştit lac Mead, după care apare barajul, care pare să aibă o înălţime de aproximativ două sute douăzeci şi unu de metri, dacă îşi aminteşte ea bine. Ar trebui să-şi controleze machiajul. Se duce în dormitor şi îşi controlează machiajul.

Din dormitor – a uitat să încuie uşa – aude zgomotul făcut de uşa de la intrare, ce se deschide.

— Sera.

Vocea lui Al bubuie din camera alăturată.

— Al. Sînt aici, la mine în dormitor. Al. Mi-e foame.

Aflat încă în camera cealaltă şi luat prin surprindere, deşi fără nici un motiv evident, Al se opreşte şi înclină capul. Prea multe probleme în dimineaţa asta. Sau poate că pur şi simplu i-e foame şi lui. În cele din urmă, după ce îşi surprinde propria reflexie într-o oglindă înclinată, zîmbeşte larg la auzul tonului ei. Probabil, se gîndeşte el, ar fi mult mai bine să nu pomenească de faptul că nu reuşise să o sune noaptea trecută.

Intră la ea în dormitor, unde o găseşte în faţa oglinzii, aşteptîndu-l răbdătoare, şi îi zice:

— Păi, hai să-ţi cumpăr ceva de prînz. La noapte o să trebuiască să fii în formă. După prînz ne întoarcem aici şi-atunci o să faci un duş şi-o să te îmbraci... că arăţi cam boţită.

— În regulă, Al. Hai să luăm prînzul. După aia o să fac un duş şi-o să mă îmbrac.

* * *

Nu-i rău deloc apartamentuţul ăsta de la hotelul Sahara. Sau e cumva o cameră mai mare? E un soi de cameră pentru îndrăgostiţi, de o configuraţie americănească stranie, tipică pentru Las Vegas, genul care nu mai e sau nu e încă în mare vogă. Pentru Al, care stă singur şi o aşteaptă pe Sera, e o enigmă combinată cu necesitatea unui compromis. Cu mult timp în urmă, pe culmile gloriei sale, cheltuia prea mulţi bani ca să şovăie şi îşi făcea prea multe griji despre faptul că oamenii ar putea rîde de el. A fost întotdeauna suspicios în legătură cu treaba asta şi nu s-a lăsat

tras în piept de nimeni, ca să nu riște nimic. După aceea, cînd a ajuns în fundul gropii, n-a mai avut ce bani să cheltuie, iar oamenii rîdeau în mod evident de el. Acum are bani puțini, îi cheltuie pe toți și nimeni nu-i acordă nici un strop de atenție. Alcovul lui de aici, de la hotelul Sahara – bar dotat cu chiuvetă și robinet, frigider mare, din imitație de lemn, salon pentru masă, două chiuvete în baie –, e destul de... în regulă.

S-ar putea ca și starea de fericire întîmplătoare să se întoarcă la el, pentru că a reușit să pună la cale o cordeală foarte ca lumea pentru Sera. Diseară. Deloc ușor – după ce-a pierdut timpul în trei baruri diferite, a nimerit potul cel mare la Sands și acolo a descoperit și că tipul locuiește exact acolo, la Sahara. Dar totul s-a aranjat. Sera e acum aici, doar cu patru etaje mai jos, cu tipul ăsta și cu nevastă-sa. Chestie clasică, aproape ca pe vremuri, în special atunci cînd Sera a apărut, iar tipul a ieșit într-adevăr la interval cu un miar imediat ce a măsurat-o din priviri – asta cu ore în urmă.

Traversează încăperea și răspunde la ușă. Sera trece pe lîngă el și se așază cu un aer nevinovat la piciorul patului.

— Mi-au dat bacșiș încă un sutar, zice ea. Mi-au cerut numărul de telefon, dar le-am zis să discute cu tine.

Sera aruncă o privire spre televizor și pare ușor dezamăgită că îl vede oprit.

— O vrei? Vreau să zic suta?

Silueta lui Al se înalță deasupra ei, cu brațele încrucișate pe piept. Nici unul din ei nu-și dă seama că arată atît cît poate arăta de amenințător un bolnav psihic.

— Cum a mers cordeala? întreabă el, iar odată cu întrebarea vine – cel puțin pentru el – și înțelegerea faptului că și-a ieșit serios din mînă.

Ciudat, dar cea care intră spontan în joc este Sera. Statul la discuții a făcut întotdeauna parte din treabă, femeia are acum iarăși pe cineva cu care să povestească, iar vorbele ei se avîntă mult mai liber decît pe vremea cînd Al i s-a arătat așa cum e pentru prima oară.

— Se putea și mai rău, zice ea. Tipii au folosit o grămadă de accesorii, unele chestii mari de tot... Mă doare un pic. Mi-au amintit de lesbienele alea două din Brentwood.

Se uită în sus spre el:

— Ți-aduci aminte? Întotdeauna mă voiau pe mine și pe Wendy.

Apoi continuă, după aprobarea sa întîrziată din cap:

— Bineînțeles că el și-a petrecut jumătate din timp uitîndu-se la noi din colțul camerei. Ar trebui să-i vezi cum sînt. Se iubesc pentru ceea ce fac.

Sera, precaută, își pleacă privirea spre covorul zdrențuit.

— Tu ai remarcat-o? Adică ai văzut ce soi e? E o drogată... m-a silit să mă uit în timp ce se înțepa.

Al nu știe cum să răspundă la tot ce aude, pentru că i-a scăpat observația Serei și n-ar fi trebuit să-i scape.

— Mîine seară o să trebuiască să lucrezi pe Strip. Am treabă toată ziua. Pe stradă îți place cel mai mult. Asta o să te facă fericită.

Cu entuziasmul pierindu-i din glas, Sera dă din cap și zice:

— Aș putea adică să păstrez suta? Știi că sînt întotdeauna cinstită cu tine, Al.

— A! E un cadou de la Al, îi răspunde el cu un rînjet binevoitor. E a ta. Cumpără-ţi un cadou. Din partea lui Al.

Înclină scurt din cap – un gest vechi, pe care ea îl uitase – şi începe să se dezbrace.

— Acum du-te şi fă un duş, Sera. Pentru mine. Ţi-am dus dorul noaptea asta.

Sera clipeşte şi păşeşte cu dificultate spre baie. Dar, în mod inexplicabil, în clipa cînd ajunge la chiuvete, sursa cea mai puternică de durere este tăietura ce-i pulsează pe obraz.

Odată uşa băii închisă, Al îşi îndreaptă atenţia spre oglindă şi îşi aranjează părul ici şi colo, mai ales pe margini, cu ajutorul unui pieptene Ace incasabil. Pe uşa şifonierului, reflectat în lumea oglinzii, citeşte haosul alfabetic de pe o broşură publicitară stîngaci făcută: ARARA SAHARA HOTELUL TE INVITĂ SĂ DESCOPERI VIAŢA TRĂITĂ LA MUMIXAM Aude cum porneşte duşul. Se gîndeşte la bijuteriile lui: mîine ar trebui să se ducă şi să şi le ia.

În cele din urmă, cînd se întoarce în patul lui, de data asta dezbrăcată, Sera descoperă că indiferenţa ei a crescut, sfiala ei s-a diminuat, iar obedienţa ei a devenit atotmistuitoare, ca un cancer ajuns la maturitate. Îl primeşte pe bărbat în ea ca şi cum ar fi vorba de o cordeală. Poate cea mai zdravănă şi mai afurisit de păcătoasă, poate cordeala vieţii ei, dar totuşi o cordeală. Al se zbuciumă deasupra ei, înfăşurat strîns în propriile lui gînduri. Ea e o păpuşă găunoasă, la un milion de miliarde de kilometri de orgasm. Al e un amant viguros, iar Sera ştie că asta va dura multă vreme – de fapt toată chestia asta ar putea dura veşnic.

Se aștepta la ceva durere, dar acum descoperă că abia dacă îl simte pe Al. Penisul lui, deși e foarte mare, provoacă înăuntrul ei doar o presiune indefinită, ce seamănă cu agresiunea acceptată a frezei unui dentist după injecția cu novocaină. Iată ceva nou pentru ea – amorțeala de-acum. În toți anii care au trecut l-a *simțit* întotdeauna și Sera tînjește vag după durerea ce însuma întreaga ei demnitate. Acum el n-o mai poate răni. Poate să-i facă orice vrea – și o va face –, dar n-o mai poate răni. Oricine ar putea să-i facă orice și femeii tot nu i-ar păsa cîtuși de puțin.

* * *

Iar acum soarele. Deocamdată e doar vîrful unui disc portocaliu, care se vede prin fereastra lui deschisă, dar se mișcă întotdeauna cu o iuțeală imprevizibilă. Ajunge sus pe boltă și apune. Al așteaptă și fixează cu privirea ore în șir întunericul camerei sale, iar Strip-ul este extraordinar de tăcut și de liniștit.

Într-un anumit moment din noapte – nu reușește să-și amintească exact cînd – i-a spus Serei să plece, după care a venit la fereastra de-aici, s-a așezat și și-a pus picioarele unul peste altul. Erecția încă nu i-a încetat. Pare o chestie nelalocul ei, așa cum sînt erecțiile bărbaților, și îi provoacă multă neliniște, căci zvîcnește și îl doare neîncetat. La început Al era extrem de mîndru cînd se mișca înăuntrul femeii fără perspectiva vreunui final. Și-a închipuit că ea avea să fie speriată, încîntată, impresionată. Apoi a trecut o oră, iar Al

încă nu se descărcase. Cuprins el însuşi de dureri, nici măcar n-a îndrăznit să se gîndească la cum mai rezista ea şi doar o hotărîre neclintită şi teama de umilinţă l-au făcut să continue zdravăn şi a doua oră, pînă cînd, în cele din urmă, s-a dat jos de pe ea şi a expediat-o. Nu simte nici un fel de excitare, nici un fel de senzualitate, şi totuşi penisul îl ustură tare şi ameninţă să-şi sfîşie pielea. Se teme chiar şi să-l atingă, aşa că încearcă să se concentreze asupra soarelui, ca să-şi mute gîndul de la suferinţa prin care trece.

Cu mulţi ani în urmă Gamal Fathi, un băiat din Oman, unde întreaga ţară era complet izolată de secolul douăzeci de către sultanul Said ibn Taimur, avea o soră pe nume Manal, iar fata s-a îmbolnăvit de o maladie misterioasă, care a făcut-o să cadă la pat, cu febră şi friguri. După patru zile tatăl lui, un om cu o avere destul de redusă, s-a dus în căutarea unui medicament la casa unui european vîrstnic despre care umbla vorba că avea asemenea lucruri. Expediţia – riscantă, foarte costisitoare şi de o legalitate dubioasă – a fost încununată de succes, adică bărbatul s-a întors înainte de a fi prea tîrziu cu o oală de lut plină cu un lichid prescris de individ. Toată lumea considerase că o asemenea călătorie nu are nici o şansă de succes şi se bucurase la vederea miraculoasei izbînzi, convinsă că li se făcuse cunoscută astfel voinţa lui Allah. Din această pricină durerea lor a fost şi mai insuportabilă atunci cînd, după ce-a băut leacul, Manal a intrat în convulsii şi a murit în mai puţin de o oră. Gamal s-a simţit înşelat, căci mintea lui tînără n-a reuşit să înţeleagă logica intenţiei. Tatăl lui s-a pornit

să-l ucidă pe bărbatul care îi vînduse leacul și nu s-a mai întors niciodată.

În cele din urmă erecția lui Al se stinge. O ciocănitură în ușă îl face să tresară – e ceva ciudat la o asemenea oră, dimineața. Își trage chiloții pe el și se duce să răspundă.

— Cine-i acolo? zice el, cu mîna pe clanță, pregătindu-se instinctiv să împingă sau să tragă de ușă într-o fracțiune de secundă.

O voce fragedă răspunde de pe partea cealaltă a ușii:

— *Room service*, domnule Frisk. V-am adus micul dejun. Să deschid cu cheia mea?

Dezamăgit de aparenta lipsă a intrigii, Al deschide cu un gest smucit ușa, cu intenția fermă de a-l lua la rost fără milă pe băiețandru pentru greșeala făcută – „Cum de mă deranjezi...?!" –, dar se oprește la vederea feței lui, cu ochii măriți și albă de spaimă, tipic americănească și, în consecință, atît inexpresivă, cît și nemărginită.

— Ai greșit camera, zice Al pe un ton mult temperat, practic o șoaptă.

Băiatul extrage o bucată de hîrtie verde din buzunarul uniformei și se uită la el. Apoi zice șovăielnic:

— Mă scuzați, domnule... Îmi cer scuze...

Se uită la numărul de pe ușa camerei.

— O... o, nu! Am greșit etajul. Îmi pare foarte rău că v-am trezit, domnule! Am ieșit din lift la alt etaj.

După o încercare de zîmbet și o jumătate de plecăciune făcută cu stîngăcie, băiatul pleacă în treaba lui, iar scîrțîiturile iritante ale căruciorului lui se îndepărtează cu viteză constantă, îndreptîndu-se înspre înfometatul domn Frisk.

— Nu dormeam, spune Al cu o voce incredibil de discretă.

Ştie că băiatul n-ar avea cum să-l mai audă.

Se duce în baie şi, după ce închide bine uşa, se întinde pe podea. Simte pe coaste răceala şi duritatea faianţei, simte porţelanul încă şi mai rece pe spate. Lucrurile nu mai merg aşa cum mergeau odinioară. Ceva nu e în regulă cu Sera. E moale, iar el e prea blînd, poate fiindcă şi-a ieşit din mînă. Toţi se holbează la el, însă nimeni nu-l cunoaşte – şi nici el nu cunoaşte pe nimeni. Las Vegas-ul e de rahat. E zgomotos şi înăbuşitor. Al urăşte oraşul ăsta şi camera lui înghesuită.

Asta va mai dura în mod sigur
Ben în timp ce își fixează cu
așteptîndu-se din reflex și în

încă vreo cîteva zile, se gîndește privirea încheietura mîinii, zadar să vadă acolo prețiosul lui

Rolex. Ceasul fusese dat pe cîțiva dolari, conform planului, la una dintre casele de amanet mereu vesele din Las Vegas. Acum, în locul unui ceas de mînă elvețian de trei mii cinci sute de dolari, Ben avea două sute cincizeci de dolari și încheietura goală – o afacere pe cinste, care se potrivea de minune cu demersul lui. În loc să amestece banii de pe ceas cu capitalul lui activ, Ben se hotărăște să-i pună deoparte și să-i folosească în mod deliberat pentru un singur lucru. La urma urmei, nu și-a amanetat ceasul pentru bani. Și l-a amanetat ca să-și reafirme consecvența față de sine însuși, ca să-i slujească pe post de notă de subsol revelatoare în capitolul său de încheiere. Prin urmare, ar fi un lucru foarte adecvat ca orice fel de bani

cîştigaţi accidental în urma unei tranzacţii oarecare să fie folosiţi pentru a completa imaginea de pe pînză, pentru a crea o simetrie a acţiunilor. Nu e numai ceva adecvat – e important. E important pentru că Ben are nevoie de ceva care să fie important.

Poate că o alegere potrivită ar fi o tîrfă plătită mult peste tariful normal, cineva care să-i accepte ultima revărsare de sămînţă, ultima sa declaraţie genetică. Prea bine plătită ca să facă duş în camera lui de hotel, fata ar pleca cu chiloţii uzi şi ar face duş la ea acasă. Peste cîteva ore ultima urmă din ADN-ul lui – poate chiar una mai longevivă decît el – ar putea fi ştearsă de pe bancheta din spate a unui taxi cu un şerveţel de hîrtie.

Camera lui e de fapt mai degrabă una de motel decît una de hotel – probabil fiindcă face parte dintr-un motel, nu dintr-un hotel. Ben plănuise să stea într-unul din turnurile multicolore care decorează zona de pe Strip, dar i-a fost imposibil să ajungă la un acord cu mentalitatea corporatistă în privinţa a ceea ce înseamnă o perioadă de şedere prelungită rezonabilă. Au mai existat şi alte probleme. Uşor suspicioase faţă de explicaţiile lui şi rezervate în privinţa stării în care era, marile hoteluri pe care le-a abordat şi-au arătat reţinerea cînd a fost vorba de suspendarea serviciului de curăţenie cotidian, iar pe de altă parte Ben n-avea chef să se vadă întrerupt dintr-o partidă de pileală în pat de apariţia doamnei Curăţă-Tot. Şi nici nu voia să îşi bage nasul şi altcineva în băutura lui. În ultimă instanţă s-a arătat dispus să negocieze condiţiile de cazare cu managerul – şi proprietarul – unui loc pe nume „Han pe-un an“ (mai

degrabă „Han pe-un ban"), unul dintre motelaşele ce se înălţau pe ceea ce putea să pară cu uşurinţă unul din loturile vacante de mai sus şi mai jos de Strip. Pentru o sută cincizeci de dolari, Ben ia o cameră pe-o săptămînă, masă cu autoservire din căruciorul *cornu copia* al menajerei şi acces nelimitat la aparatul de gheaţă şi la piscina fără paznic permanent. Dacă apar probleme, se poate muta oricînd la un hotel, deşi plăteşte în avans pentru fiecare săptămînă petrecută aici. În orice caz, o să încerce să îşi calculeze totul în aşa fel încît să aibă parte de o vedere plăcută în ultimele sale zile petrecute pe Strip şi, săptămînă de săptămînă şi zi de zi, Bank of America o să suporte întreaga *lor* pierdere financiară.

Mutatul ar putea să-i ia vreo cîteva drumuri. Ori de cîte ori se întoarce în cameră, aduce cu el o sticlă sau două de vreun soi sau altul de băutură, iar după mai puţin de o săptămînă se trezeşte deja cu un stoc frumuşel de pileală, o şmecherie pe care n-a reuşit-o sau n-ar fi reuşit-o niciodată în L.A. Să ai întotdeauna acces la alcool. Cămăruţa sa are deja cîteva mici liste de inventar. Există sticle sub pat, în sertarele dulapului din prefabricate, pe rezervorul de la toaletă, o sticlă şi în rezervorul de la toaletă, în valiză, alte cîteva sticluţe mai mici în buzunarele hainelor murdare, altele puse la rece în răcitorul cu spumă poliuretanică pe care şi l-a cumpărat şi apoi încă vreo cîteva sub pat – în caz de urgenţă maximă. În timp ce se uită la televizor şi soarbe votcă, simte prezenţa acestui alcool, alcoolul lui, care îl înconjoară şi îl ademeneşte, oferindu-i tihnă, dar nu şi siguranţă.

Azi-dimineaţă, după ce şi-a amanetat ceasul, şi-a petrecut cîtva timp la piscină, unde s-a uitat

cum o familie de grăsani din Midwest se bălăcea zgomotos în apa murdară. Indivizii sînt cazați la hotel pentru două zile, ca parte a concediului lor, și par să fie satisfăcuți de dotările oferite. Cît a stat de vorbă cu ei, Ben a avut un imens sentiment de admirație față de starea lor de mulțumire generală, dar știe că ea n-ar rezista la o analiză mai detaliată. Viața pe care o duc ei nu l-ar atrage cu nimic, tot așa cum nici viața lui nu i-ar atrage pe ei – și Ben nici n-ar vrea așa ceva. A rămas impresionat și de convivialitatea pe care o emana familia aceea plină de colesterol și albă la piele, virtute care în Midwest tinde să devină agresivă. Acum, după ce s-a scăldat, se întinde cu grijă pe pat, în fața televizorului, structurîndu-și ultimele argumente în munca de convingere pe care o poartă cu sine însuși în favoarea ideii de a plăti o femeie pentru diseară și de a-și vinde mașina mîine.

Ultima oară cînd a condus mașina, în călătoria de la Los Angeles încoace, i-a fost într-adevăr foarte greu. La acest moment tîrziu îi este aproape imposibil să-și mențină gradul alcoolului în sînge la nivelul de echilibru necesar. Granița dintre prea mult și prea puțin a devenit de multă vreme mult prea delicată pentru ca Ben, cu vederea lui încețoșată, s-o mai poată discerne limpede. Prin urmare, urăște ideea de a se urca la volan și de a-și primejdui planurile sale atît de bine puse la punct – ca să nu mai pomenim de siguranța populației din Las Vegas. Peste tot în oraș există taxiuri care îi stau la dispoziție la orice oră dacă simte cumva nevoia să se ducă în vreun loc mai îndepărtat. Las Vegas-ul l-a mai ajutat și să-și

reînvie plăcerea mersului pe jos. Deşi din punct de vedere fizic nu mai e în stare de plimbările lungi şi spontane pe care obişnuia să le facă prin împrejurimile din Venice, este absolut fericit că poate să şontîcăie noaptea încolo şi-ncoace pe Strip, cotind-o şi poticnindu-se mereu şi punîndu-şi în pericol doar viaţa sa. Vegas-ul a exercitat dintotdeauna această atracţie asupra lui: are cele mai amuzante spaţii de plimbare din lume, fie că eşti beat, fie că eşti treaz. Prin urmare maşina a devenit într-adevăr pentru el o povară suplimentară, un obiect fără rost. Îşi şi imaginează cum ar fi acum: stă întins pe pat şi oftează uşurat, căci îşi dă seama că trage în piept ultima lui gură de aer, şi chiar atunci este întrerupt – salvat – de managerul şi proprietarul de la „Han pe-un an", care a venit să se plîngă de maşina părăsită la el în parcare. Dintr-o perspectivă mai realistă, calitatea de proprietar al unei maşini nu e tocmai utilă pentru anonimatul pe care îl caută Ben aici. Maşina trebuie să dispară. Mîine o să o ducă la unul din parcurile auto pentru maşini la mîna a doua din Fremont şi o să facă neîndoielnic cu ea o afacere la fel de frumuşică precum a fost şi cea de azi-dimineaţă, cu Rolexul.

În ceea ce priveşte povestea cu prostituata, problema curviştinei, a pizdulicii pentru care trebuie să plătească şi poate chiar să se şi bucure de ea, părerea lui Ben este: bineînţeles. Vrea să stea de vorbă cu o gagică, o gagică, o gagică, o gagică, o gagică. Dacă sula îi mai funcţionează, poate c-o să ajungă chiar s-o şi fută. Banii lui sînt în regulă şi pot fi ascunşi cu uşurinţă. De-acum nu mai are nimic altceva de pierdut. În punctul acesta al

vieții lui – care aproape că e un punct final – singurul lucru după care mai poate să tînjească (adică singurul lucru nealcoolic) este un trup cald. O dovadă palpabilă a faptului că viața merge înainte. Iată care va fi mica lui afacere secretă, compensația lui – cu vîrf și îndesat – pentru ceas și pentru mașină. O să șterpelească o bucățică de extaz de la o tipă care-o să creadă că o plătește doar pentru sex. Fata o să vină la el, utilizîndu-și tot meșteșugul ei înșelător și purtînd semnele trudei ei pentru supraviețuire, iar el, fără știința ei, va stoarce o oră în plus pentru propria lui viață. Va simți cum bate inima femeii, va sta și se va minuna, plin de bucurie, de ea, de cineva care acceptă chinul unei munci atît de grele doar pentru a trăi atît de greu. O cordeală cinstită.

* * *

Sera stă pe trotuar, cu mîinile în șolduri. Arată posomorîtă și fantomatică, însă mai întreagă decît cu ceva vreme în urmă. Vînătăile care îi împodobeau chipul au dispărut în cursul nopții cam în același fel în care au apărut, lăsînd-o doar cu tăietura de pe obraz, care se coace trăgîndu-și seva din marca nepieritoare a lui Al. Faruri de mașini în mișcare îi prind formele și joacă pe ele, mici umbre dansînd ușurel prin fața ochilor ei impasibili. În conformitate cu cererea avansată de Al, în seara asta femeia lucrează pe Strip. Dar ceva lipsește și Sera nu reușește să-și dea seama cum de odinioară simțea atîta satisfacție cînd stătea pe bucățica asta de trotuar... Bucățica asta de trotuar... Traversează unul din acele momente

pasive de autohipnoză şi este cumva fermecată de circulaţia maşinilor, nediferenţiindu-se de o pisică buimăcită, prinsă pe o şosea întunecată. O portieră trîntită o pune în mişcare şi Sera se întoarce în direcţia zgomotului.

Ben stă în picioare lîngă maşină, pe partea şoferului.

— Bună, zice el.

— Bună. N-ar trebui să ieşi din maşină pe o stradă cum e asta. Ai putea să încasezi una, îi răspunde Sera.

— Lucrezi? întreabă el.

— Lucrez? Cum adică „lucrez"? Mă plimb.

De parcă ar vrea să demonstreze cum se plimbă, Sera face cîţiva paşi şi se opreşte lîngă maşină, pe partea dinspre locul pasagerului. Cei doi se uită unul la altul pe deasupra acoperişului maşinii. Ben e cucerit cu totul de fată, de frumuseţea ei întunecată, aşa că rămîne mut, ca nu cumva să spună vreun lucru nepotrivit. Pentru el e ceva foarte diferit de procedura mecanică a agăţării unei prostituate. Seamănă mai degrabă cu o invitaţie la o întîlnire amoroasă. Dacă aşteaptă prea mult, fata o să devină bănuitoare şi o să plece. Dacă nu poate să fie direct, ea o să presupună că e poliţai. Ben întinde mîna în interiorul maşinii şi apucă o doză de bere din care tocmai bea înainte de a se opri aici. După ce o goleşte repede, o aruncă înapoi în maşină.

— Nu-i ilegal să bei la volan? întreabă femeia.

— Drăguţ, zice Ben. Mă-ntreb dacă ai accepta să mă fuţi pentru două sute cincizeci de dolari. Vreau să zic că dacă vii la mine în cameră şi stai o oră, o să-ţi dau două sute cincizeci de dolari.

Ben își mușcă buza și așteaptă răspunsul femeii. Nervii lui mereu surescitați nu sînt susținuți deloc de moderația la care a încercat să treacă astă-seară, anticipînd momentul cînd trebuia să conducă mașina. Camera lui plină de alcool licărește acolo, la mai puțin de un kilometru distanță.

— Ești pilit binișor, zice ea.

Înțelegînd că femeia o să meargă cu el, Ben se mai relaxează puțin și spune:

— Nu chiar. Camera mea nu-i departe de-aici. E la „Han pe-un an". Dacă vrei, poți să conduci tu. Putem merge și pe jos sau pot să-ți dau bani de taxi. Cum vrei tu. Stau în camera numărul 2.

— Ce-ar fi să-mi dai banii cînd ne urcăm în mașină și-o să conduc împreună cu tine, spune femeia, care e deja cu mîna pe mînerul portierei.

Sera se lasă să intre ușor în rutina unei noi cordeli, a unei noi ore banale în care să facă ce i se spune și să aducă ceva mălai pentru Al. Procedura clasică îi domolește teama. A devenit extrem de repede singura metodă sigură prin care Sera poate să-i obțină aprobarea, brînza pusă pentru șoarece în centrul labirintului ei.

Ben se pune la volan și întinde mîna în partea opusă, ca să descuie portiera cealaltă.

— Mă cheamă Ben, spune el în timp ce-i înmînează femeii banii proaspăt extrași din buzunarul din stînga al pantalonilor.

— Bună. Eu sînt Sera.

Și, ca și cum ar fi privită preț de o clipă de un dublu al ei, se aude spunînd:

— Cu „e". S-E-R-A. Sera.

Își dau mîna, după care gestul îi face pe amîndoi să zîmbească. Cu toate că zîmbetul femeii

pare să fie un răspuns la zîmbetul lui Ben, ea e încîntată că a simţit impulsul să se identifice în faţa lui într-un mod care depăşea puţin graniţele profesiunii. O făcea să se simtă curată, ca şi cum ar fi fost primul lucru pe care-l făcea exclusiv din proprie iniţiativă după multă, foarte multă vreme.

Ben se încadrează în trafic şi merge un pic drept înainte. Şi iată că se simte brusc între ei, chiar dacă slabă – acea tensiune impalpabilă care se manifestă doar ocazional atunci cînd doi oameni se cunosc. E mereu o surpriză plăcută; e un soi de familiaritate spontană, o permisiune implicită de a duce relaţia la un nivel un pic mai profund decît superficialitatea simplei prezentări. Ben simte lucrul ăsta şi radiază. Dar e destul de realist ca să-şi dea seama că alcoolul din el i-a dereglat creierul, că s-ar putea să supraevalueze situaţia şi că după o oră n-o s-o mai vadă niciodată pe tînără. Deşi e mult mai prietenoasă decît restul prostituatelor pe care le-a cunoscut şi au dat impresia că-l plac, e împreună cu el pentru că a primit două sute cincizeci de dolari. Probabil că ar fi aici indiferent dacă i-ar face sau nu plăcere, fără să-i pese cît alcool ar consuma el pe zi, indiferent de orice nevoie pe care ar simţi ea că o are Ben. Şi atunci simte revelaţia. O adoră pe gagica asta tocmai pentru că ea are un motiv valabil ca să-l placă: două sute cincizeci de dolari.

— Sînt cumva curioasă, zice ea cînd ajung în apropierea motelului. Dacă eşti dispus să-mi plăteşti două sute... nu că aş avea vreo problemă... vreau să zic că nu mă deranjează absolut deloc... dar atunci de ce nu stai la un hotel adevărat? Am senzaţia că ai putea să-ţi permiţi.

— Dacă vrei, putem să mergem și la un hotel, răspunde el repede, îngrijorat de dezaprobarea ei.

— Nu, e-n regulă. Mă întrebam doar, spune femeia.

Ben trage mașina pe locul de parcare din fața camerei lui, iar cauciucurile acoperă zona de asfalt peste care s-a scris cu vopsea albă cifra 2.

— Ei bine, începe el, întorcîndu-se spre tînără, stau aici fiindcă sînt un beţiv care are tendința să își piardă cunoștința la cele mai ciudate ore și pe perioade de timp imposibil de prevăzut. Aici mă lasă să stau singur atîta timp cît plătesc camera în avans în fiecare săptămînă. Numai că e cam jalnic. Probabil că în curînd o să mă mut la un hotel, într-o cameră cu balcon, unde să pot să mă duc să leșin... sau să mă duc de tot.

Ben oprește motorul mașinii și amuțește, dar nu arată prin nici un gest că ar vrea să deschidă portiera. Sera așteaptă să se întîmple ceva. Experiența comună i-ar sugera că ar trebui să fie un pic temătoare, dar instinctele îi spun cu totul altceva: persoana de lîngă ea nu vrea să-i facă nici un rău. Mai mult, în ultima vreme n-a simțit nici urmă de teamă. A căzut repede într-un fatalism contemplativ – sau să fie o banală apatie? Adevărul e că nu-i pasă. Nu știe decît că Al are anumite cerințe de la ea.

— Mmm... începe Sera, încercînd să spargă tăcerea. Am putea să stăm aici, în mașină, vreme de-o oră dacă vrei tu, dar după aia eu trebuie neapărat să plec. O faci pe timpul tău.

— Exact, răspunde bărbatul. Scuză-mă. În ultima vreme am tendința să mă pierd și să-mi revin sistematic.

El zîmbește, convins de comicul autentic conținut în jocul lui de cuvinte.

— Stai să-ți deschid portiera.

— Cred că și eu, zice Sera, aproape exclusiv pentru sine.

— Și tu ce?

El n-a auzit prea bine ce-a spus femeia, dar vrea s-o încurajeze, măcar atît, presupunînd că e placa pe care o folosește ea de obicei.

— Uneori mă pierd și eu.

E ușor stînjenită și iritată din pricina repetiției și ar fi fost pregătită să nege cele spuse, numai că n-a reușit să judece destul de rapid.

El e prins cu garda jos. E surprins de candoarea ei.

— O... păi, da... poate că ar fi mai bine să ne sincronizăm pierderile... sau să ni le compensăm.

Și bărbatul face o față pe jumătate rînjitoare, pe jumătate încruntată, pregătit să imite reacția tinerei la jocul lui de cuvinte.

— Ziceai că-mi deschizi portiera.

Bărbatul coboară din mașină și se duce pe partea fetei, plăcut surprins la vederea faptului că ea așteaptă într-adevăr ca el să-i deschidă portiera. După ce îi oferă brațul și tînăra îl acceptă, lasă amîndoi mașina în urmă și se pornesc spre camera lui. Ușa de un portocaliu fosforescent se deschide cu un clic slab, iar Ben pipăie cu palma peretele imediat în dreapta lui, căutînd întrerupătorul. Apasă pe el și camera se trezește la viață ca să-i spună Serei povestea ei.

— Locului ăstuia îi lipsește ceva, zice sarcastică femeia, uitîndu-se prin cameră la sticlele depozitate peste tot. Încă vreo cîteva sticle de pileală!

— Probabil, răspunde el.

Cu cei un metru şi şaizeci şi cinci ai ei la o lungime de braţ de cei aproape un metru optzeci şi cinci ai lui, Sera îşi ridică privirea spre Ben şi îi spune, încruntîndu-se şovăitoare:

— Ce-ar fi să te dezbraci. Te deranjează dacă îţi folosesc baia?

— Nici vorbă. Vrei ceva de băut? Eu o să-mi pun.

— O tequila – dacă te lasă inima – şi o bere, zice Sera pe un ton învăluit într-o sfidare indefinită, după care închide uşa de la baie.

Ben se simte ca un adolescent la prima lui întîlnire. O tequila, o bere şi sarcasmul ca stimulent – fata asta ar putea să fie soluţia perfectă. După ce îi prepară tequila într-un pahar de plastic de la motel şi i-o pune împreună cu o doză de bere pe noptiera de lîngă pat, dă pe gît, necontrolat, cît bourbon poate dintr-o singură înghiţitură – adică aproape două sute de grame – şi pune sticla la loc, astfel încît, atunci cînd femeia o să se întoarcă în cameră, s-o poată lua ca şi cum ar face gestul pentru prima dată. Vechiul său reflex îl surprinde, fiindcă nu mai simţise nevoia să adopte un stil de băut atît de viclean de cînd îl părăsise nevastă-sa. Auzind că apa încă mai curgea în baie, Ben se hotărăşte – aşa cum îi sugerase şi femeia – că ar fi mai bine să se dezbrace şi să se strecoare în aşternut cît mai repede, ca să nu fie prins în timpul acelei stînjenitoare acţiuni de scoatere a chiloţilor.

Sera apare din baie fără nimic pe ea, cu excepţia unuia dintre prosoapele de la „Han pe-un an", în care e înfăşurată. Însă, în momentul în care îşi dă seama că Ben e deja dezbrăcat şi s-a vîrît în

pat, azvîrle nonşalantă prosopul şi păşeşte goală spre noptiera unde sînt băuturile ei. După ce goleşte paharul dintr-o înghiţitură, se aşază pe pat, alături de Ben, şi trage cearşaful de pe el.

Îi spune prozaică:

— Pentru două sutare jumate putem să facem cam tot ce vrei tu. Ai băut, aşa că ar fi mai bine să stau eu deasupra, dar e în regulă şi invers. Am şi nişte lubrifiant, în caz că vrei să mă fuţi în cur... asta tu decizi. Dacă vrei să-mi ejaculezi pe faţă, e iarăşi în regulă. Încearcă numai să nu-mi nimereşti în păr şi în ochi.

Sera se gîndeşte să-i mai spună şi să n-o lovească, dar hotărăşte că tipul oricum nu e genul care s-o facă. În orice caz, nu poartă nici un fel de inele şi e puţin probabil ca tăietura de pe obraz să i se deschidă iar doar de la o palmă.

— Face să mă usture ochii şi de-abia ce m-am spălat pe păr. Uite, ţi-o sug un pic... aşa, pentru început.

Pînă să apuce el să spună ceva, i-a luat-o deja în gură. Cu toate că şi-o simte tare, Ben ştie că n-o să-şi dea drumul. E stăpînul alcoolic şi experimentat al curvelor. Îşi zice că tînăra se va simţi mai confortabil dacă face ceva, aşa că o lasă să continue vreo cîteva minute, dar mai degrabă are poftă de-o pileală decît de o muie. Se ridică în capul oaselor şi, în clipa cînd o face, pune o mînă pe umărul Serei, sugerîndu-i astfel că ar vrea ca ea să înceteze.

— Vrei să ne futem acum? întreabă femeia.

— Poate după ce mai trag o duşcă. Mai vrei nişte tequila?

— De ce nu? zice ea.

După care continuă, cu o buimăceală iritată:

— Mi-e indiferent. Care-i treaba? Eşti prea beat ca să-ţi dai drumul?

Ben, care tocmai se reîncărcase cu bourbonul proaspăt consumat, răspunde la provocarea femeii. În vocea lui există exact atîta alcool cît să mascheze tonul de cățel adolescent şi îndrăgostit.

— Nici nu mă interesează, zice el. Dar stai aici, cu mine, o vreme. Mai avem timp. Pot să-ţi dau mai mulţi bani. Poţi să bei cît vrei tu. Poţi chiar să-mi iei şi maşina, că oricum o vînd mîine dimineaţă. Poţi să vorbeşti sau poţi să asculţi. Numai să rămîi. Asta-i tot ce vreau.

Sera înţelege că tot ce-a spus el e adevărat, iar o parte din curva dinăuntrul ei se îndepărtează repede de o astfel de imagine. Nici măcar nu mai are uneltele cu care să-l manipuleze – Al i le-a luat pe toate. Vidul rămas nu mai poate fi umplut decît de rămăşiţele sinelui ei autentic. Confuză, îşi pleacă capul şi meditează. Îşi vede sînii, îşi vede vaginul. Ar putea să stea de vorbă cu el, îşi zice ea. S-ar putea să fie plăcut să stai puţin la taclale.

Prin urmare, cum nu i-a mai rămas nici o replică rapidă, dar şi pentru că vrea să ştie, Sera întreabă:

— De ce îţi vinzi maşina?

Simţindu-se victorios, Ben zîmbeşte şi îi înmînează paharul cu băutură. Rezemat pe perna lui, cu o fată lîngă el şi o sticlă alături este exact situaţia în care îşi dorea să ajungă şi iată că acum e fix aşa.

* * *

O combinație de discreție – pentru că nu vrea ca tînăra să creadă că el are timp pentru astfel de aiureli – și de plictiseală – căci Sera pare să manifeste o înclinație pentru dispariţiile misterioase – l-a determinat pe Al să-și facă ultimele sale drumuri pe Strip și la casa Serei în timpul nopții și oarecum devreme. O să se întîlnească mîine dimineață cu ea.

Și va trebui să îi ofere o prestație bună, fiindcă nici de data asta nu a reușit să își găsească nici un fel de contacte. Pînă și străinii îl ocolesc. Al începe să simtă el însuși mirosul disperării, care pare să-l urmeze peste tot.

După ce a stat treaz toată noaptea, azi-dimineață a făcut, plin de hotărîre, un duș și s-a îmbrăcat, astfel încît să poată să se ducă și să-și recupereze în cele din urmă bijuteriile amanetate, doar că s-a blocat în fața unui automat de jocuri care-i tot cerea și înghițea dolari de argint pînă cînd – nu chiar spre surprinderea lui – afară s-a făcut întuneric, iar el pierduse mai bine de două sute de dolari.

Sera ar face bine să aducă acasă bani serioși, se gîndește el, îndesînd furios încă o bancnotă de douăzeci de dolari în jartiera răbdătoare dinaintea lui. Privește dispreţuitor la bărbații din jurul lui: toți beţivani, toți destrăbălați și nici o urmă de demnitate în întreg localul. Femeile – și el a fost odinioară stăpînul multor femei față de care cele de aici arată ca niște cîini – sînt niște păpuși lipsite de mîndrie. Nu au nici un rost, nici un ţel, ci

doar stau dezbrăcate în faţa porcilor ăstora de bărbaţi, şi totul pentru nişte amărîţi de cenţi acolo.

— Încă un rînd! zbiară el, agitînd paharul în aer şi trîntindu-l înapoi pe masă.

Sera ar face bine să aducă acasă bani serioşi, se gîndeşte el şi apucă încă o bancnotă de douăzeci din teanc. Dansatoarea face o voltă şi se apleacă s-o accepte, după care îşi desface picioarele pentru el. Al se uită la pizda ei cu ochi ameninţători şi împăienjeniţi.

* * *

Observînd prin fereastra bucătăriei sale că prima rază de lumină a dimineţii începe să alunge întunericul, Sera se pune pe scaun şi continuă să bea din sticla de tequila pe care a şutit-o azi-noapte de la ultima ei cordeală. Rămăsese acolo şi stătuse de vorbă cu individul mai bine de două ore şi ar fi stat ea şi mai mult dacă tipul nu şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Sticla de tequila o luase ca pe o retribuţie improvizată pentru timpul de muncă suplimentar şi pentru că voia să se ducă direct acasă, fără să se mai oprească să-şi cumpere o sticlă.

E buimăcită şi intrigată de bărbatul ăsta, Ben. Nu i-a pus nici una din întrebările uzuale, de soiul *Cum e să fii...*, *De ce...* sau *Cum poţi să...*, cele pe care în trecut Sera le auzea întotdeauna de la clienţii bine intenţionaţi care încercaseră să se împrietenească cu ea. De nenumărate ori a trebuit să joace clasica scenetă cu sociologul amator, care are tendinţa să se manifeste din cînd în cînd, cu tot felul de clienţi care nu-şi dau seama că în

realitate nu vor decît să se fută cu ea sau, şi mai rău, îşi închipuie că vor de fapt s-o mîntuiască. A întîlnit tot felul de bărbaţi, cu tot felul de ciudăţenii, indivizi care, dintr-un motiv sau altul, trebuiau să se distanţeze de ceea ce făceau şi să afirme cu fermitate că îi sînt superiori din punct de vedere social şi moral. La Ben nu exista nici urmă de aşa ceva. Faptul că o plătise ca să-i sugă pula şi să facă ce i-o mai veni la îndemînă după aceea n-a avut nici o influenţă asupra conversaţiei care a urmat, conversaţie care, în ceea ce o privea pe Sera, a curs cu atîta uşurinţă, încît ar fi trebuit să aibă loc cu două săptămîni în urmă, cînd elocvenţa ei obişnuită îi mai stătea încă în reflex. Cu excepţia unor mici vanităţi superficiale, nu-şi poate aminti nimic dezamăgitor, nimic prefăcut la el. Era beat. Era tandru. A izbutit să îi transmită ceva unei părţi dinăuntrul ei de care nici măcar ea nu fusese conştientă. E convinsă că dacă ar fi tratat-o ca pe o curvă – ceea ce nu s-a întîmplat –, ar fi făcut-o cu aceeaşi îngăduinţă senină pe care o etala atunci cînd se numea pe sine beţivan. Părea să nu emită nici un fel de judecăţi, nici măcar despre sine (lucru care, dacă era adevărat, crea un vid cu care lui Ben trebuia să-i vină destul de greu să se obişnuiască), iar Sera se întreba dacă e din cauză că el îşi aparţine sieşi sau din cauză că e un beţiv. Oricum ar fi, e înviorător de simplu. E ca o rafală de apă rece de izvor, care îi curăţa ceva din mizeria toxică în care trăieşte ea.

I-a povestit despre călătoria lui spre Las Vegas, de hotărîrea de a scăpa de toate lucrurile sale şi pînă la riscanta aventură a beţiei la volan. Au

stat în pat dezbrăcați, unul lîngă altul, iar ea s-a bucurat de pauza oferită, fiindcă încă mai avea dureri după izbiturile nesfîrșite ale lui Al din noaptea trecută. Cum nu voia să pară interesată fățiș de cordeală, Sera n-a apucat să-i pună o grămadă de întrebări pe care în alte condiții i le-ar fi pus sau la care se gîndise în timpul scurs de atunci încoace. De exemplu, nu înțelege foarte limpede de ce-a venit el aici, în oraș. Susține că îi place să bea fără întrerupere și, cu toate că în privința asta îl crede fără nici o reținere, nu-și dă seama cum o să se termine totul. Nu i s-a părut că bărbatul ar fi un membru al clasei privilegiate. El i-a mai spus și că îi place anonimatul și că Las Vegas-ul e un loc foarte potrivit pentru așa ceva. Cu două săptămîni în urmă l-ar fi aprobat. Dar Ben nu pare să vrea absolut nimic în afară de alcool și, cu toate că așa ceva i se pare un pic mai mult decît ce-și dorește ea, nu îl poate asocia cu imaginea pe care și-a făcut-o ea despre un bețiv.

L-a lăsat să vorbească și l-a ascultat, pe jumătate interesată, pe jumătate îngăduitoare, după care a ignorat depășirea limitei de timp, pentru că se simțea confortabil, iar el n-o bătea, n-o futea sălbatic și nici nu se pișa pe ea. Treptat, discursul lui Ben s-a încleiat, după care s-a stins. Sera și-a închipuit că poate intrase într-o pasă meditativă, așa că s-a răsucit, s-a uitat la el și a întîlnit imaginea capului bărbatului, care se înălța și cobora în timp ce Ben sforăia în liniște, cu gura deschisă. După ce l-a privit cîteva minute, s-a îmbrăcat, a chemat un taxi și, în drum spre ușă, a luat cu ea sticla de alcool.

Acum, dimineața și-a intrat aproape complet în drepturi, iar Sera e gata de culcare. Împinge sticla pe colțul mesei sale de bucătărie, lîngă banii cu care a plătit-o Ben, și se duce la ea în dormitor. Își lasă rochia să cadă pe podea, îl alungă pe Ben din gîndurile ei, închide ochii și așteaptă venirea unui vis.

* * *

— Nici măcar cinci sute? Te las să stai o noapte întreagă pe stradă și asta-i tot ce ești în stare să faci?

Al, care nu era obișnuit cu băutura și nu se simte deloc bine după excesul de răsfăț cu alcool stîmpărat cu apă de la barul cu striptease, stă în picioare în fața femeii și latră la ea.

Trezită de bătaia lui în ușă și încă în rochie, Sera zice:

— Îmi pare rău, Al! A fost o noapte slabă. Eu... (se chinuie înnebunită să-și asambleze gîndurile laolaltă) ...eu... pur și simplu n-am putut să agăț.

— Cine naiba te crezi? Vreo fetișcană de șaișpe ani care mă duce cu zăhărelul prin Hollywood? Doar știi prea bine cum merge treaba, Sera!

Al îi arde o labă grea și rapidă, cu palma deschisă, o lovitură non-distructivă, cu rol corectiv.

Iar ei îi place. Nu știe de ce, dar îi creează senzația că deschide calea spre ceva și îi place. Încearcă să obțină mai mult.

— Nu fi ridicol, Al! Doar știi prea bine cum merge treaba. S-ar putea să fie din cauză că nimeni nu vrea să fută o gagică cu obrazul crestat. Asta

e ceva nou la tine, nu-i așa, Al? Să deteriorezi marfa. Știi că o să-mi rămînă o cicatrice.

Femeia își împinge obrazul înspre el, ilustrîndu-și cu obrăznicie spusele. Îmbătată de libertatea masochismului, Sera e totuși uimită de bravura ei.

— Eu zic c-ar fi mai bine să facem lucrurile cum se fac, cu cuțitul, ă? Știi și tu... ochii care nu se văd se uită.

Femeia se răsucește pe călcîie și înhață dintr-un sertar un cuțit de friptură. Îl aruncă la picioarele bărbatului împreună cu rochia și se întoarce cu fundul la el.

— Uite-aici! Dă-i drumul, Al! zice ea.

Rămas înțepenit, Al e practic în stare de șoc la auzul vituperației. Își coboară privirea la șirul de urme care îi acoperă fesa pînă pe dosul coapsei. În toți anii ce trecuseră, urmele acelea rămăseseră identice în memoria bărbatului. *Nu-ți face griji, Sera*, obișnuia el să spună. *Nu dau niciodată la față. Acum fă-mi pe plac și întoarce-te.* Atîtea lacrimi. Iată cadoul pe care i-l oferise el. Sera era singura persoană care fusese martoră vreodată la lacrimile lui. Amintirea de atunci, imaginea de-acum, mînia ei – era mult prea mult pentru el.

— Unde ai fost noaptea trecută?

Asta i-a zis Al, aruncîndu-i o privire sălbatică, cu ochii holbați. Vocea îi tremura, încărcată cu presiune, de parcă bărbatul era gata-gata să explodeze.

— Ți-am spus. A fost o noapte slabă. M-am dus la Trop să beau ceva, îi răspunde ea, înfruntîndu-i privirea.

Femeia parcă simte în cameră o a treia persoană, care se uită la toată scena cu un interes destul de moderat. *Iar acum el mă omoară, acum eu dorm, iar el o să plece.* Dar își amintește și lacrimile, și faptul că fiecare crestătură făcută în ea însemna în realitate o crestătură și mai adîncă în el. Iar în cele din urmă (Sera o știa chiar în timp ce sîngera) rănile ei se vor vindeca.

O parte din el vrea să stoarcă toată viața din ea cu propriile mîini sau s-o bată pînă cînd face să-i stea inima-n loc. N-a ucis niciodată vreun om și cu atît mai puțin o femeie. Poate că din cauza asta viața lui merge aiurea. În loc s-o facă, simte că îi vine să vomite și, cuprins de grețuri și vulnerabil, se agață de masă ca să nu cadă.

Incredibil, dar Sera vrea să se ducă la el, să-l ajute. Nimic nu s-a schimbat. Ea vrea să-i soarbă durerea.

Reușind să-și vină cît de cît în fire, Al se ridică în picioare. Pe femeia asta n-a văzut-o în viața lui. Iar în locul ăsta n-o să mai intre niciodată. Scuipă și spune:

— Ieși la treabă diseară. Adu-mi banii cînd ai terminat... indiferent la ce oră.

Se întoarce pe călcîie și dispare, iar în urma lui se aude zgomotul făcut de ușa trîntită, care zăngăne.

* * *

Sera știe – deși încă nu conștientizează – că i-ar plăcea să-l mai vadă o dată pe Ben (la care de cîte ori se gîndește îi vine în minte *cordeala aia cu bețivul*). Viața ei a devenit cumva lipsită de

sens și tipul ăla, chiar și inconștient, tot era o companie mai bună decît orice alt om pe care-l cunoștea ea: un club extrem de exclusivist. Ceva din făptura lui – căci convietuirea cu negrul presupune o înțelegere deplină a albului – făcea să-i renască în minte frumusețea unică a deșteptării, a muncii, a mîncatului și a dormitului. Unde sînt acum toate astea? Poate că așa ceva a simțit în camera lui.

Prin urmare Sera nu e deloc surprinsă că s-a trezit căutîndu-și de lucru pe aceeași bucată de trotuar unde stătuse noaptea trecută și unde a fost agățată de el. Fiecare mașină care încetinește în dreptul ei stîrnește în ea un moment fulgurant de speranță, care piere în clipa în care femeia nu recunoaște nici mașina, nici șoferul. Cum e mai pretențioasă decît de obicei la negocierea prețului, pierde cîțiva clienți, dar nu regretă cu adevărat și preferă să se mai învîrtă pe stradă, ca să nu riște să-i piardă venirea sau să-l piardă în favoarea vreunei alte fete cu care ar putea să-și petreacă noaptea. Din cîte și-a dat seama Sera, era atît de beat, că nu-și amintește nici măcar cum arată ea, deși femeia se îndoiește că ar fi chiar așa. O limuzină albă se oprește lîngă bordură chiar în dreptul ei, fragmentîndu-i șirul gîndurilor, iar ea anticipează oferta imediată. S-ar putea să-i fie greu s-o refuze.

Adevărul e că nu are nici cea mai vagă idee rațională despre ce-ar putea aștepta din partea lui Ben. Poate că o să-mi ceară să ies numai cu el, își zice ea cinică în momentul în care un jet fierbinte de lichid seminal o izbește în dosul gîtului. Stă îngenuncheată la picioarele unui pat dintr-un

apartament de hotel şi îşi rezolvă treaba cu un om de afaceri japonez din Texas care i-a oferit atît de mult mălai pentru o singură muie, că n-a fost în stare să spună nu. După ce scuipă sămînţa într-un prosop de la hotel şi îşi dă părul înapoi pe spate, îi spune bărbatului că trebuie să plece şi se întoarce în graba mare înapoi în stradă, unde îl găseşte pe Ben aşezat în staţia de autobuz şi bînd direct dintr-o sticlă, ca şi cum ar fi la un cocteil.

— Nu fugi! zice el, întinzînd palma într-un gest liniştitor în timp ce se ridică în picioare.

— De ce-aş face-o? întreabă Sera.

Acum, cînd Ben stă în faţa ei, iar situaţia pe care a elaborat-o teoretic în minte toată noaptea s-a transformat în realitate, devine suspicioasă şi nesigură.

— Ştiu că nu eşti poliţai, aşa că ce mai urmează în noaptea asta? Încă două sute cincizeci de parai ca să mă uit la tine cum dormi?

— Nu.

Şi bărbatul se aşază iar, uşor dezumflat.

— N-am reuşit să-mi amintesc ce s-a întîmplat noaptea trecută. M-am temut să nu fi fost mîrlan sau rău cu tine. Dacă am făcut-o, îmi cer iertare.

— Nu, ai fost doar beat, îi zice ea, simţind că se înmoaie. Dar nu-i nici o problemă.

— Am venit aici fiindcă am sperat că o să te întîlnesc şi noaptea asta. Pot să te şi plătesc dacă vrei tu aşa, dar aş prefera să te scot în oraş, ca pe o prietenă. Vreau să zic că-mi placi şi că mi-ar plăcea să te întîlnesc într-un sens mai social, dacă înţelegi ce vreau să zic. Nu ştiu dacă ai cumva vreun prieten, dar dacă îţi găseşti vreun pic de timp liber... poate că am putea... să cinăm împreună?

— Chiar vorbești serios? întreabă Sera, deși știe că e serios.

— Dacă m-am exprimat suficient de limpede, deși amîndoi știm că s-ar putea să n-o fi făcut, îți dai seama, cred, că vorbesc serios.

— Cînd? întreabă ea.

— Și astă-seară e încă destul de devreme. De parcă așa ceva ar conta în Las Vegas, zice Ben, ridicîndu-se din nou – de data aceasta un pic mai jucăuș.

— Tocmai am prins o cordeală grasă.

Rostește cuvintele ca pe un test și se uită cu atenție la el, ca să îi vadă reacția, dar nu observă nici una.

— Pot s-o las baltă pe seara asta. Dacă vrei să mergem să luăm ceva de mîncare, e în regulă – mai ales că, după cum arăți, pari să ai nevoie – dar mai întîi trebuie să trec pe-acasă și să fac un duș. N-o să-mi ia mult timp. Numai să nu te deranjeze că trebuie să aștepți. Unde ți-e mașina?

— Am vîndut-o azi-dimineață.

— Ar fi trebuit s-o iau eu cînd mi-ai oferit-o.

Sera e puțin surprinsă auzind că bărbatul a vorbit serios cînd a pomenit de vînzare, iar mărunta ei revelație de acum încarcă de valabilitate și restul spuselor lui.

— Pun pariu că ai scos un preț foarte bun la unul din comercianții de mașini nonprofit de aici, de la noi din oraș.

— Aproape cam cît mi-a trebuit ca să-mi plătesc taxiul care m-a adus înapoi în camera mea. Nu-mi pasă. Oricum, sînt întotdeauna prea beat ca să pot conduce. O să luăm un taxi pînă la tine. E noul meu hobby – să iau taxiuri.

Zîmbesc amîndoi. Prinși în vertijul unei proaspete legături tandre, împărtășesc amîndoi sentimentul de așteptare însuflețită a conversațiilor ce urmează să vină, a companiei pe care urmează s-o simtă. Se înviorează amîndoi odată cu recuperarea abilităților lor de mult adormite, care par să fie la fel de eficiente, în ciuda lipsei îndelungate de exercițiu. Ciudat, dar dintre ei doi Sera este mai dornică să se repeadă după scînteierea care deocamdată apare doar ca un fel de pîlpîit în cîmpul ei vizual periferic. Vocea ei interioară îi vorbește despre sete și amintire.

— Am putea să ne oprim să luăm o sticlă de tequila, zice Sera. Îți datorez o sticlă de tequila.

— Sigur că da, răspunde Ben.

După ce trec strada și cumpără sticla de alcool, pe care Sera insistă s-o plătească ea, îi fac semn unuia dintre numeroasele taxiuri existente în Las Vegas și încep scurtul drum pînă la apartamentul femeii. Ea nu i-a permis niciodată vreunui client să vadă unde locuiește. Nu că ar fi fost vreunul căruia să-i fi păsat în vreun fel – Sera nu era genul care atrage clienți fideli. Dar pe de altă parte Ben și-a pierdut statutul de client chiar din clipa în care femeia s-a decis să-l ducă la ea acasă.

* * *

Acasă, în iubita lui cameră, sau cel puțin atît de acasă pe cît putea fi, Al aude vocile ce emană de pe partea cealaltă a peretelui, dincolo de căpătîiul patului său, în camera de alături. Complet absorbit de ele, a stat în întuneric ore întregi,

încercînd să urmărească firul conversației purtate de străinii de dincolo de perete.

— ...șase ore... crede-mă... și de fiecare dată... nu putea să stea liniștit... grădinița...

La picioarele patului lui Al stă o tavă de la *room service*, acum răsturnată. Cartofii și friptura de miel, rămasă netăiată, murdăresc podeaua, iar păstăile și stafidele plutesc într-o băltoacă de ceai, îmbibate cu lichid într-o măsură nedeterminată. Al nu își amintește deloc cum s-a întîmplat așa ceva, fiindcă acum cîtva timp, atunci cînd s-a trezit dintr-un pui de somn la auzul vocilor de alături, dezordinea exista deja. Ar fi trebuit să fie cina lui.

— ...o să am eu grijă să... salariul.... deschis la... salvamari...

Al ascultă, cu ochii larg deschiși. Ar fi putut să jure că indivizii de dincolo i-au rostit numele cu nici o oră în urmă. Poate că s-a dat în stambă mult prea tare aici, în Las Vegas, poate că a pus prea multe întrebări. Trebuie să învețe să adopte o atitudine mai discretă. De acum înainte va trebui să fie foarte precaut.

* * *

— Știi că te-am văzut săptămîna trecută? întreabă Sera, avansînd încă un pas în explorare. Te-am văzut cum ai căzut pe stradă.

— Serios? Cam cînd? zice Ben. Săptămîna trecută am căzut în două rînduri... adică două de care știu eu. Stai numai pe-aproape de mine și-o să ai ocazia să mai vezi multe!

Sera se hotărăşte să nu-i înşire deocamdată argumentele în favoarea şi împotriva obiceiului de a cădea lat pe stradă, aşa că îi zice:

— Nu era departe de locul unde stai, dar era pe cealaltă parte a străzii şi era noaptea tîrziu, pe la începutul săptămînii. Am strigat la tine, dar nu cred că m-ai auzit. Ai căzut şi-ai rămas nemişcat, iar eu m-am temut că ai putea să aduci poliţaii în zonă... ştii, cum stăteai acolo, nemişcat, arătai ca un cadavru.

Ultimele ei cuvinte se voiseră umoristice, dar Sera le regretă imediat, înţelegînd pentru prima dată că bărbatul arată în anumite privinţe ca şi cum ar fi un pic cam prea bolnav.

— Nu cred că am căcut pe jos chiar atît de mult. Poate că m-am ridicat imediat în picioare şi mi-am văzut de drum.

— Păi, nu ştiu... Bănuiesc că da. Zici că te-ai obişnuit cu asta, dar eu, cînd te-am văzut cum cazi aşa, mi-am făcut griji.

În momentul în care rosteşte cuvîntul *griji*, Sera îl însoţeşte cu o sprînceană înălţată şi o privire care îi pătrunde lui Ben direct în adîncurile sufletului. Fărîma de afecţiune sugerată de ea îngreunează trăncăneala şi Sera bate în retragere, temîndu-se că s-ar putea să fi mers prea departe.

— Îmi fac griji pentru orice, zice ea.

— Ştiu că-ţi faci, îi răspunde el.

Taxiul opreşte pe marginea trotuarului, în faţa clădirii unde îşi are Sera apartamentul. Au ajuns la ea acasă.

Cu Sera la duş şi Ben proaspăt oaspete, apartamentul însuşi devine un participant pasiv la

seara lor împreună. Extrem de prezent în muțenia lui și semănînd foarte bine cu o pisică domestică sechestrată, el îl măsoară pe Ben cu un ochi neîncrezător. Ben stă și așteaptă răbdător, așezat la masa din bucătărie, acolo unde l-a lăsat Sera. Apoi se ridică, cuprins de o curiozitate politicoasă, și își tîrîie picioarele prin încăpere, ținînd într-o mînă un pahar, în timp ce mîna cealaltă i se oprește cînd și cînd ca să ridice și să inspecteze tot felul de obiecte, mai întîi în bucătărie, iar apoi, vitejește, în livingul fetei.

Avuțiile ei sînt într-adevăr puține și puse ici și colo, iar cele care există sînt aranjate cu un puternic simț al ordinii. În meticulozitatea ei, Ben vede fostul său eu, iar descoperirea îl încîntă. În bucătărie există o colecție de vreo cincisprezece sau douăzeci de suporturi de scobitori cumpărate ca suvenir. Sînt cele mai rezistente legende emailate ale orașului – *Am fost culeasă CURATĂ în LAS VEGAS, Nevada* – și fiecare este umplută cu o cantitate adecvată de scobitori, astfel încît capacitatea fiecăreia să fie utilizată la marele fix. Cadouri pentru ea însăși, lipsite în mod intenționat de gust, căci – presupune el – sînt produsul unei nopți slabe pe Strip. Mîinile sale le ocolesc cu respect, fiindcă ele sînt cu certitudine importante pentru Sera. Pe frigider stă prinsă cu bandă adezivă o ilustrată cu fotografia unui pisoi care se joacă cu un ghem de lînă. Cînd o deschide, ca să citească semnătura din interior, descoperă că felicitarea e albă și alungă ideea prezenței ei aici, pe frigider, ca parte componentă a unei afinități feminine pentru o astfel de imagine. Mobilierul, care nu e nici scump, nici imaginativ, e în cel mai

bun caz unul cu gust. Fata n-are în mod evident nici un fel de aspirații în domeniul designului interior. De fapt, remarcă Ben, apartamentul etalează un soi de minimalism artistic general în orice fel de formă convențională. Locul respinge platonic orice altceva în afară de funcționalitate, ca într-o casă de *shaker*, iar din acest motiv aspiră la o formă artistică superioară: o artă calculată a realității esențializate. Televizorul e unul alb-negru și pare să fie rareori folosit. Pe un raft de bibliotecă se vede un aparat de radio simplu, iar biblioteca conține și ea un grupaj respectabil de volume de literatură engleză și americană, toate în ediții ieftine. Covorul e gri, de tipul celor care se pot pune atît în interior, cît și în exterior, iar canapeaua e din material textil. Nu se văd nici învelitori de lînă, nici de velur, nici tonuri de roz sau de verde pastel. Apartamentul nu reflectă nici un fel de interes pentru produsele electrocasnice sofisticate, nici un fel de fascinație pentru media. Nu are nici ziare, nici afișe, nici picturi. Totuși, nu conține nimic din atmosfera contrafăcută a sărăciei. Pe de altă parte, nu etalează nici unul din semnele accidentalului, ale selecției aleatorii a calității, care apar atît de des în domiciliile celor lipsiți de imaginație. Ben se răsucește pe călcîie, vede cum încăperea își pierde contururile și se oprește prea brusc cînd aude apa oprindu-se la duș, așa că împroașcă podeaua cu o parte din băutura din pahar. Locul în care se află nu oferă nici un fel de descriere a ocupantului său. Ben hotărăște că aici e casa unui înger.

— Te simți bine acolo? strigă Sera din baie.

— Bineînțeles. De ce, n-ar trebui? Stai liniștită, că mă descurc.

Ben se întoarce în bucătărie și își mai umple o dată paharul.

Vocea înfundată a femeii se aude iar:

— Nu mai stau mult. Mai pune-ți ceva de băut.

Bărbatul stă pe scaunul de la masă și bea. Peste cîteva minute, cînd intră în cameră, Sera îl găsește nemișcat, cu privirea fixată în tavan.

— Te simți bine? întreabă ea.

El pare să n-o audă, apoi îi răspunde, zîmbind la auzul repetiției:

— Sigur că da. Arăți minunat.

— Mulțumesc.

Dar chipul femeii e vizitat de o umbră de îngrijorare, iar Sera descoperă că e și mai conștientă de cît de în neregulă e omul de lîngă ea.

— Probabil că s-a făcut tîrziu, zice ea. Cît timp liber mai ai?

— Îmi pare rău, dar ceasul meu s-a dus acolo unde mi s-a dus și mașina. Nu numai că sînt deja prea beat ca să mai conduc, dar sînt și prea beat ca să mai fiu părtaș la universul timpului măsurat, fie și doar ca simplu observator.

Și își ridică încheietura goală, mutînd paharul cu băutură în mîna cealaltă.

— Mai sînt două fire de păr pînă la pistrui. Știi, în Los Angeles rămîneam tot timpul fără băutură după ce se făcea prea tîrziu ca să ies în oraș și să-mi mai cumpăr. Dintr-un motiv oarecare, soluția cea mai clară era să mă mut într-un loc în care nu e niciodată prea tîrziu. Și, desigur, acum, că am ajuns aici, se pare că mi-am rezolvat și problema rezervelor de alcool. Doar mi-ai văzut

camera. Numai că nu e nimic surprinzător în genul ăsta de ascensiune pe dos. Mă săturasem să se uite lumea ciudat la mine cînd intram într-un bar la 6 dimineaţa. Pînă şi barmanii din cartier de la mine începuseră să-mi ţină predici. Aici oamenii beau la orice oră. Şi nimănui nu-i pasă. S-ar putea să fie vorba de motive justificate, concedii şi mai ştiu eu cîte şi mai cîte, dar oricum nu contează, fiindcă oamenii ăia nu-s de-ai locului. Nu se fac de rîs pe faţă.

Ben face o pauză, temîndu-se că s-au spus prea multe şi prea repede.

— Bat cîmpii. Adevărul e că-mi place de tine. Mă faci să vreau să vorbesc. Nu ştiu cît e ora.

— Îmi place să te aud vorbind, zice ea şi chiar aşa şi e. Dacă te simţi în stare de o plimbare scurtă, am putea merge undeva aici, imediat după colţ. Mîncarea din Las Vegas e oricum oribilă peste tot, iar în felul ăsta n-o să trebuiască nici să aşteptăm după un taxi. Cum îţi sună?

— Au şi de băut? întreabă Ben.

Dar adevărul e că nu-i pasă. Dacă e nevoie, poate să-şi ia cu el propria lui băutură. Ies amîndoi şi o pornesc pe stradă, la plimbare. Lui Ben i-a sunat bine.

La restaurant, unde stau de vorbă fără dificultate, continuă să-şi dezvolte conversaţiile tangenţiale care apar cînd îţi faci o nouă relaţie. Numai că relaţia aceasta evoluează mult mai repede decît se întîmplă în mod normal. Amîndoi simt o nevoie nerostită să devină prieteni. Dincolo de mult mai evidentul factor temporal pe care îl percepe Ben, nerăbdarea din prezent se datorează şi unei nevoi chiar şi mai imediate, pe care o împărtăşesc

amîndoi. Un vacuum – la care Sera nu a mai meditat de mult și care la Ben a fost întotdeauna esențial – este acum observat și evaluat. Amîndoi recunosc aici posibilitatea de a împiedica o tragedie emoțională. Amîndoi se luptă cu uimirea provocată de înțelegerea faptului că o presupoziție acceptată de multă vreme ca atare s-ar putea să fie eronată. Amîndoi descoperă dintr-odată – și pentru prima oară – decizii pe care le-ar fi putut lua și opțiuni suprinzătoare pe care le-ar putea avea acum.

Pentru Ben sentimentele de acum sînt separate de ceea ce face cu el însuși. Perioada scurtă de timp pe care i-a alocat-o propriei sale vieți își exercită efectul asupra mentalității sale chiar și după modificarea comportamentului său cotidian. Ben crede că moartea lui, moartea lui grabnică, este o realitate inalterabilă a vieții sale și, pe măsură ce ideea se înfige tot mai zdravăn în realitatea lui, nu se mai gîndește la ea mai mult decît ar face-o orice alt om care ar medita la propria lui moarte naturală – e conștient de ea, dar nu e obsedat de ea. Totuși, într-un mod subtil, acțiunile sale au căpătat în mintea lui un plus de semnificație. Controalele automate au fost toate îndepărtate, iar Ben caută chestiile directe și intenționate, adoptă agresivitatea și evită vulgaritatea. Cu spectrul finitudinii apropiindu-se amenințător, mai că e în stare să-și imagineze acest moment ca pe un microcosmos al întregii sale vieți, o zonă îngustă, dar avîntată, în care poate evolua cu mare intensitate. Căci o fată înseamnă o prietenă, iar o prietenă înseamnă totul. E tipul de raționament psihologic al unuia de paisprezece

ani, care nici nu e interesat de viitorul un pic mai imprevizibil. Ben o adoră pe Sera și ar vrea ca ea să devină o parte din viața lui. Dar modificarea vieții sale, prelungirea acesteia, nu mai e o opțiune la care să poată apela. Trebuie ca și ea să accepte contextul în același fel în care l-a acceptat și el. Deși s-ar putea să vadă doar ce-și dorește, Ben vede în ea capacitatea de a face așa ceva. Aici descoperă el fermecul femeii.

— Și de ce ești atît de beţiv? întreabă Sera.

Ea l-a privit cum ciugulește din salata mică și nepreparată pe care Ben o comandase în loc de masă. În cele din urmă bărbatul o împinge din fața lui și cere încă o porție de băutură.

— Asta voiai să mă întrebi? răspunde el, cîntărind-o din priviri.

— Da.

Sera știe că nu e vorba doar de o simplă întrebare și e dispusă să-și mențină poziția.

— Păi, începe el, atunci presupun că asistăm fie la prima, fie la ultima noastră întîlnire. Pînă acum n-am fost sigur nici măcar că e așa ceva.

— Deșteaptă mutare! În regulă. Prima. E prima.

Îi face această concesie.

— Sînt îngrijorată. De ce te sinucizi așa?

— Interesantă selecție a cuvintelor, răspunde Ben.

Apoi, după un moment de pauză, rostește aproape ca pentru sine și ca și cum ar răbufni:

— Nu-mi aduc aminte. Știu doar că vreau s-o fac.

— Vrei... ce? Să te sinucizi? Vrei să spui că băutul tău e o metodă de sinucidere?

Sera se apleacă peste masă, apropiindu-se de el și ascultînd cu interes.

— Sau că sinuciderea e o metodă de a bea, zice el și rîde ghiduș.

S-a hotărît să nu abordeze încă o astfel de discuție, evident inevitabilă. Poate că va muri la toaletă și atunci va reuși s-o evite. Dar de fapt nu e sigur cît de stupid e răspunsul lui. Nu mai e absolut deloc sigur în privința întrebărilor ce încep cu „De ce" și „Cum". Nici nu mai e interesat să și le pună.

Necăjită, Sera renunță. Dar e și ea în stare să observe că a lăsat povestea în suspans, deși, într-un fel, nu pare chiar atît de imperativă, ci mai degrabă irelevantă, astfel încît nu merită să riște chiar acum să strice totul. Femeia se gîndește cu toată onestitatea că, în ceea ce o privește, n-ar fi deloc deranjată să prezinte în seara asta lumea lipsită de griji a prostituției și este impresionată din nou de neputința lui Ben de a deschide un asemenea subiect. Sera se străduiește să nu mai analizeze lucrurile atît de profund, de teamă ca nu cumva ele să nu reziste la o astfel de verificare. Totul trebuie să se deruleze firesc, iar ea ar trebui să fie în stare să-și joace rolul. Îi place că e aici și faptul că-ți place ceva creează o senzație plăcută. Prin urmare, nu vede nici un motiv pentru care ar rasoli toată treaba silindu-l pe bărbatul din fața ei, pe Ben, să stăruie asupra proiectului său de viață.

Zilele astea propriul ei proiect de viață se limitează doar la atît. Proiectul: rămîi în viață. Dacă o să trebuiască să-și vîndă sufletul ca să izbutească, așa să fie. Nici o problemă. Cel puțin

sîngele nu-i mai curge atît de ușor prin vene cum o făcea odinioară, iar Ben doarme altundeva. Acum să zicem că un tip oarecare vrea să-i ejaculeze pe buci. În regulă. Poate că Al o să vrea s-o lovească iarăși cu cuțitul. Nici o problemă. Acum e mai în vîrstă, mai matură. Totul e altfel decît înainte, cînd era o puștoaică și se frămînta mereu din cauza unor astfel de lucruri. Acum poate să o ia mai moale, să lase lucrurile să curgă și totuși să se trezească dimineața. Iar dacă rana e prea adîncă și nu se mai trezește, ei bine, atunci cel puțin n-o să și-o facă cu mîna ei. Ea își va fi jucat rolul. La urma urmei, nu există cu adevărat decît o singură graniță, nu foarte clară. Toată lumea e așa de mîndră de propriile sale limite, atît de mărunte și de insignifiante! Toți jură cu scrupulozitate: *N-o să fac niciodată așa ceva!* Și poate că n-or s-o facă. Cel mai probabil e că nu vor fi nevoiți niciodată s-o facă. Numai că ăștia-s ei și e în regulă că-i așa. Nu toți bărbații vor să-i facă așa ceva. Unii o plac. O grămadă de tipi o apreciază. Ea îi ajută să se elibereze. E plăcut să-i ajuți pe oameni. Faptul că rămîi în viață e un adaos binevenit. Frișca de pe tort. Totul merge cum nu se poate mai bine.

— Ben, zice ea, uitîndu-se la el cum soarbe din pahar și urmărind cum ginul i se scurge pe fața gravă. Ce-ar fi să rămîi în noaptea asta la mine în apartament? Vreau să zic...

Șovăie.

— Uite ce e. Ești teribil de beat – sau, în orice caz, o să fii în curînd – și poți să dormi la mine pe canapea. Am încredere în tine. Îmi place de tine. Nu face mare caz de asta, dar zău că mi-e groază

cînd mă gîndesc că stai în motelul ăla jalnic. Pari așa de singur... Adică... Hai să fim sinceri: ce dracu' cauți tu în Las Vegas?

Și, după ce s-a descărcat, Sera se lasă pe spate, ca să-și savureze hotărîrea. În ciuda amuzamentului de pe chipul bărbatului, femeia simte că și-a etalat cu fermitate acea autoritate fundamentală pe care toate femeile ar trebui să o aibă asupra tuturor bărbaților. Asupra tuturor bărbaților adevărați.

— E uimitor, Sera! Sau poate că nu e.

Ben e profund emoționat de oferta ei, așa cum pățește întotdeauna în fața unei manifestări fățișe de compasiune. Surprinderea lui inițială sporește atunci cînd își dă seama că un astfel de comportament e în foarte mare măsură ceva specific ei, că e într-adevăr inimoasă.

— Nu-ți face griji. Ți-am zis că am de gînd să mă mut cît de curînd la un hotel – chiar mîine, dacă asta o să te facă să te simți mai bine. Mulțumesc de invitație, dar o să fiu în regulă. Doar că o să îmi pierd cunoștința. Hai să vorbim despre ziua de mîine. Vrei să facem ceva?

Lui Ben îi place aerul tineresc al întrebării simple care i-a străbătut buzele, doar că ea e urmată de un tușit și de o inspirație icnită.

— Bineînțeles. Dar mai întîi hai să facem ceva în seara asta. Ar trebui să luăm un taxi pînă la hotelul Sahara, ca să las acolo ceva personal. După aia te rog eu să rămîi la mine acasă. Fă-o pentru mine. Putem să stăm de vorbă pînă tîrziu și să dormim pînă tîrziu. După cum știi, eu sînt propriul meu șef.

Cînd o aude spunînd așa ceva, Ben începe să rîdă. Deși e surprinsă de ironia neintenționată a remarcii ei, Sera rîde și ea, ca să i se alăture. Luat de valul veseliei, el acceptă propunerea. Dar ezitarea lui a fost atît de autentică pentru că s-a îndrăgostit de ea și trebuie să aibă grijă... o, da, foarte mare grijă!

* * *

Ora e tocmai potrivită pentru prezența ei aici: nici prea devreme, nici prea tîrziu. Îl atenționează pe Ben, care deocamdată așteaptă la barul principal din hotel, că s-ar putea să dureze vreo cîteva minute. Din fericire, bărbatul e foarte încîntat să fie lăsat la un bar și nu pare să fie absolut deloc îngrijorat. Nu pare să se arate nici curios în legătură cu misiunea ei, deși – presupune Sera – o face dintr-un respect politicos față de cuvîntul utilizat de ea anterior: *personal*. Sera bate la ușă cu o insistență surprinzătoare – dacă stai să te gîndești a cui ușă e aceea –, iar ușa dă impresia că cedează în fața pumnului ei.

— Da? Ce-i?

Vocea aceea înăbușită îi sună ciudat: e Al, dar nu e Al.

— Eu sînt, Al.

Al deschide ușa, mai întîi doar un pic, iar apoi larg.

— Sera, zice el, îndreptîndu-se de spate și sumețindu-și chipul. E...

Se uită în jur, probabil după un ceas, dar nu reușește să găsească nici unul.

— E tîrziu, afirmă el, ca și cum absența ceasului ar fi un semn cert al orei tîrzii.

Femeia intră în cameră, dîndu-l la o parte.

— Îmi pare rău, Al. A fost o noapte plină. O grămadă de cordeli, minte ea, scotocindu-se în poșetă după cei șapte sute de dolari și ceva pe care îi are – cei mai mulți dintre ei de la muia aceea făcută la suprapreț – și îi înmînează bărbatului. Cred că treaba începe să meargă.

El nu-i răspunde, ci doar ia banii în tăcere și își duce degetul la buze, părînd să asculte ceva. Sera observă o peliculă de sudoare pe trupul lui și se îngrijorează. Brusc nu mai vrea să fie singură cu el. Simte cum i se înmoaie genunchii.

Rămas în picioare lîngă pat, Al o privește și, în timp ce ține în continuare un deget la buze, îi face semn cu un altul să vină lîngă el. Singurul său inel de pe deget reflectă slab o lampă de noptieră de patruzeci de wați. *Unde-ți sînt bijuteriile, Al?*

Bun. N-are de ales. Se gîndea la o asemenea eventualitate de acum cinci minute, cînd i-a sugerat lui Ben că misiunea ei ar putea să se prelungească puțin mai mult decît se așteaptă ea. Acum e uimită, fiindcă își dă seama că nu vrea să facă așa ceva. Îi piere brusc toată amorțeala. Își aruncă poșeta la picioarele patului și începe să-și descheie bluza.

Dar Al îi face semn cu mîna că nu-i cazul și scutură viguros din cap, apoi îi șoptește:

— Ai spus cuiva că sînt aici?

Încurcată și speriată de comportamentul lui straniu – și poate chiar puțin sîcîită, în ciuda voinței sale – vrea să zică: *Cui să îi spun, Al? Cui mama naibii crezi că-i pasă?*, dar rostește doar

„Nu". Rămîne aşa, în picioare, fără să se poată hotărî dacă ar trebui sau nu să continue să se dezbrace şi pregătindu-se să facă faţă furiei lui în caz că greşeşte.

Transpiraţia curge şiroaie pe Al. El vrea s-o întrebe. El vrea să-i spună. El vrea de-adevăratelea, vrea sincer s-o roage să stea şi să asculte împreună cu el, să asculte şi să-i spună ce vorbesc despre el străinii din camera de alături. Ar fi aşa de uşor... *Auzi acolo?* Dar ea n-ar face-o. Îl urăşte – Al ştie foarte bine asta – şi s-ar preface că nu aude nimic. E complet singur. Şi tocmai acum, în momentul ăsta, nu-şi poate permite să-şi dezvăluie slăbiciunea în faţa ei.

— Pleacă, Sera, şopteşte el.

Apoi, fiindcă trebuie s-o facă, spune încă o dată, cu o voce mai sonoră:

— Du-te, Sera. Rămîi acasă. O să te sun eu mîine.

Femeia îl fixează cu privirea, tot mai îngrijorată, cu o îngrijorare confuză, atît pentru cel chinuit, cît şi pentru cel care chinuie, o îngrijorare amestecată pentru oricine o ia razna, indiferent dacă omul ăla o ştie sau nu. Al îi aminteşte de un puşti care vomita în colţul unei camere ieftine de motel, cu mult-mult timp şi multe vînătăi în urmă. Sera ar vrea ca el s-o lovească, să fie el însuşi, dar de data asta îl vrea aşa pentru binele lui, nu al ei.

— Vrei să... începe ea.

Dar e întreruptă de un gest aprig.

Al se întoarce răbdător spre ea şi îi spune cu o voce joasă:

— Sera, te rog să pleci. E foarte important pentru amîndoi. Pun la cale o afacere mare de tot. Chestia de-aici are legătură cu clientul nostru, așa că trebuie să ascult.

Pocnește-mă! Fute-mă! Fă-mi ceva familiar! Te rog! Nu izbutește să înțeleagă și simte că-i înțepenesc picioarele, dar apoi el îi face iarăși semn să plece, cu un gest ridicol și exagerat, aproape ca în comediile mute, și împroașcă transpirație în jur în timp ce scutură viguros din cap. Sera iese din cameră fără să-și dea seama că și-a pierdut un nasture, în vreme ce trecea de la dezbrăcat la îmbrăcat.

* * *

Așa cum se întîmplă uneori, grație întorsăturilor plăcute – deși rare – ale sorții, invitația făcută de Sera lui Ben, de a-și petrece o noapte la ea, deveni o înțelegere nerostită a celor doi. Sera, mai însetată de tovărășie decît și-ar fi putut imagina ea vreodată, s-a atașat repede de maniera lui blîndă și îngăduitoare de a fi și de devotamentul lui subtil și sincer. Nu-și transpusese în vorbe nici un fel de plan bine definit, ceea ce îi permitea să-și mențină independența inveterată a celor care locuiesc singuri și, în același timp, să își satisfacă nevoia de prietenie, care stătuse ascunsă și izolată în sinea ei, iar acum ardea cu o intensitate pe care nu ar fi bănuit-o niciodată.

Dincolo de astfel de nevoi universale, Ben acționa ca un catalizator pentru *catharsis*-ul ei. El era pîrghia cu care încerca să îl smulgă pe Al din inima ei, pentru că Sera își dăduse seama că

fuga nu e decît un paliativ temporar. Ben, pentru care orele, zilele şi nopţile se amestecă toate laolaltă, se lăsa manipulat fără reţineri în toată combinaţia asta, căci pentru el e cea mai nevinovată manipulare posibilă şi în sinea lui se simte recunoscător fiindcă i s-a oferit o funcţie pe care s-o îndeplinească.

Sera nu l-a sunat pe Al, care pentru ea e de-acum o cantitate necunoscută, stranie şi volatilă. Nici n-a răspuns acum două zile, cînd a sunat telefonul. Asta i-a fost prima reacţie încă din prima clipă cînd ţîrîitul aspru a făcut-o să tresară. Stăteau amîndoi pe podea şi Ben tocmai o apucase de un genunchi în timp ce spunea o glumă. S-au auzit doar trei ţîrîituri, una după alta, şi de atunci nimic altceva, iar Serei tăcerea prelungită de-acum i se pare înfricoşătoare, căci ştie foarte bine că Al o să vrea să rezolve situaţia cît mai repede. Poate că pîndeşte chiar şi acum, disprețuit şi disperat, dincolo de fereastra ei. Ben, inconştient de pericol (căci Sera a păstrat secretul în privinţa lui Al) şi adesea prea beat ca să poată merge pe picioare, reuşeşte totuşi să-i transmită pasiv un soi de cutezanţă firească – sau poate că bărbatul de lîngă ea o scoate pur şi simplu la iveală din culcuşul dinăuntrul ei?

De trei zile ea şi cu Ben îşi petrec timpul într-o lungă conversaţie în care îşi trec în revistă vieţile, întreruptă doar de scurte ieşiri după mîncare, băutură şi un schimb de haine pentru Ben. Nici unul dintre ei nu şi-a mărturisit pasiunea reciprocă şi nici n-au continuat relaţia sexuală care ar fi putut să-şi aibă începutul în camera lui de motel, în noaptea primei lor întîlniri. Azi după-amiază,

după un pui de somn, Sera se trezește, îl vede cum se uită la ea dintr-un colț al camerei și se hotărăște să ducă pînă la capăt coabitarea.

— Nu cumva e timpul să-ți plătești motelul? începe ea.

— Ba da, s-ar putea să fie, îi răspunde Ben. Mi se pare că am cam pierdut șirul zilelor de cînd stau aici, la hotelul Sera. O să mă duc să rezolv problema azi sau diseară sau în următorul segment solar disponibil, oricare va fi ăla. De ce nu vii cu mine ca să-mi găsesc o cameră adevărată? Poți s-o alegi chiar tu prin vreuna din clădirile de pe Strip.

— Voiam să spun că ar trebui să-ți aduci lucrurile aici. Ce dracu'! Oricum ne petrecem tot timpul împreună. N-are nici un rost să-ți arunci toți banii pe o cameră de hotel. Recunoaște: ne simțim bine aici. Eu zic că în momentul de față putem să lăsăm la o parte formalitățile. Știi, Ben, orice s-ar întîmpla, eu am încredere deplină în integritatea ta. Vreau să stai cu mine aici și acum. Nu îmi bat prea tare capul cu planuri pe termen lung și, din cîte îmi dau seama, tu nici nu pari să ai vreunul. Vrei să ne tot prostim așa, ca niște copii mici? Ți-am spus ce vreau eu. De ce nu te duci să-ți aduci lucrurile?

Ben vrea ca ea să aibă dreptate, dar mai știe și că el a băut cu grijă și cu măsură și că Sera nu l-a văzut în forma lui cea mai proastă, iar lucrurile nu mai pot continua. Cu cît se leagă mai tare de ea, cu cît se îndrăgostește mai zdravăn, cu atît mai puternic devine gîndul că s-ar putea să facă o greșeală. Poate că se înșală. Poate că n-ar trebui să înceapă nimic cu fata asta. Lucrurile s-au

aranjat frumușel în așa fel încît să poată să se ghemuiască și să moară neștiut de nimeni în Las Vegas, exact așa cum și-a planificat. De ce-ar face-o în poala tipei de-aici? Ea nici n-ar trebui să vadă așa ceva.

— Nu crezi că s-ar putea să te calce un pic pe nervi să trăiești împreună cu un beţivan? întreabă el. Încă n-ai văzut ce-i mai rău. Răstorn tot ce-mi iese în cale. Borăsc tot timpul. E o minune că zilele astea din urmă m-am simţit așa de bine. Tu ești ca un fel de antidot care se combină cu alcoolul și mă menține în echilibru, dar chestia asta n-o să ţină la nesfîrșit. O să te saturi foarte tare și foarte repede de întreaga poveste.

Ochii lui se fixează pe un punct negru, la doar un metru, doi, de colţul unde stă. E un păianjen suspendat de un singur fir al unei pînze fie mai vechi, fie proaspete, care se balansează în bătaia curenţilor din încăpere. Pare a fi și singura lui mișcare, așadar în realitate păianjenul ar putea să fie și mort. Ben se întoarce iarăși spre Sera, cu gura strînsă sfidător: *Trezește-te, fato!*

Dar Sera e fermă.

— Bun, păi, atunci poţi să te muţi la un hotel, iar eu o să mă întorc la strălucitoarea mea viaţă în singurătate. Acum singurul lucru la care mai trebuie să mă întorc cînd vin acasă e o sticlă de apă de gură cu care să-mi alung gustul de spermă. M-am săturat să stau singură... m-am săturat! Doamne, Dumnezeule! Uită-te la tine! Arăţi de parcă ai fi gata să cazi și să mori. Eu aș vrea să stai aici, cu mine, iar tu nu vrei decît să te tîrăști în întunericul unei camere de motel. Nu pot răbda gîndul că trebuie să-mi fac griji pentru tine!

Trebuie să ne hotărîm acum, pe loc, înainte să mergem mai departe. Fie stai aici cu mine, fie nu ne mai putem vedea niciodată.

Sera se întreabă dacă ar trebui să-i spună de Al. Speră să-şi rezolve treburile cu el acolo, în apartamentul lui, iar totul să devină doar o poveste pe care s-o poată spune mai tîrziu, dar o parte din insistenţa ei în faţa lui Ben vine pur şi simplu din teamă. Sera îi datorează acestui bărbat mai mult decît îi datorează el ei.

Camera rămîne tăcută tot timpul cît Ben se perpeleşte sub privirea ei insistentă. Trebuie să-i răspundă şi urăşte genul acesta de presiune. Cînd începe să-i tremure gîtul, îşi adună puterile din braţul tremurător şi goleşte dintr-o înghiţitură paharul de votcă pe care îl tot învîrtea în mînă.

— Tu nu poţi să înţelegi că... începe el.

Ar vrea să-i mărturisească adevărul, să-i spună să nu-şi facă griji din pricina cheltuielilor cu camera de motel, fiindcă totul se va rezolva graţie moştenirii lui de plastic. Cu alte cuvinte, ar vrea să-i spună că nu-şi doreşte numai să se tîrască în întunericul unei camere de hotel, ci să şi moară acolo, înăuntru. Numai că ar fi prea mult, prea nemilos. Nu aşa ceva vrea ea să audă şi în mod sigur nu aşa ceva vrea el să-i spună. Nu, deocamdată e încă viu şi vrea să fie împreună cu ea. Din cîte se pare, şi ea vrea să fie împreună cu el. Şi-atunci care-i problema? O să stea cîtva timp aici, iar după aceea, cînd lucrurile or să se înrăutăţească serios, o să se mute la un hotel. Probabil că femeia se va bucura să scape de el. Ben începe iarăşi.

— N-ai voie să-mi faci niciodată scandal pentru că beau, o avertizează Ben.

— Am priceput asta, îi zice ea, dînd din cap. Zău c-am priceput.

Acum Sera zîmbește.

— Vreau să mă duc să fac niște cumpărături singură. Tu du-te și bea cîteva ture, iar după aia adu-ți lucrurile aici. Nu te grăbi, ca să pot să ajung înapoi înaintea ta și să-ți descui ușa. Cînd ies, o să-ți fac și ție o cheie.

După ce a reușit să străpungă astfel bariera existentă, Sera sare din pat și începe să țopăie în jurul lui Ben cu o exuberanță deloc caracteristică pentru ea, cuprinzîndu-l într-o îmbrățișare înflăcărată, alimentată de ani și ani de emoții neconsumate. Pînă și ea este luată pe nepregătite de propria-i patimă. Încăperea se întunecă de fericire în fața ochilor femeii, iar chipul lui Ben îi umple cîmpul vizual. Săruturile Serei se dezlănțuie necontrolat, nemăsurat, necalculat, de la obrazul bărbatului la bărbia și la ochii lui și după aceea de la capăt. Multe, foarte multe săruturi, iar fiecare e o veritabilă luare în posesie.

* * *

Ben șade pentru ultima oară în „Han pe-un an". Cum de-abia ce a făcut un duș și s-a îmbrăcat în costumul lui negru, scos mai înainte din ambalajul lui de plastic de la curățătorie, și și-a pus o cămașă de preot, dar fără guler alb – un pic murdară, însă fără să miroasă încă –, se simte destul de elegant, măcar că merge ușor împleticit. Deciziile îi eliberează întotdeauna mintea, iar cea de acum i se pare tot mai plăcută pe măsură ce se gîndește mai mult la ea. Răbufnirea emoțională a

Serei l-a convins că spusese ceea ce trebuia să spună, că făcuse ceea ce trebuia să facă.

Își strînge în valiză toate sticlele de băutură pline și aproape pline, care împînzesc apartamentul. Cele cîteva sticle aproape goale pe care le descoperă – nu foarte multe, fiindcă are tendința să le stoarcă întotdeauna pînă la capăt – sînt golite într-un singur pahar, formînd un fel de cocteil Long Island Iced Tea. Mai degrabă un cocteil Three-Mile Island, se gîndește Ben[1]. Dă roată de mai multe ori prin încăpere, pînă cînd, cu toate sticlele împachetate – una în buzunarul de la haină – și cu valiza plină, își amintește ce-a uitat și se încruntă la maldărul de îmbrăcăminte și de articole înrudite, pe care le-a adunat pe pat. Cum, din punctul lui de vedere, e deja suficient de împovărat de bagaje, dar nu se simte dispus să-și lase averea, reprezentată de atît de multele sale textile personale, în administrarea unor străini, întregul proiect începe să-l obosească. În clipa următoare descoperă o ocazie unică. Ia toți sacii de plastic de pe fundul coșurilor de gunoi din cameră și îi umple cu hainele sale, cu toate lucrurile din L.A., cu toate lucrurile nelichide care i-au mai rămas. Leagă fiecare sac, îi cară pe toți la ghena de gunoi din spatele motelului și îi

1. Long Island Iced Tea e un cocteil ce conține, printre altele, votcă, gin, rom, tequila și coniac triplesec. Three-Mile Island este locul unde în anul 1979 s-a petrecut un accident la o centrală nucleară din Statele Unite. A fost comparat cu accidentul de la Cernobîl, deși amploarea și efectele accidentului din S.U.A. au fost incomparabil mai mici.

aruncă afară din viaţa lui. Se întoarce în cameră şi se gîndeşte ce bine e. S-a scutit astfel de stînjeneala mutatului fizic. Poate pur şi simplu să *intre* în apartamentul femeii. În plus, şi Sera va fi scutită de grija de a strînge o grămadă de gunoaie dacă pînă la urmă el n-o să mai ajungă să stea la hotel. Or să se distreze împreună puţin mai tîrziu, cînd or să meargă să cumpere o pereche de blugi şi cîteva cămăşi. Poate că o să-şi cumpere vreo douăzeci de perechi de chiloţi şi de ciorapi şi n-o să mai trebuiască să-i spele niciodată, ci doar o să-i arunce şi-o să-şi pună pe el cîte o pereche nouă în fiecare zi. Iată unul dintre privilegiile clasei decadente. După ce-şi înghesuie banii în faţă, pe fundul buzunarului din stînga de la pantaloni, cheamă un taxi, goleşte paharul şi, cu ceva efort, ridică valiza de jos şi clincăne fericit în drum spre ieşire.

* * *

— Aşadar, asta e? Sînteţi mulţumită? întreabă vînzătoarea puternic machiată.

Pare să aibă vreo nouăsprezece ani şi să fie captiva satisfăcută a consumismului cosmetic, cu care odinioară a cochetat şi Sera.

— Da, spune Sera. Azi n-am nevoie de nimic altceva. Poţi să mi le împachetezi, te rog?

— Ambalajul de cadouri e la doi, zice fata.

Zîmbeşte cu şiretenie şi e – în egală măsură – stîrnită de parfumul de romantism pe care-l simte şi satisfăcută că a pasat sarcina împachetatului cuiva de la etaj.

Sera se folosește de o parte din economiile substanțiale pe care le-a scos azi-dimineață de la bancă – din care cea mai mare parte sînt menite să îl îmbuneze pe Al – și plătește pentru cele două cadouri, după care o pornește în sus pe scările rulante. Cum în acel moment nu era sigură de toate implicațiile morale, a simțit impulsul să cumpere o butelcă de argint, dar a fost doar un impuls scurt, de moment. Apoi, ignorînd ecranarea produsă de media și de logica pop, a ales o sticlă de buzunar plată, ornamentată, de un sfert de litru. Simplitatea dulce și puritatea bine dezvoltată a unei astfel de selecții naturale a transpus-o într-o dispoziție intelectuală, ce i-a permis maturității sale să evalueze corectitudinea alunecoasă a pasiunii ei nestăpînite. Bang! Bang! Motivația este mesajul. S-a dus la raftul cu cămășile cele mai colorate pe care l-a văzut și a ales una de un portocaliu aprins, cu un imprimeu verde, de junglă. Cămașa asta mare, cu mîneci cu franjuri, lălîie și țipătoare, e aleasă de Sera în contrast cu hainele negre, pe care Ben pare să le prefere atît de mult. Hotărăște – așa cum fac femeile – să i se imprime pe ea, de-a lungul pieptului, numele ei.

Dar pentru Sera gestul înseamnă o declarație de susținere, nu un contract de luare în posesie. Cît timp face aceste gesturi banale, cum e cumpăratul de cadouri, femeia își savurează propria plăcere. Ținînd în mînă cămașa și butelca plată, pe care le duce să le împodobească cu ceea ce va însemna pînă la urmă un ambalaj de cadouri de cinci dolari, ea își redescoperă un aspect al feminității care nu are nevoie să fie învăluit în precauții

și nu presupune incertitudine preliminară. Se simte ca o prietenă.

Nimic nu se compară cu ceea ce simte cînd se oprește în fața ușii lui Al, la aproape patru zile întregi de la ultima ei *vizită*. Mercedesul galben, aflat jos și aducînd cu un far de avertizare, nu scapă privirii femeii. De aceea l-a pus pe șoferul taxiului să traverseze întreg decorul și a rămas surprinsă cînd și-a dat seama că mașina nu se mișcase din loc de cînd o văzuse ea ultima oară. Trage zdravăn aer în piept, strînge din buze și expiră egal, după care bate delicat la ușă.

Ușa se deschide încet, luînd-o pe nepregătite și, pentru moment, cu mintea golită de gînduri. Al stă în fața ei, complet îmbrăcat, iar hainele lui dau impresia că a dormit nu o dată așa, cu toate pe el.

— Am așteptat. Am așteptat, pentru că știam că o să vii, zice el.

După aceea se așază pe unul dintre cele două scaune de răchită din încăpere și spune:

— Sera.

Ultimul cuvînt e pronunțat mai degrabă ca o afirmație decît ca o formulă de adresare.

Tînăra îl privește precaută și cu o venerație perversă. Vocea bărbatului e lipsită de absolut orice fel de emoție, iar Sera n-a auzit în viața ei ceva asemănător. Încăperea, apăsătoare și lugubră, rămîne tăcută multă vreme.

— Ți-am adus niște bani, zice ea și i se pare că vorbele îi sună plat și jalnic.

Al se uită la ea cu ochi goi. Cum stă acolo, pe scaun, își ridică privirea spre ea. Sera stă în

continuare în picioare, iar cînd el o privește, o privește ca și cum ar fi complet golit pe dinăuntru.

— Trebuie să plec din Las Vegas. Ai venit, iar acum pot să plec, zice el. Dar te-am așteptat.

În tonul vocii lui pătrunde o lucire de disperare.

— Să-ți amintești mereu că *te-am așteptat. Pe tine.*

Sera observă că perechea scaunului de răchită are șezutul sfărîmat. Probabil că n-a putut să-i susțină greutatea, presupune ea. Se pregătește să deschidă gura, gata să-i servească discursul pe care l-a repetat toată dimineața: *Nu mai pot să mă întorc aici, Al. Niciodată. Nu mai pot să fac cordeli pentru tine. Nimic din trecutul nostru nu se mai poate întoarce. Nu veni la mine acasă. Nu mă suna. O să fac tot ce-mi stă în puteri. O să sun la poliție. O să mă autodenunț... Nu-mi pasă. Omoară-mă acum, pe loc, dacă vrei, dar, cînd o să ies din camera asta, n-o să te mai poți atinge de mine niciodată, în nici un fel.*

În loc de asta, Sera zice:

— La revedere, Al. Du-te undeva și încearcă să te faci bine. De-acum tot ce-a fost a trecut.

Se apleacă și-l sărută pe frunte, îi împinge în poală plicul cu bani și iese din cameră.

Peste zece minute Al părăsește și el camera. Ghiulul și lanțul lui de aur rămîn părăsite și uitate pe masa de toaletă – un bacșiș pentru cameristă.

Dar bărbatul și-a luat hainele cu el și ele sînt în portbagajul Mercedesului în momentul în care, slavă Domnului, mașina pornește. Al conduce repede, dar nu prea repede, trece ușor pe lîngă un

agent de circulaţie indiferent, zboară prin Henderson, ajunge la baraj. Pe autostrada 93, spre Kingman, fără nici o oprire.

* * *

— N-am ştiut dacă să chemăm sau nu poliţia, îi spune Serei vecinul de alături.

Omul abia ce a ieşit pe uşa casei. Dă senzaţia că o aştepta să sosească. Vorbind cu grijă, nesigur pe rolul pe care îl joacă inopinat în viaţa acestei tinere tăcute şi drăguţe ce locuieşte lîngă el, îi arată cu degetul trupul sforăitor al lui Ben, încovrigat în faţa uşii fetei, cu mîna încleştată pe o sticlă de bourbon.

— Stă aici de vreo jumătate de oră. Soţia mea a remarcat că sînteţi împreună, aşa că am decis să aştept pînă cînd te întorci.

Bărbatul s-a uitat după Sera pe fereastra lui şi în alte dăţi, cînd tînăra venea acasă, fiind permanent conştient de vecinătatea cu ea.

— E-n regulă. Mulţumesc. E prietenul meu. Presupun că a băut şi el un pic prea mult, răspunde Sera, zîmbind încurcată. O să-l ajut eu să intre. Mulţumesc pentru interes şi-mi pare rău pentru deranj.

Sera dă din cap în semn de încheiere, după care urmează o pauză stînjenitoare.

Bărbatul se întoarce spre uşa lui.

— Păi, dacă pot să vă ajut cu ceva, daţi un semn, se oferă el galant, pentru orice eventualitate.

Femeia pune jos pachetele şi deschide uşa, după care îngenunchează lîngă Ben.

— Poţi să te trezeşti? zice ea, scuturîndu-l cu delicateţe.

Ben deschide ochii, se uită la ea şi apoi în jur.

— Bună, zice el zîmbitor, ca şi cum de-abia s-ar fi trezit amîndoi dintr-un pui de somn într-o după-amiază de duminică.

Sera intră în joc şi îşi descoperă simţul umorului, care, de altfel, nu i-a lipsit niciodată foarte tare.

— Eşti un tip foarte închis, nu-i aşa? zice ea. Ce-ar fi să intri şi să te aşezi undeva? Aduc eu înăuntru bagajul. Ai şi nişte cadouri care te aşteaptă să le deschizi.

— Sigur. Mi-am închipuit eu, răspunde el, ridicîndu-se.

Ajuns la jumătatea drumului spre poziţia erectă, îşi pierde echilibrul, dar se apucă de ţîţîna uşii, gata-gata să se prăbuşească.

— Mă duc să mă pun pe canapea.

Îşi ia valiza, reuşeşte s-o tîrască după el şi dispare în casă, urmat de clinchetul sticlelor.

— Vrei să bei ceva? întreabă el. Straşnic somn. Ai chef să ieşim diseară?

Sera, care n-a avut niciodată ocazia să fie martoră la perseverenţa şi revigorarea cotidiană a unui băutor de cursă lungă, e uimită. E cu adevărat impresionată. Se aştepta ca în cele din urmă să-l vadă prăbuşindu-se aşa, dar nu se gîndea că o să dureze doar jumătate de oră. Se duce şi îşi culege pachetele, după care intră în apartament şi închide uşa după ea.

— Acum serios, zice ea cînd îl găseşte în bucătărie, turnînd băutură în două pahare. Mie îmi place să nu bat prea tare la ochi pe-aici prin zonă.

Data viitoare poate că reușești să te prăbușești dincolo de pragul ușii.

— O, păi reușesc întotdeauna! Nu-ți face griji. Îmi pare rău de ce s-a întîmplat, dar m-am întors prea devreme, iar ușa era încuiată.

— Sigur că da, răspunde Sera, apelînd în mod reflex la unul dintre clișeele verbale ale lui Ben în timp ce se scotocește prin poșetă. Cadoul numărul unu.

Și îi întinde bărbatului o copie a cheii de la ușă.

Ben ia cheia din mîna femeii, se duce pînă la intrare și reușește să o răsucească în broască, încuind ușa.

— În conformitate cu conversația noastră de azi după-masă, zice el și își zvîrle cheia în buzunar. Odinioară căram după mine o mulțime de chei, dar au căzut victime una după alta marii condensări. Acum o am pe asta.

Dă impresia că ar avea de gînd să continue, așa că Sera privește și ascultă. Dar în curînd devine evident că Ben și-a pierdut firul gîndurilor și că nu face altceva decît să fixeze podeaua cu privirea.

— Ben, zice tînăra, apropiindu-se de el, și îi pune mîna pe umăr.

El ridică privirea.

— Scuze, zice, luminîndu-se.

A revenit la realitate.

— Alte cadouri?

Se răsucește, pune mîna pe paharul ei și se duce cu pași mari în living.

Sera se uită meditativă în urma lui, mirîndu-se de cîtă putere are omul ăsta și străduindu-se să

şi-o adune pe a ei. O să aibă nevoie de puterea abia descoperită în ea, de toate puterile ei nenumărate.

Ben stă aşezat pe canapea. Sera intră în încăpere şi pune cele două pachete pe masa din faţa lui.

— Vreau să-mi permiţi să plătesc eu chiria pe luna asta. Sînt aici. Am reuşit s-o fac. Mi-ar fi mult mai bine aşa... În regulă? întreabă el, ca şi cum n-ar putea să treacă mai departe pînă nu rezolvă problema menţionată.

— Bine, răspunde ea. Nu că ar avea vreo legătură cu ce spuneai, dar am de gînd să ies şi să lucrez puţin. Probabil mîine seară.

Încearcă să pară hotărîtă. Chiar dacă el n-a făcut-o niciodată să se simtă prost din pricina muncii ei, tot nu ştie sigur care va fi reacţia lui la cele spuse.

— Ai cumva o întîlnire? întreabă el.

Apoi ridică privirea, încurcat.

— Ştii, nu te-am întrebat niciodată mare lucru despre munca ta. Ai clienţi stabili?

— Nu, răspunde Sera, uşurată la auzul tonului lui degajat. Nu. Lucrez doar pe stradă şi în baruri. S-ar putea să fie vreun tip sau doi care, accidental, să mă fi agăţat de două ori, dar nu am niciodată întîlniri fixate dinainte sau alte aranjamente.

Şi adaugă aşa, fără nici un motiv:

— Odinioară, demult, în L.A., aveam şi eu un peşte.

Mîngîie amîndoi liniştea aşternută.

— Sera, începe Ben, sper că-ţi dai seama ce părere am despre treaba asta. În primul rînd să ştii că banii mei sînt şi ai tăi. Am putea să

cumpărăm vreo două lăzi cu alcool, iar tu să iei restul. Dar n-am impresia că în clipa de față vorbești cu adevărat despre bani. Cred că vorbești despre tine. Iar eu îți spun deschis, aici și acum, că m-am îndrăgostit de tine, dar că, orice-ar fi, nu vreau să mă bag în sufletul tău cu viața mea nenorocită. N-am venit aici ca să-ți pretind să-mi acorzi întreaga ta atenție pînă-ntr-acolo încît să nu mai ai loc tu însăți în viața ta. Știm bine amîndoi că eu sînt bețiv. E ceva ce face parte din ființa mea, iar pe tine nu te deranjează cîtuși de puțin. În egală măsură, știm bine amîndoi că tu ești prostituată, așa că, indiferent care ar fi motivația ta, tu hotărăști cînd și dacă mergi să lucrezi. Nu cred că merg cu deducția prea departe dacă spun că faci treaba asta de atît de mult timp, încît nu-ți mai faci nici un fel de probleme. Nu-i ca și cum ai fi nu știu ce puștoaică de cinșpe ani, care-i victimizată pe străzile din Hollywood. Sper să mă înțelegi cînd zic că sînt genul de persoană care n-are nici un fel de problemă cu asta. Nu-mi pari o ciudățenie. De fapt simt că semăn cumva cu tine. Și te rog să nu-ți închipui că aparenta mea indiferență înseamnă că nu-mi pasă, fiindcă îmi pasă. Nu înseamnă decît că am încredere în judecata și opțiunile tale și că le accept. Nu vreau să zic decît următoarele: sper că înțelegi ce înțeleg.

Discursul lui Ben o înduioșează, îi face plăcere și femeia rămîne uimită de abilitatea lui de a-i vorbi direct și cu atîta elocvență la doar cîteva minute după ce zăcea inconștient, mort de beat.

— Mulțumesc, îi răspunde ea. Zău că înțeleg. Mi-am făcut griji gîndindu-mă dacă o să meargă, dar acum nu-mi mai fac. Și ar trebui să mai știi

ceva : pe la noi plata chiriei include drept bonus și o partidă de sex oral.

— Da, spune gînditor Ben, lăsînd deschisă posibilitatea ca poanta ei să alunece într-o direcție nouă. Presupun că mai devreme sau mai tîrziu ar trebui să ne-o și tragem.

— *Orice* ar însemna asta, spune Sera. Desfă-ți cadourile.

Dar Ben mai are ceva de zis. Se lasă pe spate și spune :

— Odată am mîncat bătaie într-un bordel. Nu că ar avea vreo legătură cu ce discutăm noi, dar mi-am amintit povestea dintr-un motiv anume. Eram în New York și aveam vreo cincisprezece ani. Familia mea venise în vizită la niște rude din Connecticut, iar unchiul meu m-a dus cu trenul pînă în oraș. El s-a dus la lucru, iar eu am rămas să colind toată ziua prin New York City. Și în tot timpul ăsta undeva prin fundul creierului îmi zăcea gîndul că o să mă duc să găsesc o prostituată. Eram încă virgin, dar amănuntul nu e relevant – oricum ar fi fost, tot planul ăsta l-aș fi avut. Cînd am ajuns în Times Square, am primit un bilețel scris de mînă care descria exact ceea ce căutam eu, așa că m-am dus la adresa de acolo. Desigur că la vremea aceea habar n-aveam cum funcționează toată povestea. Prin urmare, mi-am dat fericit aproape toți banii – să tot fi fost vreo douăzeci de dolari – încă de la intrare, crezînd că plătesc pentru absolut tot. Dar în momentul în care m-am trezit cu fata în cameră și după ce ea mi-a explicat cum e faza cu bacșișul, am înțeles că n-o să mă culc cu nimeni, ba mai mult – că am dat pe gîrlă douăzeci de dolari, ceea ce pe atunci

însemna o sumă frumușică. În timp ce mă îndreptam spre ieșire – la mai puțin de cinci minute după ce intrasem – am cerut să mi se înapoieze cei douăzeci de dolari. Pînă și fata aceea a ieșit cu mine și a încercat să mă ajute, dar îmi dădeam și eu seama că ea știa ce inutil era totul. La urma urmei, gagiii ăia nu erau membri în nu știu ce organizație caritabilă. Așa că mi-au explicat cum merge treaba și-l văd pe gagiu cum se ridică din spatele biroului, mă apucă de guler – știi cum te smucesc de gît bătăușii profesioniști – și mă tîrăște înspre ușă. Ușa era la capătul de sus al unor scări. Locul ăla era o bombă micuță undeva la etajul întîi. Cînd ajunge la ușă, îmi spune la revedere și îmi dă drumul la guler. Eu eram atît de revoltat de propria-mi prostie, încît am luat-o razna tare de tot și am încercat să mă reped înapoi, la biroul lui, ca să-mi recuperez banii. Era o tîmpenie, dar așa am făcut. Nu-i nevoie să-ți mai spun că individul a pus mîna pe mine înainte să apuc eu să fac vreun pas. N-a făcut altceva decît să mă ridice cu o mînă la distanță de el și să mă pălmuiască ritmic cu cealaltă. M-am trezit la capătul de jos al scărilor. Mă dureau toate cele. Sînt convins că m-a cărat pînă acolo, fiindcă nu-mi vine să cred că ar fi riscat să mă împingă pe scări. În orice caz, tipul știa ce face, fiindcă aveam doar nasul spart. Nici un alt semn. Partea comică e că voiam teribil de mult să mă întorc acolo, dar nu după bani, ci ca să învăț chestiile pe care păreau să le știe gagiii ăia. Voiam să devin un fel de ucenic de mafiot sau ceva asemănător. Știam că locul ăla mizerabil ascundea un univers de cunoștințe la care eu nu puteam

ajunge, iar asta mă călca pe nervi. Eram măcinat de invidie.

Ben tăcu o clipă, după care reluă:

— Acum m-am mai îmblînzit. Știu destul despre toate astea. Primăvara trecută am nimerit din întîmplare într-o casă cu prostituate din L.A., unde fusesem odinioară și client. Dinspre ocean venea o adiere răcoroasă, iar în cadrul ferestrei am văzut piciorul dezgolit al unei femei. Probabil că se relaxa, făcea o pauză între doi clienți. Momentul mi-a creat o anumită stare de spirit. M-am oprit pe trotuar, deși trebuia să ajung altundeva și eram deja în întîrziere. Mi-a amintit de mine însumi, cînd eram foarte mic și mama mă silea să ies și să mă joc sub soarele arzător. Deși la noi în casă era umbră, era răcoare și plăcut, mama avea impresia că e nesănătos să rămîn înăuntru într-o zi de vară. Stăteam în casă cît de mult puteam, ascunzîndu-mă de ea, pînă cînd auzea în cele din urmă cum ceilalți copii se joacă și fac zarvă afară. Era picătura care umplea paharul, așa că mă vedeam alungat în curtea din spatele casei, unde mă uitam cu jind la ușa închisă cu zăvorul. În ziua aceea, cînd m-am uitat la piciorul prostituatei de pe fereastră, am retrăit exact aceeași senzație. Copacii foșneau în bătaia vîntului, iar eu mi-am continuat drumul. În momentul respectiv am simțit foarte acut senzația că locul meu e în bordelul de-acolo. Menționez ideea ca epilog la cealaltă poveste. A fost momentul în care am simțit că m-am întors de unde am plecat.

Puțin rușinat la gîndul că s-ar putea să fi vorbit prea mult, Ben adaugă:

— Cred c-ar fi mai bine să-mi deschid cadourile.

— Unde-i casa aceea? Vreau să spun cea din L.A.

El îi spune, iar ea o recunoaşte. Una dintre ultimele fete ale lui Al a lucrat în bordelul respectiv. De fapt fata pretindea că a lucrat într-o grămadă de case din astea, unele foarte solicitante, iar altele care nici nu mai existau. Sera se întreabă dacă Ben i-o fi tras-o vreodată tipei ăleia.

— Deschide-l întîi pe ăsta, îi zice ea, înmînîndu-i pachetul mai mare.

Ben, care se simte întotdeauna încurcat atunci cînd primeşte cadouri sau, mai exact, se simte încurcat cînd i se oferă dovada clară că există cineva care vrea să-i ofere ceva, apucă şovăitor cadoul şi îl despachetează.

— Foarte drăguţ, zice el, încîntat de-a binelea, în timp ce ţine cămaşa viu colorată în dreptul pieptului. Cred c-o să se asorteze bine la costumul meu.

Şi, într-adevăr, cămaşa pare să completeze costumul negru pe care îl poartă pe el.

— Ştii, costumul ăsta e singura îmbrăcăminte pe care mi-am adus-o de la motel. Cămaşa e un început simpatic, dar eu m-am gîndit că pînă la urmă tot ar trebui să mergem împreună la cumpărături. Ar putea fi distractiv.

— Bineînţeles, îi răspunde Sera după ce se gîndeşte bine. Nu m-am gîndit la aşa ceva pînă acum, dar costumul tău trebuie să fie plin de alcool. Nu puteai să laşi aşa ceva acolo. Dar ce s-a întîmplat cu hainele tale? Unde sînt?... Le-ai aruncat, nu-i aşa?

— Asta-i bine, zice Ben, amuzat de faptul că-i urmărise raționamentul. Cînd trăiești cu un beţiv, e bine să te obișnuiești să-ți răspunzi la propriile întrebări. Le-am pus în lada de gunoi din spatele motelului. Dar acum, dacă tot ai pomenit de ele, mă gîndesc că s-ar putea să mă fi dovedit un pic cam risipitor. Ar fi trebuit să le duc la vreo asociație caritabilă sau să le las pe stradă, pentru vagabonzi. În orice caz, acum s-au dus. M-am gîndit că ar fi ca un fel de purificare. În afară de ce port pe mine și de valiza de-aici, erau ultimele lucruri pe care le-am adus din L.A. Mă simt mai ușor. Îmi face foarte bine să vin aici, la tine acasă.

— Frumos spus, comentează Sera, iar în vocea ei nu e nici o urmă de sarcasm. Continuă să bei, Ben. Așa ajungi să scapi pe gură niște vorbe interesante.

Apoi, zîmbitoare:

— Probabil că-ți alunecă de pe buze între cele cincizeci și cinci de grade și saliva care mai apare cînd și cînd. Acum încearcă-l și pe ăsta.

Sera îi înmînează cadoul rămas și se așază, ca să-i poată evalua reacția.

— Ei bine, declară el simplu după ce deschide sticla plată, se pare că am nimerit la fata potrivită.

Bărbatul răsucește recipientul în mîini și face o pauză, ca să-și adune vorbele.

— Trebuie să recunosc că m-ai impresionat zdravăn fiindcă mi-ai cumpărat așa ceva. Știu că n-a fost ceva făcut fără o oarecare cumpănire. E ciudat... ai făcut ce-aș fi făcut și eu.

Încearcă să vadă dacă sticla i se potrivește în buzunar și, mulțumit de rezultat, se duce la bucătărie ca s-o umple.

— Vrei să mergem diseară la un cazinou? strigă Sera după el. Am putea să ieșim și să jucăm cîteva ore.

Cînd Ben se întoarce în cameră, își scoate noua lui butelcă din buzunarul de la costum și ia o gură de băutură, demonstrîndu-i tinerei utilitatea obiectului primit. Apoi îl pune la loc, plescăie din buze și se bate în piept cu palma desfăcută.

— Nu-mi planificasem să arunc prea mult pe jocuri de noroc, dar, dacă o să-mi ții aici, la tine, grosul banilor, cred că aș putea să fac praf fără probleme vreo două sute de parai.

Ben pune mîna pe teancul lui de bancnote împăturite și smulge de acolo două sute, apoi și o a treia. Strecoară înapoi în pantaloni cele trei bancnote și îi întinde restul Serei.

— Cînd îți dau bani, simt că-mi vine să-mi dau drumul, zice el.

Sera nu știe cum să ia lucrurile, după care îi acceptă.

— Atunci dă-ți drumul, îi răspunde ea. Eu mă duc să mă schimb. Uită-te la televizor. Termin într-o jumătate de oră.

Dispare în dormitor.

Ben rîde de unul singur, gîndindu-se că Sera a părut un picuț jignită de remarca lui prostească. Sau poate că tonul schimbat din vocea ei era o invitație în pat – un gînd cu adevărat înfricoșător, pentru că undeva în adîncurile minții lui stăruia bănuiala sîcîitoare că abilitatea lui de a face dragoste a fost măturată de valul de alcool și de decădere. Perioada mult prea îndelungată în care s-a privit în oglinda de pe cealaltă parte a tejghelei de bar i-a dezvăluit imaginea unui bărbat urît

mirositor, buhăit, stors de puteri, bolnav şi nestăpînit, adică nu tocmai genul de bărbat care să stîrnească senzualitatea unei femei şi în mod cert nu genul de bărbat care să i-o satisfacă. Ben ciuleşte urechea la mişcările Serei din dormitor şi se gîndeşte la nenumăratele lui deficienţe. Ele vor deveni un fel de pete de igrasie pe pereţii femeii şi se vor întinde din ce în ce mai mult, devenind tot mai supărătoare, pe măsură ce sexul între ei va deveni tot mai uzual. Cu cît va bea mai mult, cu atît va înrăutăţi lucrurile mai tare. Probabil că va fi deja mort de mult pînă să-şi dea ea seama că s-a terminat cu partida de sex din fiecare seară.

Totuşi, paradoxal, îi vine să ejaculeze. Autoironia sa i-a amintit că a trecut ceva vreme de cînd a ejaculat ultima oară. În ultima vreme, cum a stat cu Sera, nu s-a mai masturbat. Se gîndise s-o facă atunci cînd o să rămînă singur la motel, dar pînă la urmă a uitat. Brusc, e interesat de problemă. Vrea să-şi dea drumul aici şi acum. Sunetul apei curgînd îi arată că Sera are treabă la baie, aşa că Ben îşi scoate batista şi se descheie la pantaloni. Începe să se masturbeze în living, încet şi pe tăcute. Fantazează despre cum o să agaţe el o prostituată mîine seară, cînd Sera o să plece la muncă şi, cu gîndul ăsta în minte, ejaculează dureros în propria lui mînă.

— Sînt gata, zice ea, apărînd din baie după cincisprezece minute.

Poartă o rochie de vară de un verde pal, de bun-gust. Părul, lăsat liber pe spate, îi încadrează cei doi cercei neasortaţi, dar care totuşi se completează unul pe altul.

— Îmi plac cerceii tăi, zice el.

A avut timp să-şi pună pe el cămaşa cea nouă, pe care o poartă pe sub costum. Să fi avut o faţă mai dură, ar fi semănat cu un dealer de droguri retras din afacere – dacă o exista aşa ceva. Aşa, arată bine, dar pare uşor dezechilibrat. De fapt chiar este dezechilibrat, pentru că a sorbit tot conţinutul iniţial al butelcii primite cadou, ca să se poată lansa în activităţile de astă-seară la bordul unui vas cu încărcătură completă.

— Îmi plac femeile care poartă cercei neasortaţi.

— Bun, păi atunci să sperăm că nu dăm în seara asta peste vreuna. Mă aştept la o oarecare loialitate. Dacă mă fut pe bani, ăsta nu-i un motiv să te-apuci să agăţi alte femei şi să mă laşi să apar ca o proastă.

Privirea femeii rămîne fermă şi pare să contracareze zîmbetul care şade sub ea. O virtuozitate actoricească, dar care înseamnă de fapt o lege, înseamnă comunicare veritabilă, înseamnă o femeie de cea mai bună calitate.

— N-am ochi decît pentru tine... şi ştim amîndoi că n-o să te implici niciodată într-o aventură amoroasă cu un client, îi răspunde el, ridicîndu-se.

Sera se duce după el în bucătărie, unde Ben îşi umple iar recipientul, iar ea cheamă un taxi. Sting lumina şi ies amîndoi în stradă să aştepte taxiul, care vine şi îi culege în mai puţin de un minut.

Sînt duşi repede pe Strip şi, cît ai clipi din ochi, se trezesc că se plimbă prin înghesuiala şi zarva unui cazinou. Fumul umple încăperea şi reduce profundul simţ de percepţie al lui Ben, aşa

că bărbatul vede doar cadre rapide și comprimate cu niște postav verde pe care zac niște fise divers colorate, niște pahare pline cu gheață pe niște tăvi pline cu gheață, niște chiloți umpluți cu buci și niște sutiene umplute cu sîni, plus mai multe decolteuri decît ar părea probabil să existe la o specie aflată într-un stadiu de evoluție atît de avansat. Chelneriței care servesc băuturi și crupierele poartă costumașe care frizează indecența și îi ademenesc ochii cu promisiunea unui smoc de păr pubian rătăcit sau a unui sfîrc prost ascuns. Băieții de la țară veniți în concediu poartă maiouri atletice și lanțuri fine de aur la gît. Ei încearcă să intimideze, în ciuda faptului că sînt intimidați, și aruncă priviri dure din spatele mustăților lor, sperînd că prietenele lor cu ochi luminoși și piept generos n-or să se întrebe prea serios cum ar fi dacă s-ar întoarce acasă cu cîțiva stropi de spermă străină rămasă pe undeva printre coapsele lăptoase ale acestor fete de Midwest. Supraveghetorii de sală și-au pus costume și niște expresii de falsă amabilitate. Locul vibrează de descărcări rapide de avînt și deprimare, de bani cîștigați sau pierduți. Tavanul aruncă lumini și se preface că n-are habar de camerele de supraveghere ce atîrnă nu foarte discret. Agenții de pază se tîrăsc ca niște gîndaci pe mochete ascunse în spatele unor geamuri cu oglindă. Emisferele de crom supraveghează neobosite încăperea, reflectîndu-i pînă și propria imagine, dar, după ce o fac prima oară, gestul devine tot mai grăbit: un ușor salt mai departe. Rezultatul fiecărei mize puse în joc este decis înainte ca dovada palpabilă să

ajungă sub ochii oricui ar fi interesat – o cantitate de energie radiantă.

Ben asimilează cît poate din belşugul de energie care îl înconjoară şi o foloseşte ca pe un stimulent, mai întîi din postura de corp încărcat cu sarcină, iar mai tîrziu, cu puţin noroc, ca să se lase prostit să consume şi mai mult alcool. O lipeşte brutal pe Sera de un automat de jocuri mecanice şi o sărută apăsat. Instinctul ei de moment este să se opună, după care, din spirit de conservare, îi vine să cedeze, iar în cele din urmă, după ce se mai destinde, ca urmare a sunetului monedelor ce se izbesc de coapsa ei, îşi aminteşte că nu are de ce să se teamă de acest bărbat şi îi cedează – acum ca o componentă naturală a pasiunii. El o linge pe obraz şi se îndepărtează. Se apleacă şi, cu dexteritatea ocazională şi surprinzătoare a omului beat, culege dintr-o mişcare toate monedele de douăzeci şi cinci de cenţi împrăştiate pe jos, se ridică şi i le înapoiază jucătorului captivat de la aparat, care apoi revine la distracţia lui anterioară. Ben o apucă pe Sera de braţ şi, cu un pas vioi, o duce înspre bar. Femeia ţine pasul cu el, bucuroasă din adîncul inimii de întorsătura fericită pe care o luaseră lucrurile, şi recunoaşte în sinea ei farmecul histrionic al acestui alcoolic. Sera a avut parte de extrem de puţină distracţie la viaţa ei şi e atrasă în egală măsură de beţiv şi de drama lui. În orice caz, el are nevoie de ea. Iată de ce îl iubeşte.

* * *

Bangul sonic produs de avionul militar american ce traversează deşertul îi slujeşte lui Ben ca punct de referinţă, de unde memoria lui îşi începe înregistrarea. Din poziţia favorabilă în care stă, pe podeaua apartamentului din livingul Serei, poate vedea prin partea de sus a ferestrei că afară e încă întuneric, dar că n-o să mai fie multă vreme. De vreme ce se simte în regulă din punct de vedere fizic, ştie că n-a zăcut decît vreo cîteva ore. Cu toate acestea primul lui gest este înspre o sticlă de votcă pe care o detectează pe masa din bucătărie. Porneşte în patru labe şi se ridică încet, clătinîndu-se. Reuşeşte să ajungă în bucătărie, unde îşi toarnă un sfert de litru de votcă şi vreo şaizeci de mililitri de suc de portocale într-un pahar înalt şi nespălat. Dă peste cap amestecul cald în mai puţin de un minut şi aşteaptă, aplecat deasupra chiuvetei, ca să vadă dacă stomacul lui respinge elixirul. Vede cu satisfacţie că e în stare să-l ţină în el şi, simţind dintr-odată că se excită, intră discret în dormitorul Serei şi se strecoară lîngă ea, deasupra cearşafului care o acoperă.

Femeia întoarce capul, deschide ochii şi îl priveşte.

— Ce mai faci? întreabă ea.

— Bine... ăăă... Nu m-am gîndit c-o să mai existe cineva care să trebuiască să mai facă vreodată chestia asta, dar ai putea să-mi spui cum a mers ieşirea noastră de aseară? Mintea mi s-a blocat cam pe cînd am ajuns la cazinou.

În ciuda independenței agresive pe care și-a cucerit-o cînd și-a planificat propria dispariție, nu se poate împiedica să nu simtă familiara vinovăție pe care o trăia pe vremea cînd îi punea întrebări similare fostei sale neveste. Pe atunci era interesat sincer de răspuns, dar între timp a devenit mult prea plictisit de astfel de recapitulări. Doar că acum nu-i pasă atît de tare de ce-a făcut azi-noapte, ci mai degrabă simte nevoia să afle ce părere are Sera despre ce-a făcut el, ce părere are Sera despre el.

— N-a fost așa de rău. Cred că mă pregătisem pentru ceva și mai grav. Stăteam la bar și vorbeam despre blackjack. Păreai în regulă. Puțin mai pilit decît de obicei, dar aici nu era nimic cu adevărat neobișnuit. După aceea am remarcat că începe să-ți cadă capul în piept, așa că te-am apucat de umăr. Și... vruuum! Ți-ai avîntat brațul înspre mine și-ai făcut un salt în spate, ai căzut de pe scaunul de la bar și te-ai prăvălit peste o chelneriță care servea băuturi. Cînd ai lovit-o, venea cu tava plină, așa că ai făcut o mizerie teribilă. Țipai îndîrjit *Futu-i! Futu-i! Futu-i!*, întruna și foarte tare. Am încercat să te conving să taci și să te ridic în picioare, dar te tot repezeai cu brațul spre mine – nu voiai neapărat să mă pocnești, ci doar să mă îndepărtezi de tine. Între timp au apărut și agenții de pază și, cînd i-ai văzut, te-ai oprit brusc din țipat. Ei au zis c-or să te ia și-or să te arunce în stradă, dar nu s-au clintit din loc. Probabil că așa blufează ei de obicei. Lucrurile au început să se mai liniștească, iar eu i-am convins să mă lase să te duc eu afară.

— Ce le-ai spus?

Sera îl privi inexpresivă.

— Că eşti alcoolic şi că o să te duc eu acasă. Şi le-am promis că n-o să mai calci niciodată prin locul ăla.

Ben dă din cap aprobator şi zîmbeşte, neputînd găsi o reacţie mai potrivită.

— Şi ce s-a mai întîmplat după aceea? întreabă el.

— Te purtai normal, aşa că am mers pe jos cale de vreo cîteva străzi. După aia ai zis că vrei să mergem acasă şi să ne futem, dar cred că ştiai şi tu că aşa ceva n-o să se întîmple. Am luat un taxi şi am plecat spre casă. Ne-ai pus să oprim la un magazin de băuturi, deşi eu încercam să-ţi explic că ai suficient aici, la mine. A, da! Era să uit. La magazinul ăla ai cumpărat două sticle de votcă. Preţul total era ceva în jur de douăzeci de dolari, iar tu i-ai dat puştiului o sută şi i-ai zis să păstreze restul. Eu te-am întrebat dacă ştii că aia-i o bancnotă de o sută de dolari. Mi-ai zis că da, aşa că te-am lăsat să faci cum vrei. În fine, am ajuns acasă, tu ai preparat nişte băuturi şi după zece minute dormeai pe podea. Te-am acoperit şi m-am băgat în pat.

— Te-am avertizat. Îmi pare rău, spune Ben pe un ton sincer.

— Lasă-mă să-ţi servesc un discurs. Ştiu că pentru mine aşa ceva n-ar trebui să fie acceptabil, dar uite că e. Nu-mi cere să-ţi explic. Poate că nu fac ceea ce ar trebui să fac, dar sînt de părere că fac ceea ce ai nevoie să fac pentru tine. Am senzaţia că ai o problemă foarte mare şi mă tem pentru tine. Dar faptul că te-ai prăbuşit pe jos

într-un cazinou e un fleac. Nu mă deranjează deloc. N-are nici o legătură cu noi doi.

— Uimitor, zice el şi e într-adevăr impresionat. Cine eşti tu? Un soi de înger care mă vizitează într-una din fanteziile mele alcoolice? Cum poţi fi atît de bătrînă?

Femeia se răsuceşte în aşternut pe partea cealaltă şi vorbeşte înspre perete:

— Nu pricep ce vrei să zici. Eu doar mă folosesc de tine. Am nevoie de tine. Ce-ar fi să nu mai discutăm despre asta. Nici un cuvînt în plus, te rog. În regulă?

Ben o mîngîie pe spate, cu minţile aiurea, rememorînd, pierdut în propriile sale gînduri şi simţind calmul întremător adus de alcoolul ce-i pătrunde năvalnic în sînge.

— Ce-ar fi să te culci înapoi? Eu o să ies şi-o să-ţi cumpăr ceva pentru micul dejun.

— Ai grijă, îi zice ea.

— Nu te teme.

Ben se ridică şi se îndreaptă spre uşă.

Sera strigă după el:

— Ben, diseară lucrez.

— Ştiu, răspunde el şi se duce în bucătărie, unde îşi dă cu nişte apă pe faţă şi mai bea un pahar mare de votcă.

Prima oprire pe drumul lui spre băcănie, care e undeva aproape, dar nu e încă deschis, Ben o face la un mic cazinou-restaurant-bar, care nu e tocmai aproape, dar e întotdeauna deschis. Plăteşte cursa de taxi şi intră în clădire, trecînd de o uşă de sticlă şi o perdea zdrenţuită din catifea roşie, plasată în spatele uşii. Barul, murdar, întunecos şi dintr-odată familiar, e exact locul la care

se gîndise. Locul ăsta a supravieţuit unui şir lung de clienţi de-ai casei. Un bărbat doarme la un capăt al barului, cu faţa într-o băltoacă de bere vărsată. O femeie între două vîrste, îmbrăcată în colanţi, dansează singură lîngă tonomat. Ben îşi ocupă locul pe un scaun înalt, cu picioare de inox şi învelitoare din vinilin negru. În spatele lui opt aparate de jocuri cu fise aşteaptă să fie ocupate, două mese de blackjack aşteaptă să fie dezvelite, iar bucătarul de dimineaţă aşteaptă comenzile care ar putea să apară. Barmanul îi urează lui Ben o dimineaţă bună şi îi trînteşte în faţă un şervеţel de cocteil. Ben comandă o bere şi un kamikaze[1] dublu. Barmanul dă din cap aprobator. La o masă din fundul încăperii un cuplu de motociclişti se ceartă cu vorbe îngăimate şi propoziţii neterminate. Emisiunea *Trezeşte-te, Las Vegas!* rulează în direct pe un televizor mut, care atîrnă deasupra sticlelor cu băuturi.

Planul lui, motivul pentru care a venit aici, este s-o facă pe Sera să se simtă un pic mai bine faţă de el. Mai întîi o să bea cu mintea limpede, la bar, începînd cu nişte kamikaze şi trecînd apoi la Bloody Mary. După aceea va încerca să mănînce nişte biscuiţi săraţi şi, dacă totul merge bine, ar putea încerca să vîre în el un ou şi nişte pîine prăjită, ca să-şi pregătească astfel stomacul pentru neplăcerea iminentă. Apoi o să se ducă acasă, cărînd după el o plasă de alimente de la băcănie, şi o să gătească micul dejun pentru amîndoi. Cu fiecare zi care trece, îi vine tot mai

1. Cocteil care conţine o parte tequila, o parte coniac triplesec şi o parte suc de lămîie.

greu să ajungă la echilibrul perfect, dar, dacă izbutește să depășească în mod adecvat aceste preliminarii, va fi în stare să mănînce un mic dejun autentic – al doilea – în fața tinerei. E o șmecherie pe care ea încă n-a văzut-o. De fapt ea nu l-a văzut mîncînd nici o singură masă de cînd stau împreună, iar un asemenea gest ar putea să mai diminueze din temerile pe care le are femeia cu privire la starea lui.

Trec cincisprezece minute de cînd se ocupă de kamikazele lui, îmbrăcat tot în costum și cu cămașa pe care i-a cumpărat-o Sera, cînd jumătatea mai bună a cuplului de motocicliști vine și se împinge în el.

— De ce ești îmbrăcat de gală, iubire? Zău că arăți ca lumea, îi zice ea, cu obrazul lipit de brațul lui.

Femeia își ridică privirea spre el și își conturează gura cu limba.

— Mă plictisesc teribil cu amicul meu. N-ai vrea să-mi cumperi ceva de băut?

Prins la înghesuială, Ben își aruncă privirea de-a lungul încăperii, spre prietenul femeii. Individul e masiv, beat și, probabil, cretin. Ignorînd vocea propriei rațiuni, dar incapabil să găsească altă ieșire, zice cu voce tare:

— Te superi dacă îi cumpăr fetei ceva de băut?

— Fute-o! Mă doare-n pulă de ce vrei să faci cu ea, îi răspunde individul, aruncîndu-i o privire dușmănoasă.

— Ce-ai zice să vă cumpăr la amîndoi ceva de băut? încearcă Ben.

— Să-mi bag pula-n tine! Nu te lua-n pulă cu mine, pulălăule! Cară-te, în pula mea! Lasă-mă-n

pace! Bagă-te pe felie, că gagica își așteaptă băutura.

Tipul se ridică, se duce la un aparat de jocuri și vîră în el o fisă de un sfert de dolar, fără să-și ia măcar o clipă privirea de la Ben și de la tînără.

— Vezi și tu ce nemernic e, îi zice fata. Eu vreau un rom cu Cola.

Și îi aruncă zîmbetul ei cel mai luminos.

Ben comandă băuturile, timp în care fata vine și mai aproape de el și își pune mîna pe șlițul lui.

— Pot să vin să stau cu tine cîtva timp? întreabă ea.

— Adică să te muți la mine? Asta vrei să zici? Nu-i cam prea repede? întreabă Ben, intrînd în joc.

Dar femeia crede că vorbește serios și chiar o face – pe moment.

— O, păi n-am cine știe ce bagaje.

— Nu cred că nevastă-mea ar fi prea încîntată, zice el, mulțumit instantaneu de minciuna lui facilă.

Apoi își îndreaptă privirea spre prietenul ei, care se uită în continuare la ei, și simte că stă pe marginea unui abis.

— Ei bine, reia femeia, prinzîndu-i urechea între dinți și sugîndu-i lobul, atunci poate că ar fi bine să mergem să găsim undeva o cameră și să ne futem toată ziua. Iar nevesti-tii nici nu-i nevoie să-i spui nimic. Ei, ce zici de asta?

Ben se uită în jos, spre ochii femeii, care îi spun „Fute-mă", și o cîntărește din priviri. E limpede că tipa o face în beneficiul tovarășului ei, care pîndește în continuare în spatele lor. Dar povestea nu se încheie aici. Ben își dă seama că e

genul de chestie care îi face plăcere femeii și că, dacă el ar pleca de aici cu ea, tipa ar fi foarte încîntată să își joace rolul pînă la capăt și, poate, chiar să aștepte cu nerăbdare bătaia pe care și-ar lua-o în ultimă instanță în seara aceea, un pic mai tîrziu, cînd s-ar reîntîlni cu prietenul ei.

Se gîndește la Sera și la cît de bună a fost ea cu el. Pur și simplu nu e în stare să-și imagineze că ar fi în stare să stea cu vreo altă femeie.

Motociclistul își aruncă brusc pe jos cutia de bere și traversează în pas grăbit încăperea.

— Ascultă aici, pulălăule! zice el tare, apucîndu-l pe Ben de umăr și răsucîndu-l pe scaunul de bar. N-am de gînd să stau aici și să mă uit cum gagică-mea îți morfolește urechea. Bun, știu că ea a venit peste tine, fiindcă o face tot timpul, așa că o să pretind că tu n-ai nici o vină și o să-ți ofer o șansă să o întinzi din locul ăsta. Chiar *acum*!

Individul se uită la Ben de aproape, cu duritate, cu ochii plini de alcool, furie și durere.

Din dosul propriilor săi ochi, Ben se simte silit să recunoască faptul că e impresionat de atitudinea tipului. Nu și-ar fi închipuit că ar fi capabil de un astfel de autocontrol rațional ca acela pe care îl vede acum.

Își smulge brațul din strînsoarea individului și zice:

— Îmi pare rău, dar ea și cu mine ne-am hotărît să petrecem cîteva ore împreună.

Cum nu e un bătăuș, Ben este uimit nu de realitatea, ci de rapiditatea primei lovituri, care, expediată direct în falca lui, îl aruncă cu un pîrîit – și cu tot cu scaunul de la bar – pe podeaua murdară. Nici nu apucă bine să se pocnească cu

țeasta de mozaic, că e ridicat din nou în aer și simte un pumn care îi vîjîie prin față, îi zdrobește nasul și îi împroașcă sînge în ochi. Cade iarăși la podea, unde încearcă din toate puterile să rămînă conștient, și ascultă zgomotul pașilor celor doi, care se îndepărtează și dispar pe ușă.

Barmanul apare imediat lîngă el cu un prosop umed. A mai văzut astfel de lucruri de nenumărate ori pînă acum, așa că nu e deloc lipsit de experiență.

— Ești un bătăuș pe cinste! îi zice el, iar vocea îi e bordată cu un sarcasm amical.

Barmanul îl ajută pe Ben să se ridice, îl șterge pe față, se duce în spatele tejghelei, umezește încă un prosop și prepară încă un kamikaze.

— Uite aici o porție din partea casei, dar după aia o să te rog să pleci. Ar putea să pară o tîmpenie, dat fiind cazul tău, dar așa facem întotdeauna cînd cineva se încaieră aici. Toaleta bărbaților e în spate.

Astea fiind zise, barmanul revine la spălatul paharelor.

După ce bea și se spală, Ben ia un taxi pînă la băcănie și ajunge acasă cu o plasă în mînă, hotărît în continuare să mănînce atît cît poate în fața Serei. O găsește citind, întinsă pe canapea.

— M-am întors.

Ben lasă plasa în bucătărie și se duce s-o sărute.

— O, nu! zice tînăra cînd îi vede fața și scapă cartea din mînă. O, Ben, băga-mi-aș! Uită-te ce față ai! Te-ai luat la bătaie cu cineva. Și eu, care credeam că tu nu te bați. Fir-ar a dracului! Cum te simți?

Dar nu îi mai așteaptă răspunsul, ci dispare în baie și se întoarce cu prosoape, șervețele și sticluțe cu aspect medical. Un pic mai calmă, îi răspunde la zîmbet și-i zice:

— Ce s-a întîmplat? În mod normal tipii jefuiți nu se învîrt așa, fericiți, prin casă. Sigur, știam c-o să te oprești la un bar. I-ai spus vreo chestie cretină vreunui cretin?

Sera intră în rolul de asistentă medicală și începe să îi îngrijească fața.

— În nici un caz, răspunde el. Am apărat onoarea unei biete fecioare rătăcite.

Femeia se oprește ca să-i traducă spusele și le înghite fără nici un comentariu. Îi zgîndăre o contuzie deschisă cu un tampon cu dezinfectant și îi spune:

— Ce-ar fi să te duci și să termini de rezolvat cu asta în baie? Fă un duș și pune-ți pe tine cealaltă cămașă. Eu o să pregătesc micul dejun și după aia o să ieșim în oraș ca să-ți cumperi niște haine. Costumul ăsta îți poartă ghinion. Așa cred eu.

Sera azvîrle ghidușă spre el o cîrpă umedă și, aruncîndu-i o privire cercetătoare, îl sărută pe frunte. Ben se uită la ea cum se îndepărtează și clatină din cap.

Ajuns în baie, bărbatul se plasează în fața oglinzii și își privește nasul, care acum e ușor strîmb, obrazul învinețit, rănit și tăiat, ochii umflați. Degetele sale găsesc cucuiul care începe să i se înalțe la ceafă, făcîndu-l să se strîmbe în timp ce-l controlează. Ben zîmbește larg, se răsucește pe călcîie și, rîzînd de el însuși, ia o primă înghițitură dintr-o băutură proaspăt preparată, după care dă drumul la duș.

Ziua se scurge mai departe. Ben se simte în al nouălea cer și savurează senzația. Fără să se gîndească prea mult din ce cauză, își dă seama că e al naibii de fericit și că o să rămînă la fel cel puțin în următoarele cîteva ore. Așadar, bazîndu-se pe o după-amiază fără rateuri, se străduiește pe tot parcursul micii lor excursii la cumpărături să o înveselească și să o răsfețe pe Sera cu cadouri și cu băuturi programate cu mai multă grijă. Încă de la început e hotărît să își dea acordul la orice fel de opțiuni stilistice s-ar îngriji Sera să aibă pentru el și în cele din urmă se hotărăște să ia o pereche de blugi negri și două cămăși albe de costum. În chip de compromis, ciorapii sînt aleși după culorile și modelele cele mai fanteziste.

— Foarte creativ, îi spune ea. Acum o să mergem să-ți cumpărăm un papion negru și o să arăți exact ca unul dintre dealerii de la cazinou.

— Nu, îi răspunde el. Dealerii poartă asemenea chestii pentru că așa li se spune. Eu le port pentru că așa vreau eu. De-aia eu arăt altfel.

Stau amîndoi într-unul dintre cele mai puțin criticabile restaurante din mall și își trec în revistă achizițiile zilei de azi. Pentru Sera a fost într-adevăr o după-amiază distractivă și, cu toate că semnele de pe obrazul lui Ben i se par profund îngrijorătoare, aproape ca un fel de prevestire rea, pe care ea nu e în stare s-o respingă, femeia e dispusă să pretindă că temerile ei se datorează în primul rînd bătăii pe care o încasase recent chiar ea și care îi e încă proaspătă în minte. Felul în care Ben mimează normalitatea o uimește. Uite-l cum reușește să fie atît de vesel și de fericit, atît de capabil să ignore norul care pare să îi plutească exact

deasupra capului. Bea cantități uimitoare de alcool cu o uimitoare impunitate, după care trata cu dispreț pedeapsa evidentă. Sera dă pe gît paharul de tequila și se lasă în voia stării de bine date de un rîs prozaic – lucru ușurat de ceea ce face Ben –, apoi se întinde peste masă, ca să primească o cutie mică pe care Ben tocmai i-o întinde.

— Mi-ai suflat în ceafă toată ziua, așa că n-am avut cînd să le cer să mi-o împacheteze, îi zice el. Așa că, scumpo, va trebui să improvizezi.

O încercare de chicot îi provoacă în schimb un acces de tuse, urmat de o criză de greață pe care Ben și-o reprimă, deși cu mare dificultate. Dă peste cap paharul cu băutură și comandă încă unul, încercînd imediat să treacă peste moment ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Eu zic c-o să-ți vină destul de ușor s-o deschizi.

Sera îi urmează sugestia și deschide cutia dintr-o mișcare, scoțînd la iveală o pereche de cercei din aur alb, cu piatră de onix negru.

— Culoarea ta, îi spune ea, deși e evident încîntată.

— Mă gîndesc că ar trebui să-i porți numai cîte unul: unul din ăsta și un cercel diferit în cealaltă ureche. De fapt eu ți-aș fi cumpărat numai unul, dar nu m-am gîndit că ar fi acceptabil... în chip de cadou, desigur.

Se aduc băuturile proaspăt comandate de Ben, care ia o sorbitură lungă, apoi încă una.

— O să-i port diseară. O să port unul din ei diseară, zice Sera.

Mai întîi se gîndește că s-ar putea să fi făcut o eroare tactică, de vreme ce are de gînd să lucreze

diseară. Dar după aceea se relaxează, amintindu-şi că, atunci cînd au discutat ultima oară problema, dialogul s-a încheiat într-o notă degajată.

Însă Ben are parte de unul dintre momentele acelea ce reprezintă un risc pentru orice beţiv – cînd sensul ideilor pe care el încearcă să le transmită e însoţit în mod nefericit de cuvinte nepotrivite, iar în clipa în care întreaga frază îi iese din gură, nici el nu mai ştie sigur ce simte.

— Da, începe el, uitîndu-se în paharul său iarăşi gol, o să poţi să-l simţi tare şi fierbinte sub ureche în timpul cît vreun negrotei o să-ţi împingă capul, răsucit cu faţa în jos, într-o pernă de mansardă de lux.

Ben încearcă să pară sumbru, dar e el însuşi şocat de remarca lui. Îşi dă seama că Sera nu merită aşa ceva, şi totuşi răvăşit de imagine, aşa că se ridică şi se îndepărtează repede de masă, fiindcă nu se simte în stare să-i întîlnească privirea stăruitoare.

— Ben, stai! strigă ea după bărbat.

Se scotoceşte grăbită în poşetă, încercînd să scoată nişte bani pentru consumaţie.

Cînd Ben ajunge la uşă, în calea lui răsare un negru imens, care îl apucă de umeri.

— Poate că ar trebui s-o aştepţi, zice bărbatul.

— De ce? întreabă Ben, încercînd fără succes să se elibereze din strînsoare.

Bărbatul tace un moment, de parcă ar căuta să găsească nişte cuvinte pe care să le priceapă Ben.

— Pentru că poţi să îţi dai seama din vocea ei că vrea din toată inima să o faci, spune el.

Cînd Sera ajunge lîngă ei, bărbatul îi dă drumul lui Ben, iar cei doi ies din local înapoi în mall.

— Ce-a fost faza aia de mai înainte? Nu pot să pricep, dar deloc! zice ea.

— N-am putea să o uităm? îi răspunde el implorator. N-am putea s-o ignorăm, și gata?

Deasupra lor difuzoarele din mall toarnă neîncetat tot felul de prostii. Ben se uită în urmă după băgăciosul din restaurant și îl vede cum se îndreaptă spre toaleta bărbaților.

— Da, spune Sera. O să fac asta pentru tine.

Și așa face.

În seara aceea, în timp ce Ben bea bourbon în bucătăria tăcută, așteptîndu-și rîndul pentru folosirea singurei toalete și a singurului duș din apartament, Sera se retrage în singurătatea temporară a dormitorului ei pregătindu-se să revitalizeze străzile, barurile și camerele de hotel din Las Vegas. În camera ei și la oglinda ei, își dă seama că fiecare gest familiar de-al ei s-a schimbat ușor, a ajuns să fie privit dintr-o nouă perspectivă, a căpătat o nouă semnificație. Azi va fi prima dată cînd pleacă la muncă și lasă acasă un bărbat care o așteaptă, un bărbat la care vrea să se întoarcă acasă ca să-l găsească acolo și, măcar că se simte foarte legată de el, abia așteaptă momentul în care o să fie iarăși singură și, după o astfel de pauză oarecum sfidătoare, o să-și ducă iar viața ei ordonată. Îi vine tot mai greu să se uite la el, iar Sera e în stare să îndure o doză de durere, dar atunci cînd decide ea – fiorul dependentului de droguri cînd își administrează singur doza prin injecție, făcînd-o uneori doar pentru a simți înțepătura, la multă vreme după ce heroina s-a terminat. În mod ciudat, chipul ei n-a arătat niciodată prin cîte trecuse sau cel puțin Sera nu

arată la fel de dură ca majoritatea curvelor. Nu are decît cicatricea lăsată de inelul lui Al, care acum încearcă să își stabilească forma finală pe obrazul ei și sub ochi. Un contur puternic cu un ruj cu adevărat roșu, o linie dublă de rimel – de data asta totul e puțin mai exagerat. Granițele clare coplesesc liniile subtile de demarcație. Sera joacă teatru de multă vreme, dar acum joacă pentru un public care nu va vedea niciodată spectacolul, deși ea nu-și dă seama de asta. Acum, după ce stinge din reflex lumina din dormitor și apoi o aprinde iar, amintindu-și că Ben va folosi încăperea ca să se schimbe pentru propria lui seară trădătoare, se oprește și prinde în oglindă o străfulgerare a reflexiei sale autentice: o prostituată și o tînără. Nici nu îndrăznește să se gîndească ce-ar însemna să nu mai trebuiască să lucreze.

— O să mă întorc pe la două-trei. Dacă tu ajungi acasă mai devreme, poți să te uiți la televizor sau să faci ce vrei tu, îi spune ea bărbatului, aplecîndu-se ca să-l sărute. Cred că de fapt vreau să zic că sper să fii acasă cînd mă întorc, dar, în orice caz – femeia înalță din sprîncene –, orice o să faci pînă la urmă, te rog mult să ai grijă.

— Nu-ți face griji din pricina mea, Sera. Dumnezeu are grijă de cei ca mine. Știi doar.

Rîde măsurat, fiindcă n-a fost niciodată în stare să se hotărască dacă vechea zicală e ridicolă sau evidentă.

— Serios! Nouăzeci și nouă la sută dintre grijile mele de acum sînt legate de siguranța ta. Restul e... bănuiesc că e vorba de tradiționala teamă de despărțire. O să-mi fie dor de tine.

— Poate că ar trebui să vin în urma ta și să-l întreb pe unul dintre clienții tăi cum e să facă sex cu tine, zice el binedispus.

— Ei n-au cum să știe. Poate că ar fi mai bine să mă întrebi pe mine, cîndva. Aș fi încîntată să-ți arăt.

Lui Ben replica tinerei i se pare atît de amuzantă, încît, după ce a rămas singur în bucătărie, rîde tare pînă cînd e asaltat de un acces de tuse și vomită în chiuvetă.

Dar mai tîrziu, după ce a curățat totul, s-a îmbrăcat și a băut atîta cît să înlocuiască alcoolul pe care l-a pierdut în țevile de scurgere ale clădirii, începe iar să rîdă. Continuă să rîdă așa, sub cerul întunecat, în timp ce merge împleticit pe stradă, cade, se ridică și apoi își continuă drumul clătinat.

* * *

Într-o perioadă atît de tîrzie Marele Canion nu le stîrnește cu adevărat interesul, abia dacă se ridică la calitatea de parte a peisajului și are mai puțină relevanță decît un vestigiu istoric, fiindcă nu a fost făurit de mîini inteligente. Totuși, lacul Mead, care pleoscăie pe fundul unei gropi mari, e o mîzgălitură umană în praf, un produs rezidual al plictiselii și insatisfacției[1]. Ben și Sera aleargă, se zbenguie în apă și, deși fundul ei – care a fost odinioară deșert și încă refuză să accepte noul său rol – e stîncos, apa rece e exact așa cum trebuie să fie, e chiar mai bună decît trebuie să fie

1. Lacul Mead este un lac artificial, format ca urmare a construirii barajului Hoover pe fluviul Colorado.

apa: ăsta e locul unde stai, fiindcă asta e ceea ce ai construit.

La nouăzeci de metri sub ei, mașina roșie pe care au închiriat-o se prăjește la soare. La cincizeci de kilometri mai încolo se întinde Las Vegas-ul, unde acum paisprezece ore Sera și-a încheiat ultima cordeală din prima ei noapte de lucru de cînd Ben s-a mutat cu ea. A venit acasă obosită, dar și ea, și Ben erau binedispuși, ca și cum unei mașini despre care toată lumea credea că merge foarte bine i s-ar fi făcut în cele din urmă o ușoară corecție, avînd drept efect o plăcută (deși neașteptată) îmbunătățire. S-a mai cîștigat o bucată de teren, s-a mai aruncat un zar. Aproape că nu s-a întîmplat nimic și, oricum, nici nu s-a întîmplat. Sera a avut parte de o noapte reușită din punctul ei de vedere și a avut chef să facă praf niște bani. Ben a acceptat imediat.

— Hai să plecăm din oraș, a zis el. O să închiriem o mașină și-o să mergem la baraj. Sau indiferent unde. Nu departe. Ne-ntoarcem cît ai clipi. La un motel turistic ieftin, cu piscină. O noapte în afara orașului. Ce zici?

Devenind inexplicabil și excesiv de entuziasmat, bărbatul s-a luminat cînd ea a dat din cap aprobatoare și a țopăit pînă în bucătărie, de unde și-a luat o bere.

Acum înoată alături de ea, ascunzîndu-și răsuflarea întretăiată și căutînd o adîncime mai convenabilă, și îi spune:

— Așadar, în noaptea asta stăm în Boulder City?

— Acolo nu sînt jocuri de noroc, nici cazinouri, îi răspunde ea. Nu cred că stă cineva treaz și bea toată noaptea.

— Știu. Am putea merge la cinema, iar după aia la un bar, unul care se închide de-adevăratelea, și să nu mai băgăm în seamă aparatele de jocuri.

— Nu pare a fi în stilul tău, zice Sera rîzînd. În regulă, hai s-o facem. Vreau să ajungem acolo și să luăm o cameră înainte să se facă prea tîrziu ca să mai pot înota. Am chef să înot într-o piscină veritabilă.

— Asta-i o piscină veritabilă, îi răspunde el, împroșcînd-o cu apă.

În Boulder City găsesc un motel mic și drăguț, cu piscină. Cum locurile sînt ocupate în cea mai mare parte de clienți nu chiar atît de temporari, motelul le oferă doar chicinete și cazări pe o săptămînă, însă nici una dintre variante nu e pe placul lui Ben și Sera. Pînă la urmă nimeresc într-o magazie modificată din spatele oficiului, pe care o aleg nu atît din pricina prețului redus, cît pentru arhitectura pereților și a podelei. E soiul acela de spațiu ce poate fi găsit în clădirile cu arhitectură stranie, o mică rămășiță a unei lumi care ajunge să fie înțărcuită între formele mult mai pragmatice construite în jur. Sera își pune repede costumul de baie și fuge la piscină, ca să prindă soarele după-amiezii tîrzii. Ben, care încă mai are pe el șortul cel nou, luat de la drogherie, pe care l-a purtat și în lacul Mead, scoate din ambalaj băutura pe care a cumpărat-o de la aceeași drogherie. Își amenajează cu grijă barul pe o noptieră : două sticle de trei sferturi de Bourbon și cîte una de votcă și de tequila. Pune gheață în frapiera pe care scrie *Pentru oaspeții noștri*, umple un pahar cumpărat ca suvenir de la lacul Mead cu tequila

și suc de portocale – pentru Sera –, după care, luînd cu el și o sticlă de bourbon Wild Turkey pentru sine, iese ca să i se alăture tinerei.

— Am ratat cea mai bună perioadă însorită, îi zice ea, îmbufnîndu-se. De ce-a trebuit să-ți amanetezi ceasul?

— Pentru că habar n-aveam că o să te duc să înoți în Boulder City, normal! Sera, cred că glumești. Vrei să spui că ai nevoie de ceas ca să-ți dai seama unde e soarele pe cer? Am mers toată ziua cu mașina prin deșert. N-aveai decît să te uiți în sus ca să vezi cît a mai rămas din zi.

Ben îi întinde tinerei paharul cu băutură și se lasă să cadă într-un scaun de răchită de lîngă ea, dar o face mult mai repede decît intenționase, așa că în ultimul moment își pierde echilibrul.

— Asta nu mă ajută cu nimic. Vreau să știu cît e ceasul, ca să pot să-mi dau seama unde e soarele.

— Nu. În realitate trebuie să știi unde e soarele ca să-ți dai seama cît e ceasul.

Sera se încruntă la ciment, după care pricepe ce voia el să spună, izbucnește în rîs și zice:

— Trezește-te, bețivule! Chiar dacă soarele ar arde tot așa și mîine, iar noi am putea să-i păstrăm căldura, ceasurile tot nu s-ar opri. Ora de eliberare a camerei ar fi tot unsprezece dimineața.

— Nu mă fute la cap, îi spune Ben și își toarnă niște bourbon în gură.

Îi face plăcere zeflemeaua amicală la care au ajuns încetul cu încetul în ultima vreme. Îi fac plăcere subiectele care există dincolo de ei doi.

— Lasă-mă să gust, zice ea și arată cu mîna întinsă spre sticla de Wild Turkey.

Ben îi înmînează recipientul și se uită admirativ cum tînăra înghite fără probleme o gură de bourbon.

Ea îi înapoiază sticla şi se duce la trambulina de lemn roasă de vreme. Neobişnuită cu apăsarea unei femei adulte, scîndura pîrîie şi saltă în semn de protest cînd Sera ţopăie la capătul ei şi se pregăteşte să facă un salt şovăitor. E hotărîtă să meargă pînă la capăt, cu sau fără ajutorul trambulinei, şi, după ce îşi scoate dintre picioare bucata de material a costumului care i-a intrat acolo, aşa cum fac femeile, plonjează în apă cu graţia nestudiată a atletului natural ascuns în ea. Cînd iese la suprafaţă, Ben o felicită, ridicîndu-se în picioare respectuos, după care bea cu sete din sticla de bourbon. Femeia se întoarce lîngă el şi, cînd se apleacă să-l sărute, pe pieptul bărbatului cad stropi de apă rece.

Ben simte în răsuflarea ei gustul bourbonului pe care l-a băut. E unul diferit şi totuşi se completează foarte bine cu înghiţitura pe care tocmai a tras-o el însuşi din sticlă. Cu gîndul să-şi demonstreze propriile talente de săritor la trambulină, bărbatul se ridică şi în clipa următoare alunecă pe cimentul ud. Cum nu are abilitatea de a se reechilibra repede, ori de cîte ori ajunge să alunece, e aproape întotdeauna condamnat să transforme gestul într-o cădere şi aşa se întîmplă şi de data aceasta. Cade splendid, parţial pe scaun (care scaun – trebuie spus – nu e cine ştie cît de solid, aşa că se sfărîmă inevitabil sub greutatea lui), parţial pe o măsuţă unde se află paharul Serei. Paharul, ca şi sticla pe care Ben o ţine în mînă se sparg spectaculos, lansînd mici proiectile înmuiate în tequila şi bourbon în toate direcţiile, dar în primul rînd în piscină. Sîngele, subţiat de apa care a ajuns deja pe ciment, curge de sub Ben

în toate direcţiile. Cînd vede ce se întîmplă, Sera icneşte, îşi ia prosopul şi îngenunchează lîngă el. Ben se pune jos, cu bucăţi de sticlă înfipte în piept şi în braţ, şi îi zîmbeşte nesigur.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc să trag un pui de somn, zice el.

Dar adevărul e că se gîndeşte la înlocuirea sticlei de bourbon care stă pe noptieră, chiar lîngă frapieră.

— Te-ai tăiat, îi zice ea, dar între timp şi-a dat seama că trebuie să ignore grija şi să treacă direct la curăţarea rănilor.

— Am eu grijă de asta. Poate ai tu grijă de ce-i aici, zice el, arătînd spre mizeria de pe jos.

Apoi se îndreaptă ferm spre camera lor, mîndru de colecţia lui tot mai mare de răni, vînătăi şi cicatrici.

Recepţionerul se apropie de Sera, ducînd în mînă o mătură şi un făraş.

— E-n regulă? întreabă el cu veselie.

— Da, e-n regulă, zice ea. Nu-ţi face griji, o să plătim scaunul şi-o să curăţ eu pe-aici. Curăţ şi piscina.

Femeia nu poate să nu remarce atitudinea voioasă a tipului şi felul natural în care se apleacă să cureţe, ignorînd oferta ei.

— Pari pregătit pentru accidente.

Tipul îşi ridică privirea spre ea, zîmbind în continuare.

— Da, pe-aici prin zonă avem parte de o grămadă de căcaturi. Şi ştii ce: voi doi staţi în camera voastră şi vedeţi-vă acolo de alcool şi de scandal, iar mîine, după ce eliberaţi camera, nu vreau să vă mai văd niciodată pe-aici. Să ne limităm la

atît. Nu trebuie să-mi plăteşti scaunul şi nici să-ţi tai mîinile alea frumuşele în sticla de-aici. Ne vedem mîine dimineaţă.

Şi individul se întoarce la mizeria de pe jos, scuturînd ferm din cap şi dînd astfel de înţeles că discuţia a luat sfîrşit.

— Nu sînt prea încîntaţi de noi, zice Sera cînd intră în cameră. Sîntem pedepsiţi: n-avem voie să mai ieşim de-aici.

Îşi toarnă şi ea ceva de băut şi se aşază lîngă el pe pat.

— Te simţi bine? Ceva tăieturi grave?

Ben soarbe dintr-un pahar de plastic. Pe pieptul lui stau lipite mai bine de o duzină de fragmente de şerveţel îmbibate cu sînge.

— Probabil că sînt indestructibil. Mă surprinde că materialul ăsta se coagulează încă, oricît de tare l-am subţiat. Oricum, nu vreau să mai risc nimic cu ultima sticlă. O ţin la cel puţin trei-patru metri de mine şi beau din aşa ceva.

Ben înalţă paharul de plastic.

— Cînd ieşim, va trebui să ne oprim şi să mai luăm nişte Turkey. Vreau să păstrez votca pentru micul dejun.

Apoi bărbatul mai ia o sorbitură, se relaxează, se lasă pe spate, rezemîndu-se de pernă, şi o măsoară cu privirea pe Sera.

Ea e tot în costum de baie, iar Ben observă cu uimire cît de apetisantă e, cît de atrăgător îi e trupul. Şi-a spus în sinea lui de nenumărate ori că or să facă dragoste cît de curînd. E evident că Sera i-a aruncat cîteva aluzii, aşa că el n-are decît să facă prima mişcare. Dar ştie el ce ştie. Ştie că

abia își mai poate strînge suficientă putere ca să se rostogolească în pat. Abilitatea de control asupra funcțiilor motorii aproape că i-a dispărut. În ultimele zile a avut nevoie de minimum un sfert de votcă numai ca să prindă curaj și să îndure trauma ridicatului din pat, iar în jumătate din timp, după ce a ajuns în cele din urmă să bea suficient de mult ca să poată să stea confortabil în picioare, nu mai poate să își mențină echilibrul în poziția bipedă. Ben admiră hotărîrea pe care trebuie s-o fi luat Sera, felul în care evită să-l fută la cap cu fututul și, în general, felul în care evită să-l fută la cap cu orice. Chiar și atunci cînd testul devine tot mai dur, iar tînăra probabil că se trezește în situații în care nu și-ar fi imaginat că ar ajunge vreodată, ea rămîne în continuare fidelă propriei decizii. Ben e sigur că fetei nu i-au scăpat din vedere condițiile implicite, regula de aur conform căreia nici măcar el nu mai are drept de veto. Nimic n-o să mă împiedice să beau.

Dar insinuarea privind timiditatea fetei o degradează, degradează sublimul act al altruismului egoist pe care ea îl prelungește, degradează singurătatea fundamentală a umanității ei, precum și înțelegerea și acceptarea condițiilor pe baza cărora s-a văzut că își poate alina acea singurătate. Sera nu trăiește conform vreunui acord. Ea trăiește pur și simplu. Ben i-a redat condiția sa inițială și în asta constă și acordul lor.

Sera se bucură cînd vede că bărbatul a adormit, fiindcă simțea că nu se mai poate răbda, că trebuie să-l întrebe despre starea sănătății lui, iar subiectul respectiv e unul despre care nu vrea să fie prea informată. Înțelege oricum mult prea

mult şi aşa. Cînd o să se trezească, or să se bucure împreună de o noapte plăcută. Capacitatea lui de a face măcar atît rămîne constantă. Sera îşi umple iar paharul şi deschide televizorul. Întinsă lîngă Ben, simte cum se ameţeşte şi ea un pic şi chicoteşte discret la un sitcom distractiv ce curge în faţa ochilor ei.

* * *

O uşoară vibraţie a solului, reală sau imaginară, îl decuplează pe Ben de visul lui şi-l smulge din Los Angeles, făcîndu-l să se trezească cu un zvîcnet din primul lui somn de durată din ultimele două zile, de cînd s-au întors din Boulder City. Somnul a fost totuşi prea lung, iar cînd bărbatul se ridică în capul oaselor în pat, îşi dă seama că trebuie să acţioneze rapid dacă vrea să împiedice ca iminentul sevraj să preia controlul asupra corpului său. În timp ce îşi tîrăşte picioarele spre bucătărie, ca să-şi ia nişte votcă, mîna îi tremură deja puternic. Sera stă în picioare în faţa plitei.

— Bună, îi zice ea şi-l sărută pe obrazul transpirat.

Simte însă în ce stare e bărbatul şi revine la gătit. Spectacolul oferit de Ben i se pare prea neliniştitor şi nu are putere să se uite la el.

— Probabil că nu vrei să auzi aşa ceva exact în momentul ăsta, dar am cumpărat nişte orez obişnuit. M-am gîndit că ai putea mînca şi tu aşa ceva. Aşa că, dacă ţi se face foame mai tîrziu, dă-mi de veste şi-o să ţi-l trîntesc repede în farfurie.

Sera se întoarce spre el zîmbind, cu o mînă în şold, parodiind ironică rolul ei de nevastă.

— În regulă, mormăie Ben. Eu mă duc să mă bag sub duş.

Şi se tîrăşte iar afară din încăpere, cu cîte un sfert de votcă în fiecare mînă.

E una dintre rarele după-amiezi noroase din Las Vegas, iar lumina difuză este întunecată şi mai tare de sticla translucidă a ferestruicii de la baie. Din pricina transpiraţiei puternice din palme, lui Ben îi vine greu să ţină ferm gîtul sticlei de votcă, dar, apucînd-o cu amîndouă mîinile, reuşeşte să bea şi apoi să pună sticla jos fără să provoace nici un accident. Vomită imediat, aplecat peste chiuvetă şi ţinîndu-se cu ambele mîini de porţelanul rece, aşa cum ştia că va face. Apoi încearcă din nou. Pînă nu deschide a doua sticlă, nu e în stare să reţină nimic în stomac. Peste cinci minute stă în picioare, un pic mai sigur pe el, şi reuşeşte să facă un duş scurt, punctat cu guri de votcă calculate cu grijă. La treizeci de minute după ce a intrat în baie, iese iar. Duce în mînă cele două sticle goale şi se simte suficient de bine ca să rînjească, fiind pregătit – atît cît poate fi – pentru primul pahar de băutură din ziua aceea.

— Cred că-s gata de orez, zice el, descoperind că Sera e tot în bucătărie.

Cînd e gata îmbrăcat şi se aşază la masa din bucătărie, sorbind alternativ dintr-o cutie de bere şi dintr-un pahar cu bourbon, femeia îi aşază înainte un bol cu orez, iar el mănîncă supus. Propriul ei bol, o combinaţie mult mai elaborată, care include legume şi sos de soia, rămîne neatins. Nu are loc nici un fel de conversaţie, iar liniştea e tulburată doar de o maşină care trece pe-afară.

— Eşti tare bolnav, îi aruncă Sera. Ce ai de gînd să faci?

Aşteaptă să-i audă răspunsul, dar i se răspunde doar cu o privire fixă.

— Vreau să te duci la un doctor.

Spunînd asta, Sera îşi încrucişează braţele pe piept şi continuă să-i înfrunte privirea.

— Sera... începe el meditativ. Uite, noi n-am discutat niciodată cu adevărat problema... ăăă, adică vreau să zic...

Se bîlbîie şi caută o explicaţie care să sune măcar cît de cît acceptabil.

— Sera, nu mă duc la nici un doctor.

Iar apoi, decis să ardă şi această ultimă punte, aşa cum e încă de la început, zice:

— Poate că e momentul să mă mut la un hotel.

— Şi ce-ai să faci? Ai să stai şi-ai să putrezeşti într-o cameră? N-o să ne apucăm să discutăm despre aşa ceva! Nu vreau să discut despre aşa ceva! Să te ia naiba! O să stai aici. Nu te muţi la nici un hotel. Măcar atît! Măcar atît poţi să faci şi tu pentru mine. Te-am lăsat să fii liber pînă la Dumnezeu, aşa că poţi să faci şi tu atîta pentru mine.

E revoltată. Se apleacă în faţă, ca şi cum ăsta ar fi argumentul ei suprem, şi zice:

— Să nu ne ascundem după deget. La cît de bolnav eşti, probabil că eu sînt singurul lucru care te mai ţine în viaţă.

Iar Ben, deşi nu-i oferă nici un răspuns, trebuie să recunoască sincer că e adevărat.

* * *

În noaptea aceea Ben colindă pe Strip, extraordinar de îndepărtat de judecata limpede de care poate că va fi fost în stare odinioară, mizează două sute de dolari la zaruri şi cîştigă. Cînd îşi culege jetoanele, se confruntă simultan cu imaginea surprinsă în fugă a unei dansatoare cu picioare lungi, gustul brusc al unei doze duble de bourbon abia consumate şi o erecţie. În clipa următoare se află deja pe bancheta din spate a unui taxi, în drum spre apartament, avînd în minte o idee extraordinară, iar în poală un pliant pornografic.

Refuză să se gîndească la ceva, la indiferent ce, orb la orice altceva în afară de bine plasatele şi utilele mirosuri şi senzaţii de alcool şi de sex de femeie, în timp ce taxiul, universul, îl tîrăşte lin pe scurta bucată de semiautostradă care duce la patul lui, al ei. Sera e în oraş, la muncă, şi se va întoarce abia peste vreo oră. Ar putea deveni interesant, se gîndeşte Ben în timp ce surplusul de bourbon de la o sorbitură prost calculată i se revarsă peste bărbie. Taxiul ajunge la destinaţie, iar Ben îşi pune butelca înapoi în buzunar, plăteşte cursa şi intră poticnit în apartament.

Răsfoind ziarul, alege o reclamă de un sfert de pagină de la capăt: o tînără desenată, stînd în patru labe, recomandă: *Nu sta singur în Las Vegas*. Ben sună la numărul din ziar, dă adresa apartamentului, emite o cerere vagă de expeditivitate şi una fermă pentru o fată care are „multă experienţă". După ce închide, regretă lipsa de tact din ultima şi nefericita lui cerere şi speră că n-o să ajungă la urechile persoanei implicate.

După cum se dovedeşte atunci cînd fata bate la uşă, nu pare să fie tocmai genul de tipă căreia să-i pese, în vreun fel sau altul, de părerea lui Ben despre ea. E masivă şi pieptoasă, cu un păr ce s-ar vrea blond şi o atitudine rece, pur profesională. Pătrunde înăuntru, măturîndu-l pe Ben din cale, şi se uită curioasă prin încăpere.

— Trebuie să sun şi să-i anunţ că am ajuns şi abia după aceea putem discuta. Mai trebuie să-mi dai în avans o sută de dolari. Atît e taxa pentru serviciu, bani din care eu nu văd nimic, şi trebuie să le spun că ai plătit, fiindcă altfel or să-mi spună să plec, îi zice femeia.

Ben extrage supus din sul o sută de dolari, îi întinde femeii şi arată spre telefon. În timp ce ea sună, el îşi toarnă un pahar de bourbon şi îl duce în dormitor, împreună cu sticla. Cînd se întoarce, femeia a terminat cu telefonul.

— Trebuie să te fut o oră, zice Ben, imitînd-o cu o voce îmbibată de alcool.

Pluteşte în aburii de alcool şi, satisfăcut că tocmai a făcut o ofertă atrăgătoare, se prăbuşeşte într-un scaun, zîmbeşte larg şi îşi încrucişează braţele pe piept.

— Un futai simplu costă două sute, dar mă îndoiesc c-o să poţi rămîne treaz o oră.

— Cît mă costă să-ţi ling pizdulicea? bălmăjeşte Ben.

— Îmi pare rău, îi răspunde femeia, încîntată că i se oferă ocazia să-i refuze ceva, dar numai prietenul meu face aşa ceva.

Cum nu are suficientă energie nici măcar pentru cea mai măruntă polemică, Ben înghite replica,

deşi e dezamăgit, şi îi dă femeii încă trei sute, spunîndu-i:

— Bacşişul tău, în avans. Patul e aici.

Prostituata se aşază deasupra. Dat fiind că penisul bărbatului se tot micşorează înăuntrul ei, bănuieşte că Ben a adormit, ceea ce tocmai e pe cale să se şi întîmple cînd Sera aprinde lumina şi intră în dormitor. La vederea imaginii, Sera se crispează, apoi îşi recapătă stăpînirea de sine. Se uită întrebătoare la prostituată, care se dă jos de pe Ben, îşi pune rochia, trece fără o vorbă pe lîngă ea şi iese pe uşă – totul dintr-o singură mişcare neîntreruptă. Sera se uită la Ben şi i se umezesc ochii.

— Există nişte limite, zice ea.

— Da, îi răspunde el, trezindu-se puţin. Presupun că ştiam.

Sera îşi lasă poşeta să cadă, se scurge încet de-a lungul peretelui şi ajunge să stea în fund pe podea. Plînge fără zgomot.

Iar atunci Ben spune, cerîndu-şi recompensa:

— Te-ar deranja dacă mă întind pe canapea cîteva ore, înainte să plec să-mi caut o cameră?

Apoi îşi ia sticla şi se duce la canapea, de unde nu aude nici un fel de comentarii, ci doar sunetul pe care-l face uşa dormitorului cînd se închide.

* * *

Încăperea întunecată – deşi e miezul zilei – e încărcată cu miros de alcool şi cu gustul atrofiei. Femeia se sileşte să pătrundă înăuntru, în spatele trupului său gol, care, după ce a răspuns la bătaia în uşă, se retrage iarăşi în pat. Au trecut douăsprezece

zile de cînd nu s-au mai văzut, douăsprezece zile de la acea dimineaţă în care el a plecat din apartament şi apelul lui telefonic de acum o oră.

— Ben, zice ea, aşezîndu-se pe marginea patului.

Dar scena este mult prea străină de experienţa ei, mult prea mizeră, iar Sera nu-şi găseşte cuvintele. Mîngîie doar fruntea transpirată a bărbatului.

— Ai mai ieşit de-aici de cînd ai plecat? Miroase îngrozitor! E atît de întuneric!

Întinzîndu-se în faţă, Sera aprinde veioza de pe noptieră şi rămîne şocată de felul cum arată bărbatul.

— O, Ben, pari atît de grav bolnav! Eşti tare palid. Stai un pic!

Se ridică, se duce la baie şi umezeşte o bucată de pînză cu care să-l şteargă pe frunte.

— Voiam să te văd, îi spune el.

E foarte beat. De fapt a trecut mult dincolo de beţie. Discursul lui fragmentat, întrerupt de frecvente accese de tuse, punctat de numeroase gîfîieli şi blocat din cînd în cînd de mucus, e greu de înţeles, ba chiar e greu de ascultat.

— ...chemat ca să te văd.

După cîteva încercări nereuşite, Ben izbuteşte să se ridice în capul oaselor în pat şi, după ce scoate de sub aşternut o sticlă, bea instinctiv din ea.

Sera, care tocmai iese din baie, se opreşte şi se uită la el, impresionată de îndemînarea fluidă a acestei acţiuni izolate a lui, de precizia stranie cu care pare să-şi direcţioneze mîna în vederea îndeplinirii acestei sarcini unice, în vreme ce tot restul făpturii sale – chiar şi respiraţia – dă rateuri.

Sera se așază iar pe pat, îi șterge transpirația și murdăria de pe chipul care îi zîmbește vag, recunoscător, apoi se uită în partea cealaltă a camerei, la draperia trasă.

— Îmi pare rău că am provocat despărțirea noastră, zice el, cu ochii înecați în lacrimi, și bea iarăși din sticlă.

Cum e prea aproape de sursa durerii ei, Sera se retrage spre fereastră, unde trage draperia cu model floral. Acolo e și un balcon, așa că tînăra deschide ușa de sticlă, se așază – pe jumătate afară, pe jumătate înăuntru – și se uită la Strip și la deșert. Numai că după cîteva minute zgomotele îndepărtate ale traficului și palele de vînt sînt completate cu un scîrțîit ritmic ce vine dinspre pat, iar cînd Sera se întoarce, vede că Ben și-a aruncat așternutul de pe el și se masturbează cu îndîrjire. Femeia se întoarce lîngă pat, dar el nu pare să vadă că ea e acolo. Lacrimile îi curg acum pe ambele părți ale feței.

— Ce-ar fi să mă lași s-o fac eu? îi zice Sera, acoperindu-i mîna cu mîinile ei.

Ben își retrage tăcut mîinile și o apucă de coapsă, în timp ce Sera continuă cu blîndețe și îndemînare mișcarea. În cele din urmă – dar femeia nu-și dă seama cît de tîrziu, pentru că mîna nu-i obosește, iar emoțiile o copleșesc – bărbatul ejaculează și ea cade cu fața în jos lîngă el, pe pat, unde evadează amîndoi în vise separate.

Sera se trezește la auzul unui gîfîit. Unul din frecventele spasme musculare ale lui Ben zgîlțîie patul, iar tînăra clipește din ochi, cu privirea fixată dincolo de una din ferestrele întunecate.

— Ben, vrei să te ajut? întreabă ea.

El mormăie ceva ce seamănă cu un *Nu* şi începe să scotocească prin pat după sticla de băutură. Sera nu se simte în stare să-l vadă cum mai trage un gît, aşa că se ridică şi porneşte spre fereastra deschisă.

(L-a zărit în bucătărie în a doua noapte petrecută împreună. Postura în care l-a văzut, intensitatea cu care zvîcnea în timp ce golea sticla i s-au părut incredibile.

Ben tremura de durere, cu ochii strîns închişi. Apoi i-a deschis şi a văzut-o.

— O, a zis el. Îmi pare rău.

A zîmbit stîngaci, s-a înroşit la faţă şi s-a întors, ca Sera să poată pleca şi să nu mai pomenească niciodată de momentul acela.

Iar ea n-a făcut-o niciodată.)

Pe Strip se aude vaierul unei sirene. Luminile roţii clipesc – o imagine surprinzător de rară pentru un loc atît de viu şi, în consecinţă, atît de nesigur. Cînd sunetul se îndepărtează şi piere, nu e înlocuit de nimic. De nimic.

(— Uimitor, a zis el şi era într-adevăr impresionat. Cine eşti tu? Un soi de înger care mă vizitează într-una din fanteziile mele alcoolice? Cum poţi fi atît de bătrînă?

Femeia s-a răsucit în aşternut pe partea cealaltă şi a vorbit înspre perete:

— Nu pricep ce vrei să zici. Eu doar mă folosesc de tine. Am nevoie de tine. Ce-ar fi să nu mai discutăm despre asta? Nici un cuvînt în plus, te rog. În regulă?)

Simţind brusc golul din încăpere, împietrită de uşurare şi de regrete, stoarsă de puteri, de

realitate, Sera ştie încă dinainte de a se întoarce ca să-i vadă trupul că bărbatul a murit.

(— Stai liniştită, i-a spus el, lăsîndu-şi mîna pe gura ei. Încearcă să nu te mai frămînţi atît cu viitorul.

Dar Sera n-a presimţit deloc viitorul, fiindcă abia în acel moment, cînd era împovărată de vorbele lui şi îşi reamintea previziunea lui, a înţeles că o să ajungă să piară şi ea. Totul i-a devenit clar: cît de bine şi-a dirijat el viaţa în comparaţie cu ea, cum a ştiut el de cea mai tare cordeală, care ei nu i-a ieşit, şi cum se va îndrăgosti Sera de el în fiecare minut, în fiecare secundă, iar şi iar şi iar, pentru tot restul vieţii ei.)

Iar trupul lui lipsit de viaţă se răceşte încet pe patul de hotel, fără să ştie de sărutul ei, smuls din adîncul sufletului şi expediat spre buzele ei ca un act final, care încheie orele pe care Sera şi le-a petrecut la fereastră, uitîndu-se cum ochii lui morţi privesc în tavan şi îi oferă o metodă de a-l atinge mai profund decît atunci cînd închide ochii aceia; fără să ştie de ochii ei, la început umezi, dar apoi uscîndu-se şi rămînînd uscaţi chiar dacă din gîtul tinerei încep să se ridice scîncete, care oricum se pierd în zarva cazinoului atunci cînd Sera iese din hotel; fără să ştie de patul ei, de adevărul vieţii ei, care îşi croieşte drumul înapoi spre apartamentul ei. Sera se dezbracă, se spală pe dinţi şi rămîne întinsă pe pat, în beznă.

BIBLIOTECA POLIROM

PROZĂ XX

Roman care a cunoscut o ecranizare de excepţie, cu Nicolas Cage şi Elisabeth Shue în rolurile principale.

„Romanul de debut al lui John O'Brien, scris la timpul prezent al observaţiei directe şi folosind un ton de o ironie tăioasă pentru a sublinia iluziile şi falsul optimism în care se complac personajele sale, explorează o lume guvernată de alcool şi sex. O carte violentă şi captivantă, care aminteşte de operele unui alt celebru cronicar al degradării fizice şi morale, Charles Bukowski."

Publishers Weekly

„***Leaving Las Vegas*** e un portret dur, realizat fără menajamente, al vieţii din lumea de jos a unui oraş plin de oameni bogaţi şi risipitori. John O'Brien a fost un scriitor extrem de talentat, care a creat poezie din materiale dintre cele mai sordide, iar cartea lui e superbă şi cutremurătoare."

Jay McInerney

„Romanul acesta nu conţine nici o notă falsă... O'Brien are o tradiţie literară puternică în spatele lui, cea a curentului naturalist american, în care se încadrează foarte bine. Scrisul lui O'Brien are forţă, o forţă autentică. E ceva ce se întîlneşte extrem de rar, dar, atunci cînd apare, oricine simte vigoarea talentului autentic."

New York Daily News

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0775-4

9 789734 607754

www.polirom.ro

Pe copertă: ilustraţie de Carmen Parii